

Proleter

Devrim ve Sosyalizm için

DEVRİMCİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Temmuz 2007 Sayı: 55

Fiyatı: 1 YTL (KDV dahil)

Ünlü yazarımız Yaşar Kemal, geçtiğimiz aylarda düzenlenen "Kürt Konferansı"nda yaptığı konuşmayı, "ya gerçek demokrasi, ya hiç!" diye bitirmişti. Daha sonra bu, Kürt reformistlerinin öne çıkardığı bir slogana dönüştü. Seçim sürecine girilmesiyle birlikte, demokrasi üzerine daha çok konuşulur oldu. Seçimler, "demokrasinin vazgeçilmez unsuru"ydu, "seçme ve seçilme hakkı", en önemli demokratik haklardan biriydi vb. Kısaca demokrasi üzerine demagojiler daha da arttı.

Peki "gerçek demokrasi" neydi?

Demokrasi'nin bir Yunanca kelime olduğu, "demo"(halk), "krasi"(yönetim) kelimelerinin birleşmesinden meydana geldiği söylenir ve "halkın kendi kendini yönetmesi" olarak tercüme edilir. Fakat ilk olarak köleci toplumda Roma İmparatorluğu döneminde uygulanan "demokrasi"nin, sadece asilleri kapsadığından pek söz edilmez. Roma'nın yönetim organı olan "senato"ya, sadece "asil" ailelerden gelenlerin seçildiği, onları seçenlerin bile, belli bir mülk ve statüye sahip olmaları gerektiği, fazla bilinmez.

Kısaca "demokrasi", ilk doğduğu andan itibaren "azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatörlüğü"nden başka bir şey değildir. Ve köleci toplumdan başlayarak gelen tüm sınıflı toplumlarda, bu özelliği hiç değişmemiştir. Fakat her zaman egemenler, "demokrasi"yi "halkın kendi kendini idaresi" şeklinde sunmuş, kitleleri bu şekilde kandırmaya devam etmiştir. Öyle ki, işgal ve talanlar bile, güya geri kalmış toplumlara "demokrasiyi götürmek" adına kutsanmıştır! En son örneğini Irak'ta gördüğümüz gibi bir "demokrasi götürme" şeklidir bu!

Emperyalist-kapitalist sistemde "demokrasi", sözü en fazla edilen, ama aynı zamanda en çok da çarpıtılan kavramların başında gelir. İnsanlığın gördüğü en gelişmiş sistemin "demokrasi", onun uygulama biçiminin de "seçimler" olduğunu söyler dururlar. Ama işçi ve emekçiler, ezilen halklar, ne bu "demokrasi"nin nimetlerinden yararlanabilir, ne de seçimler sayesinde istediği yönetimi iş başına getirebilir.

Sayfa 2'de sürüyor

YA DEVRİM YA HİÇ!

Ya Devrim Ya Hiç!

İşin bir yanı da; insanlık tarihinde “demokrasi” adına sağlanan gelişmenin de, ezilen-sömürülen kesimlerin büyük mücadeleleri sonucu olduğudur. “Seçme ve seçilme hakkı”nın, asillerden yoksul halk kesimlerine doğru yayılması, bin yılları bulan mücadeleler sayesinde. Kadınlara bu hakkın verilmesi, daha yüzyılımızın başında gerçekleşmiştir. Bu hakkın elde edilmesinde, Ekim Devrimi ile başlayan sosyalizmin basıncının, büyük rolü olmuştur.

Önümüzde yine bir seçim dönemi var ve yine bolca “demokrasi” nutukları dinliyoruz. Hatırlanacaktır; bundan üç-dört yıl önce de “AB’ye uyum” adı altında “demokrasi” nutuklarının atılmıştı.

O zaman da AB demokrasisinin, burjuva demokrasisi olduğunu söylemiştik. Hele ki Türkiye gibi ülkelerde “demokrasi”, neresinden tutulsa dökülecek haldedir.

Geçen sürede “AB’ye uyum” adı altında çıkarılan sözde demokratik yasaların ne menem bir şey olduğu daha iyi anlaşıldı. Reformistlerin ve liberallerin yaydıkları gibi, sorun sadece uygulamada çıkan zorluklardan ibaret değildi. Yasaların ruhunda, içeriğinde de ciddi bir değişiklik yoktu. Bunu yeni TCK ile çok somut biçimde gördük. AB’ye uyumlu ya da uyumsuz hangi yasa çıkarsa çıksın, sömürü ve soygunda, hak gasplarında, baskılarda, kısaca işçi ve emekçinin yaşamında bir değişiklik olmadığına, hatta biraz daha zorlaştığına, hep birlikte tanık olduk.

Diğer yandan, kimi sınırlı değişiklikler de, asker ve polisin itirazlarına yol açtı, ellerinin-kollarının bağlandığı söylendi. Önce bu sınırlı değişiklikler, fiilen uygulanmadı; sonrasında ise, yeni yasalar çıkartılarak eski hale tekrar dönüldü. Bunlara en son eklenen “polis yasası” oldu. “Polisin eli soğutulmamalı” diyerek açıktan işkence ve katliama yasal kılıflar hazırlandı. Ama hala sızlanmaları bitmiş değil! Genelkurmay Başkanı, bir yandan “terörle mücadele”yi yasal sınırlar içinde yaptıklarından dem vuruyor, bir yandan da varolan yasaların kendilerini nasıl zor durumda bıraktığını anlatıyor. Daha fazla “yetki” istiyor! Daha fazla katletme, işkence yapma, dağı-taşı bombalama yetkisi...

İçte ve dışta savaş tırmandırılıyor. Irak’ın Kürt bölgesi hedefe çakılmış durumda. “Sınırötesi operasyon” adı altında Musul-Kerkük hayalleri kuruluyor, emperyalist savaştan pay kapma arzusu, iştahları kabartıyor. Gençlerimizin kanları, anaların gözyaşları üzerinde yapılıyor tüm bu pazarlıklar. Savaşa hazırlanan her ülkede olduğu gibi hak ve özgürlükler tırpanlanıyor, yapay ilişkiler öne çıkartılarak iç savaş tetikleniyor.

22 Temmuz seçimlerini egemenler için daha farklı kılan da bu koşullardır. Bir süredir egemen sınıfların akıl hocalığını üstlenen Demirel bile, bu

seçimlerin bugüne kadar gördüğü en kritik seçim olduğunu söylüyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkar çelişkisi öylesine keskinleşmiştir ki, seçimlerin yapılıp yapılmayacağı, yapıldıktan sonra nelerle karşılaşılacağı, hala belirsizliğini korumaktadır. AKP’nin “birinci parti” olması engellenemezse bile, milletvekili sayısının düşmesi ve koalisyonu zorlanması, seçimi dayatanların ilk hedefidir. Bunun AKP-CHP koalisyonu şeklinde olması, öne çıkan ihtimallerden biridir. Bir diğeri ise, CHP-MHP koalisyonudur ki, AKP karşıtlarının gönüllerinde yatan aslan da budur. Aylar öncesinde “solcular CHP’ye, sağcılar MHP’ye oy versin!” çağrıları yapanlar, aynı zamanda her iki partinin birbirine ne çok yaklaştıklarını da ortaya koymuşlardır. Buna karşın halen 22 Temmuz seçim sonuçları, gerek yeni meclisin bileşimi, gerekse hükümet kombinasyonları yönüyle muğlaklığını korumaktadır.

Türkiye bir yanda seçime gidiyor, bir yanda savaşa hazırlanıyor. Burjuva klikler, kıran kırana süren mücadelenin son raunduna giriyorlar. Ve kendi aralarında keskinleşen bu it dalaşında, kitle tabanlarını güçlendirmeye, onları kendi çıkarlarına yedeklemeye çalışıyorlar. Buna da “demokrasi” diyorlar.

Bir kez daha yineliyoruz: Sınıflarüstü bir demokrasi yoktur! Sınıflı toplumlarda demokrasi, bir avuç sömürücünün, ezilen, sömürülen geniş kesimler üzerindeki diktatörlüğüdür. “Gerçek demokrasi” ancak devrimle gelecektir. Ezilen, sömürülen çoğunluğun, bir avuç asalak üzerindeki diktatörlüğü, ancak o zaman gerçekleşecek, “halk cumhuriyeti” böyle yükselecektir. Onun içindir ki; “YA DEVRİM YA HIÇ!” sloganı en doğru sloganıdır ve bu dönemde daha fazla yükseltilmelidir.

“Demokrasi” üzerine yalan ve demagojilerin arttığı bugünlerde görevimiz; kitlelere “siyasal gerçekleri” açıklamayı daha sistemli ve ısrarlı biçimde yapmaktır. Onları bilinçlendirmenin ve örgütlemenin ilk adımı budur. Bu aynı zamanda savaşa ve faşizme karşı, geniş kesimleri birleştirmenin, ona karşı mücadeleyi yükseltmenin olmazsa olmazıdır.

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Temmuz ayına “baskın erken seçimler” damgasını vuruyor. Seçimlere çok az bir zaman kalmasına rağmen, seçim çalışmaları pek hız kazanmadı, gündeme ağırlığını henüz koyamadı. Bu tablo çok sakın bir seçim döneminde olduğumuzu düşündürmesin; tersine, pekçok siyasetçinin de açıkça söylediği gibi “Cumhuriyet tarihinin” en karmaşık, en zorlu, en girift seçimi yaşanıyor. Türkiye’nin emperyalist savaşta hangi kampta yer alacağını, hangi emperyalistin Türkiye üzerinde hegemonyasını güçlendireceğinin seçimi bu aynı zamanda. Burjuvazinin keskinleşen iç çelişkileri, her alanda çarpıcı bir biçimde kendisini gösteriyor: Seçimlerin yapılma biçiminde, Kürt halkı ve Irak-Kürt bölgesine dönük artan saldırılarda, kontra çetelerine yapılan operasyonlarda, İstanbul’da gerçekleştirilen Karadeniz Ekonomik İşbirliği zirvesinde... Bu konulara ilişkin yazıları sayfalarımızda bulabilirsiniz.

Yeni polis yasası yürürlüğe girdi. Böylece AB reformları adı altında kaşıkla verilen küçük kırıntılar, kepçeyle geri alındı. Devlet artık, fiili olarak gerçekleştirdiği azgın terörünün yasal zemini de oluşturdu.

Almanya’da G8 zirvesi sona erdi. Zirveye katılan “doğal muhabirimiz”in izlenimlerini, barikat ve direniş taktiklerini ilgiyle okuyacaksınız.

Yanısıra, Filistin’de ortaya çıkan “ikili iktidar” sürecini, GAP Bölgesinde halk sağlığının nasıl yok sayıldığını, İstanbul’da “Dünyanın Gerçek Efendileri”nin düzenlediği Bilderberg toplantısını ve güncel haberleri dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Yeni bir sayıda buluşmak dileğiyle...

55. sayıda

- 3 Türkiye’nin artan savaş hazırlıkları
- 4 Çeteler ortaya saçılırken
- 5 Kontrgerilla’nın yasallığı
- 6 İş, ekmek, özgürlük yoksa oy da yok!
- 7 Ekonomide rota krizden çıkış yolu
- 8 Sosyal güvenliğin tasfiyesi yasası yürürlükte
- 9 Oyak satıldı
- 10 Yeni Polis Kanunu; “Eski”nin “Yeni” vizyonu
- 11 Gençliğin kabusu ÖSS-DTCF’de faşist saldırı
- 12 Kürt halkı üzerinde baskılar artıyor
- 13 Filistin’de “ikili iktidar” dönemi
- 14 Düzen partilerine oy yok!
- 16 G8’in ardından
- 19 KEİ zirvesine Rusya damgası
- 20 Bilderberg İstanbul’da
- 21 İnternetteki forum siteleri
- 22 İrkçi bir yasa; Yeni göç yasası
- 24 GAP Bölgesi’nde halk sağlığı
- 24 Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
- 25 Fatih’in ölüm yıldönümünde mezar anması
- 26 Devrim ve sosyalizmin sesini yükseltelim!

Türkiye, son aylarda giderek temposu artan bir şekilde savaşa hazırlanıyor. Bu görünürde PKK ile mücadelenin yoğunlaştırılması olarak lanse ediliyor fakat yapılan hazırlıklar, Kuzey Irak’a (Güney Kürdistan) dönük bir işgal hareketi olacağını gösteriyor. Nisan ayından itibaren sınıra yüzbinlerce askerin ve askeri araç-ge-recin konuşlandırılması, OHAL’in, seferberlik yasasında değişikliklerin gündeme gelmesi, “tampon bölge” oluşturma girişimleri vb. tüm bu hazırlıklar başka türlü açıklanamaz.

Zaten bir süredir emekli subaylar, asıl tehlikenin PKK değil, Irak’ta oluşan Kürt bölgesi olduğunu açıktan söylemeye başlamışlardı. Son aylarda bu hedef, resmi düzeylerde de ifade edilir oldu. Dolayısıyla karşı karşıya kalınan durum, daha önceki yıllarda yapılan “sınırötesi operasyon”lar-

müdahil olduğu gibi, toplumsal harekete de müdahil olmaya, onu yönlendirmeye çalışıyor. “Laik-dinci” ikilemi yaratılarak düzenlenen mitinglerden sonra şimdi de “Kürt-Türk” çatışmasını körükleyen mitingler yaptırıyor. Bir yanda da bayrak ve silah üzerine yemin eden “kuvvayi milliye-ci” derneklerle ve kontrgerilla çeteleriyle askeri örgütlenmesini tamamlıyor. Sadece ortaya çıkan çetelerde bile emekli subayların ağırlığı ve bunların ordu malı silahlarla donatılmış olması, bunun göstergesidir. İşin özü; hem ideolojik-siyasal, hem askeri olarak savaş hazırlığını çok yönlü bir şekilde yürütüyor.

Ordudaki yapılanma

Son olarak Isparta-Eğridir’de bulunan “komando eğitim kampları” her zamanki

Öte yandan Şırnak, Siirt ve Hakkari “güvenlikli bölge” ilan edilerek, bu bölgede fiilen OHAL uygulamasına geçiliyor. Ayrıca Türkiye-Irak sınırında insansız bir “tampon bölge” oluşturma planları var. Bu, bölgede yaşayan Kürtlerin topraklarından kovulması anlamına geliyor. Keza “Seferberlik ve Savaş Hali Tüzüğü”nde değişiklikler yapılmakta, “gerginlik ve buhran” hali eklenerek, yeni duruma yasal kılıflandırılmaktadır.

Paylaşımından pay kapma kavgası

Son aylarda 1 Mart tezkeresinin geçmesinden duyulan üzüntü ve hayıflanma daha yüksek perdeden söylenmeye başladı. TSK’nın “Irak’taki Mevcut Durum ve Alınması Gereken Önlemler” başlıklı raporunda da “Irak’ın bütünü, özellikle kuzeyi Türkiye açısından tam bir çözümsüzlüğe gidiyor; gelişmeler, uluslararası hukuk kurallarıyla çözümlenecek zeminden kayıyor; değil diplomasinin, askeri çözümün de imkansız olacağı bir durum meydana gelebilir” deniliyor. Ve bu tespitlerin üzerinden “bugünkü durumun kabul edilemeyeceği, Türkiye’nin buna seyirci kalamayacağı” vurgulanıyor.

Rapordan da görüleceği gibi, Türkiye’nin son üç aydır yaptığı hazırlık, “sınırötesi operasyonun” çok ötesindedir, doğrudan savaşa girme hazırlığıdır. Genelkurmayın ısrarla “siyasi iradenin gerekliliği”ne, peşmerge ve ABD askeri ile karşılaştıklarında ne yapılacağının netleşmesine vurgu yapması bundandır. Geçtiğimiz ay İran’la aynı zamanda Irak’ın Kürt bölgesine bomba yağdırılmıştır. Irak’ın Türkiye’ye nota vermesine yol açan bu olay da, Türkiye’nin Irak’ı yokladığını göstermektedir.

Ya ABD’nin sınırlı vizesine uygun hareket edilecek, sonrasında fiili durum yaratılarak Irak’ta kalmaya çalışılacak; ya da ABD dışında farklı emperyalist güçlere dayanarak savaşa dahil olunacaktır. Türkiye, bu açmaz içinde kıvrınmaktadır. Özellikle de Kerkük referandumu yaklaştıkça savaş çıkırtkanlığı artmakta, bu paylaşımında “masada olamamak” Türkiye’yi çıldırtmaktadır.

Bu, Ortadoğu’da paylaşım kavgası yürüten emperyalist güçlerin ve onların işbirlikçilerinin kavgasıdır aynı zamanda. Seçim sonrası oluşacak meclis ve hükümeti belirleme çabası da bu kapışmanın sonucudur. Seçim sonrası bu çabalar daha da artacaktır.

Türkiye’nin Irak’a girmesi, ülke içinde iç savaşı da tetikleyecek son derece tehlikeli bir maceradır. Bunu durdurmak, yükseltilelen şoven-faşist demagoji ve saldırılara birleşik devrimci bir duruşu yaratmaktan geçiyor. Herkesi böyle bir sorumluluk ve görev beklemektedir.

Türkiye’nin artan savaş hazırlıkları

dan çok farklı bir amaç taşıyor.

Genelkurmayın siyasal, toplumsal gelişmelere müdahalesi

Seçim tarihinin belirlenmesinden önce başlayan Genelkurmay müdahaleleri, ondan sonra da sürdü, sürüyor...

Bilindiği gibi AKP’nin cumhurbaşkanı seçimlerinde kendi adayında ayak diremesi, önce “laik-dinci” çatışması körüklenerek ve “cumhuriyet mitingleri” ile kitlesel taban oluşturarak engellenmek istendi. Bunun yetmediği yerde “e-muhtıra” ile darbe sopası sallandı ve Anayasa Mahkemesi aracılığıyla da hukuki kılıfa sokuldu.

Sonrasında da Genelkurmay, her yaptığı açıklama ile savaş hazırlığını çok yönlü bir şekilde yürüttüğünü ortaya koydu. Öyle ki, bir yandan askeri yönden kendini yenileme ve yasal prosedürü isteklerine uygun hale getirme girişimleri sürerken, bir yandan da toplumsal dayanağı güçlendirecek adımlar atıyor. Artan şehit cenazelerini kullanarak tüm halkı “refleks göstermeye” çağırıyor ve bu yönde kitle gösterileri yapılmasını istiyor. Bundan görev çıkaran “sivil toplum” örgütleriyle “vatan elden gidiyor” mitingleri organize ediyor. Hem de başta Diyarbakır olmak üzere Kürt illerinden başlayarak...

Genelkurmay, siyasal sürece doğrudan

gibi “akredite” gazetecilere açıldı. Burada ki eğitimin ne denli zor olduğu ve askerlerin ne büyük fedakârlık ve gönüllülükle kendilerini adadıkları günlerce medya aracılığıyla kitlelerin beynine nakşedildi. Amaç; bir yandan Türk ordusunun ne kadar güçlü olduğunu yaymak, bir yandan da askerlerin hazırlıksız biçimde savaşa sürüldüğü, o yüzden öldükleri yönünde oluşan yargıyı değiştirmekti. Geçtiğimiz ay iki subay ölünce, en çok erlerin öldüğünü yazan/konuşan herkese nasıl saldırıya geçildiğini hep birlikte gördük.

Ardından Genelkurmay Başkanı ve Kara Kuvvetleri Komutanı’nın katıldığı bir basın toplantısı gerçekleşti. Bu toplantıda, Türk ordusunun artık “profesyonel komando birlikleri” oluşturacağı, on bin civarında düşünülen bu birliklerin PKK ile mücadelede kullanılacağı duyuruldu. Uzun bir süredir Türk ordusunun yenilenmesi, daha küçük ve hareketli birimler haline getirilmesi konuşuluyor, bu yönde çalışmalar yapılıyordu. “Profesyonel komando birlikleri”, ABD ordusundan örnek alınarak geliştirilmiş bir model. Geçmişte de “Özel Harekat Birimi” adı altında resmi ve sivil faşistlerden oluşan birlikler oluşturulmuştu. Ve bunlar, binlerce Kürdü katletmiş, en aşağılık işkenceleri yapmıştı. Şimdi bu birlikler, daha da geliştirilmiş ve süreklilik kazandırılmış şekilde yeniden oluşturuluyor.

Türkiye’nin son üç aydır yaptığı hazırlık, “sınırötesi operasyonun” çok ötesindedir, doğrudan savaşa girme hazırlığıdır. Genelkurmayın ısrarla “siyasi iradenin gerekliliği”ne, peşmerge ve ABD askeri ile karşılaştıklarında ne yapılacağının netleşmesine vurgu yapması bundandır. Geçtiğimiz ay İran’la aynı zamanda Irak’ın Kürt bölgesine bomba yağdırılmıştır. Irak’ın Türkiye’ye nota vermesine yol açan bu olay da, Türkiye’nin Irak’ı yokladığını göstermektedir.

Haziran ayı, artık bir sembole dönmüşen “Susurluk” kavramının yeniden gündeme geldiği bir dizi olaya sahne oldu.

Önce 2 Haziran günü, Afyon’dan Antalya’ya gitmekte olan bir cipe çarpan kamyon, cipteki kirli ilişkiler ağını ortaya döktü. Susurluk benzeri bir trafik kazası, kontra faaliyetleri yeniden açığa çıkardı. Hüseyin Mert, Turan Balık, Zekeriya Kocagöz isimli işadamları, emekli başkomiser Mehmet Şanlı ile birlikte kaza sonucu cipin içinde ölmüşlerdi. Cipin gizli bölmelerinde çıkanlar, küçük bir cephanelik gibiydi. ‘Hayalet silah’ adıyla bilinen ve dedektörle yapılan aramalarda çıkmayan Glock marka bir silahın yanı sıra otomatik tüfek ve tabancalar, çok sayıda mermi, şarjör vb. Bununla da bitmiyordu, arabanın gizli bölmelerinde açığa çıkanlar. Bol miktarda esrar, biber gazı, 100 bin dolardan fazla çek ve senet. Emekli bir başkomiserin de içinde bulunduğu bir mafya örgütlenmesiydi ortaya saçılan.

Arkasından 13 Haziran günü, Ümraniye’de bir gecekonduya düzenlenen baskınla, büyük bir cephanelik ele geçirildi. Baskın, Trabzon Jandarma Komutanlığı’na yapılan bir ihbar sonucunda gerçekleştirilmişti. El bombaları, TNT kalıpları, füyeler dolu olan bu gecekonduyunun sahibi ünlü bir isim: Hrant Dink, Orhan Pamuk, Perihan Mağden, Elif Şafak gibi aydın ve yazarlara ilişkin olarak açılan “Türklüğe hareket” davalarında, protesto eylemi yapanların arasında yer alan emekli astsubay Oktay Yıldırım. Aydınları yargılamaya yönelik duruşmalarda, dışarıda toplanan faşist güruhun elebaşlarından biri olarak yer alıyordu astsubay Yıldırım ve yaptığı konuşmalarla toplanan güruhu saldırıya hazırlıyordu. 7 Haziran 2006’da Perihan Mağden’in duruşmasında kalabalığın içinden bağırarak ajitasyon çekiyordu. 27 Temmuz 2006’da Orhan Pamuk’un davasında duruşmada konuşma yapmıştı. Ağustos 2006’da Elif Şafak’ın duruşmasında yine kapının önünde ajitasyon çekerek toplananları harekete geçiriyordu. Bu duruşmalarda Büyük Hukukçular Birliği başkanı faşist avukat Kemal Kerinçsiz’le birlikte hareket ediyordu.

Oktay Yıldırım’ın dosyası öylesine kabarık ki, icratları saymakla bitmiyor. Danıştay saldırısında adı geçen emekli yüzbaşı Muzaffer Tekin’in, Susurluk davasında ceza alan kontrgerillacı İbrahim Şahin’in arkadaşı, Kuvvai Milliye Derneği’nin kurucusu, derneğin İstanbul İl Başkanı. Dernek adına televizyon programlarına ve internet sitelerinde yazılar hazırlıyor, Kuvvai Milliye Derneği’nin başkanı olan ve dernek üyelerine silah üzerine ölüm yemini ettiren emekli Kurmay Albay Fikri Karadağ ile yan yana çekilmiş fotoğrafları var. Hepsisi bir yana, Susurluk’tan Şemdinli’ye, Hrant Dink’in tehdit edilmesine kadar her taşın altından, her ‘faili meçhul’ olayın arkasından, neredeyse bütün kontra faaliyetlerinin içinden çıkan Emekli Tuğgeneral Veli Küçük de astsubay Yıldırım’ın bağlantılarından birisi. Zaten Yıldırım da herhangi bir asker emeklisi değil; Özel Harp Dairesi adıyla bilinen kontrgerilla örgütlenmesi içindeyken malulen emekli olmuş.

Çeteler ortaya saçılırken

Kontrgerillanın ‘hücre ev’leri

Ümraniye’de basılan evin gerçek niteliği hızlı bir biçimde kendini su yüzüne vurdu. Ev, kontrgerilla örgütlenmesinin hücre evi olarak kullanılıyordu. Ve hücre evler bununla sınırlı değildi. Veli Küçük ile ilişkili halinde 15-20 kişilik hücreler kurulduğu, Ümraniye’deki evin dışında 8 hücre evinin daha olduğu, bu hücrelerin “vatanın bölünmesi tehlikesi durumlarında harekete geçmek üzere” uykuda bekletildiği ortaya çıktı. Hücre elemanları faşist unsurlardan seçiliyor. Bunların büyük bölümü eğitim düzeyi yüksek ve kamu görevlisi durumunda. Yaptıkları işin “vatanseverlik” olduğu, vatani korumak için harekete geçtikleri anlatılıyor.

Ümraniye’deki gecekondu, geçen yıl düzenlenen Danıştay saldırısı sonrasında ortaya çıkan “kayıp üçüncü tim ve hücre evi” idi. Gecekonduya çıkan bombalar ise, yine geçen yıl Cumhuriyet gazetesine düzenlenen bombalarla aynı seri numarasına sahip. Gecekonduya 30’luk sandıkta 27 el bombası bulunmuştu; Cumhuriyet gazetesine ise 3 el bombası atılmıştı. Bu el bombalarının nereden geldiği böylece ortaya çıkmış oldu. Bu bombaların ordu malı olması, ordu dışında herhangi bir biçimde elde edilmesinin mümkün olmaması oldukça çarpıcı bir durum. Danıştay saldırısının ve Cumhuriyet gazetesine yönelik bombalamanın azmettiricisi olan emekli Yüzbaşı Muzaffer Tekin’in, bu gecekondu ile doğrudan bağlantısının çıkması, Oktay Yıldırım ile ilgili olarak “çocuğum gibidir” diye konuşması, olayların birbirleriyle bağlantısını da ortaya koyuyor.

Bütün bu kontrgerilla faaliyetleri elbette ki birbirinden bağımsız değil. Bilinen en büyük kontrgerilla şefi Veli Küçük’ün bütün bu organizasyonun başında olduğu, cephaneliğin onun denetiminde oluşturulduğu, evin “Ergenekon” adı verilen yapılanmanın cephaneliği olduğu yolundaki bilgiler basında yer aldı.

Gecekondu baskınının arkasından Oktay Yıldırım, gecekonduyunun sahibi Mehmet Demirtaş, yeğeni Ali Yiğit tutuklandı. Yüzbaşı Muzaffer Tekin gözaltına alınarak sorgulanmaya başladı.

Sonra M. Tekin’in Bursa’daki bir ilişkisinin evi basıldı ve bu evde Tekin’e ait dinamit lokumu, bazı notlar ve bir bilgisayar ele geçirildi. Tekin’in de tutuklanmasının arkasından bu defa Eskişehir’de bir ev basıldı ve emekli Binbaşı Fikret Emek tutuklandı. Eskişehir’deki evde de C4 patlayıcı ile çok sayıda silah, gizli belge, bilgisayar ele geçirildi.

Kontrgerillayı

yükselen halk hareketi yargılayacak

Ev baskının arkasından, ortaya çıkan gerçekler, devletin kontrgerilla örgütlenmesinin ne kadar gelişkin, bu doğrultuda yürüttüğü yeraltı faaliyetlerinin ne kadar kapsamlı olduğunu ortaya çıkardı.

Trabzon’da Rahip Santaro’nun öldürülmesi, McDonalds’ın bombalanması, Cumhuriyet gazetesinin bombalanması, Danıştay saldırısı, Hrant Dink’in katledilmesi, Hakkari’de bir kitapçının bombalanması, aydınların duruşmalarında protestolar düzenlenmesi... Bunlarla sınırlı da değil, 1 Mayıs 1977’de olduğu gibi işçi ve emekçi kitlelerin eylemlerinde gerçekleştirilen provakasyonlar, devrimcilerin gözaltında kaybedilmesi, sokak infazlarında katledilmesi... Geçtiğimiz yıl Diyarbakır’da bir çocuk parkında patlayan bomba, yakılan ya da dışkı yedirilen köylüler, Bergama’daki köylü direnişine önderlik eden bir kişinin katledilmesi...

“Vatanın bölünmesi tehlikesine karşı” gerçekleştirilen “vatansever” eylemler, işte bu türden faşist saldırılardır: İşçi ve emekçi kitlelerin, aydınların en temel hak ve özgürlüklük taleplerine karşı azgın bir şoven saldırganlık!

Şimdi tutuklananlar için davalar açılıyor, yargılamalar başlatılıyor. Ancak bu davaların sonuçları bellidir. Daha önce Susurluk’tan sağ çıkan Sedat Bucak’ın “hatırlamıyorum” dediği için yargılamadan düşürülmesi gibi, M. Ali Ağca’nın cezaevinden rahatça firar etmesi gibi, Haluk Kırcı’nın “yanlışlıkla” tahliye edilmesi gibi, bu davalar da sonuçsuz kalacaktır. Kimi zaman kitle hareketinin zorlaması sonucu, kimi zaman kendi iç çelişkilerinin keskinleşmesi sonucu, bu türden yakalamalar, operasyonlar gerçekleşiyor, kontrgerilla örgütlenmesinin küçük bir parçası gözler önüne seriliyor. Ancak bunun arkası gelmiyor, bir biçimde sorunlarını kendi içlerinde hallediyorlar. Kontrgerilla örgütlenmesini gerçekten bütün çıplaklığı ile ortaya serecek, faşist katliamların ve her türden faşist saldırının hesabını soracak tek güç, kitlelerin örgütlü gücü, devrimci hareketidir.

Yine bir trafik kazası sonrasında zincirleme kirli ilişkiler ağı ortaya döküldü. Yine bir kamyon çetelere çarptı.

Kontgerillanın yasallığı

Kontgerilla örgütlenmesi, devlet tarafından hiçbir zaman kabul edilmedi. Ancak devlet tarafından her dönem bir ihtiyaç olarak görüldü ve öyle de kullanıldı.

Yeraltı örgütlenmesine duyulan ihtiyaç

Burjuva hukuk, burjuvazinin çıkarlarını korumak üzere düzenlenmiş bir belgedir. İşçi ve emekçiler üzerindeki burjuva diktatörlüğünün ve burjuva sömürsünün resmileştirilmiş belgesidir. Ancak sınırsız sömürü ve baskı sözkonusu olduğu zaman, hukukun da yetersiz kaldığı durumlar vardır. Çünkü yüz yıllar süren kitle hareketleri sonucunda, işçi ve emekçiler, burjuva hukuk içinde kimi iyileştirmeler edinebilmişlerdir. Bu mücadeleler sonucunda, burjuvazi, kendi hukukunda kimi statüler tanımak, kimi haklar vermek zorunda kalabilmiştir. Mesela toplu sözleşme ve grev hakkı böyle bir hakktır.

Keza dizginsiz sömürsünü her zaman hukuksal yollarla yürütmek de burjuvazi için pek tercih edilir bir yöntem olmayabilmektedir. Herşeyin açıkça kitlelerin gözleri önünde yürütülmesi, burjuva düzen için yıpratıcı bir etki yaratmaktadır çünkü. Mesela etkili bir grevi kırmak için burjuvazinin kullanabileceği hukuksal yöntemler yetersiz kalabilir, işçi önderlerini satın almak, kandırmak, grevin yapıldığı şirketi kapatıp işleri taşeronla vermek ya da yeni bir şirket kurmak gibi yasal yöntemler yeterli olmayabilir. Ya da mesela kitlelerde şoven bir saldırganlığı körüklemek için yürütülen yaygın ajitasyon çok etkili olmayabilir.

İşte kontgerilla, bu durumlarda devreye girer, misyonunu bu koşullarda yerine getirir. Burjuva sömürü çarkını kesintisiz döndürebilmek için, tam bir kural ve sınır tanımazlıkla hareket eder ve çarkın önüne dikilen bütün engelleri söküp atar. Satın alınmayan devrimci işçi önderlerini “faili meçhul” yöntemlerle katletmekten, düzene muhalif aydınları öldürmeye, devrimci ve komünistleri gizli işkencehanelerde sorgulamaktan, kitlesele ölümlere yol açan provakatif eylemlere kadar her türlü yöntem kullanılır burada.

Bu dizginsiz saldırganlığı gerçekleştirenler, genellikle yakalanamaz, “faili meçhul” olarak kalır. Yapılan saldırı, ya “üç-beş bireysel çıkış”, “devletin kontrolü dışına çıkmış çeteler” olarak küçültülür, ya da devrimcilerin-komünistlerin eylemi olarak gösterilip onlara karşı azgın bir saldırının başlatılmasına vesile edilir. Dikkat edilen tek şey, bütün bu vahşi ve kirli yöntemlerin, burjuvaziden ve devletin resmi yapısından uzak kalmasını sağlamaktır. Kirli işler perde arkasından yürütülür, devlet temiz kalır.

Kitlelerin bilinçlerini karartmak, sözkonusu saldırganlığın gerçek yüzünü gözlerden gizlemek için, bu işlerin yeraltından yürütülmesi, yeraltından örgütlenmesi zorunludur. Bu nedenle, yeraltı çetelerinin, yeraltı tetikçilerinin örgütlenmesinin tarihi, sınıflı toplumların başlangıcına kadar uzanır.

Amerikan Gladysu

Sınıflı toplumların başından beri var olan yeraltı çete örgütlenmeleri, emperyalizmle birlikte belli bir merkezileştirmeye tabi olmuştur. Emperyalizmin dünyanın her tarafına bir ağ gibi uzattığı kollarının bir parçası da, dünyanın her tarafına gölge bir ağ gibi uzanan yeraltı örgütlenmesidir. Ve bu asıl olarak da II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında, savaşın galibi olan ABD emperyalizmi tarafından sosyalizme, sosyalist ülkelere karşı örgütlenmiştir.

II. Emperyalist Savaş sonrasında ABD’de başlayan “komünist avı” döneminde, ABD, kendisine bağlı bütün ülkelerde de benzer bir “komünizme karşı mücadele” kampanyası yürüttü. Sonrasında ise, ‘60’lı yılların başından itibaren, NATO’ya bağlı Gladysu örgütlenmesi, NATO üyesi ülkelerin içinde, yeraltından bir ağ oluşturmaya başladı. Türkiye’de de ‘60’lı yıllarda Gladysu örgütlenmesi geliştirildi. O günden beri de, özellikle kitle hareketinin güçlendiği dönemlerde, kontgerilla daha aktif biçimde sahneye çıkmakta, eylemlerine hız kazandırmaktadır.

Türkiye’de Gladysu örgütlenmesinin varlığı, asıl olarak ‘74 Kıbrıs hareketinin arkasından, ABD ile ilişkiler bozulunca kamuoyuna yansımıştır. Daha öncesinde doğrudan ABD’den maaş ve ödenek alan kontgerilla mensupları, maaşları ABD tarafından ödenmez olunca Başbakanlığa başvurmuş, bunun üzerine Ecevit, böyle bir örgütlenmenin varlığından haberdar olduğunu açıklamıştır. Ancak, başbakanlığa tahsis edilen örtülü ödenek bütçesinin, bu işler için kullanıldığı da yaygın olarak bilinmektedir.

Sahra Talimnamesi 31-15

Sahra Talimnamesi, kontgerilla örgütlenmesinin yasal ama gizli tutulan dayanağıdır. İlk kez Orgeneral Ali Keskiner tarafından imzalanarak, 25 Mayıs 1964 gün ve OPS: 1708-74-64 Mr.Ta.Krl. sayılı Kara Kuvvetleri Komutanlığı emriyle yürürlüğe girmiştir. Belge, Amerikan Özel Harekat Birlikleri’ne ait FM (Field Manuel) 31-15 Talimnamesi’nin Türkçe’ye çevrilmiş halidir. 1973 yılında Barış Gazetesinde yayınlanan bir haberle duyulmuştur. Haberi yayınlayan muhabir bir anda ortadan kaybolur ve bir daha kendisinden haber alınamaz. 1975 yılında ise, ünlü Ziverbey Köşkü işkencehanesinden geçmiş olan emekli Yarbay Talat Turhan, bu talimnameyi yayınlar. Tüm dünyada Gladysu örgütlenmesinin sorgulanmasına neden olan, bu deşifrasyon olur.

Talimname; “Gayri nizami kuvvet anlayışına taraf tar olan, Silahlı Kuvvetler eski mensuplarıyla, gayri nizami kuvvet teşkiline muktedir kuvvetli şahsiyetler ve bunların faaliyetleri üzerinde durulması”nı temel alıyor. Ve bu kişilerin, “barış döneminde savaş halinin varlığını kabul ettirmek yolunda” girişimlerde bulunmalarını öngörüyor. “Köylere kadar” örgütlenmeyi gerekli gören bu talimname, kontgerillanın örgütlen-

me ve eylem tarzını da tanımlıyor: “Sivil bir örgütlenme şeklinde idarık taksimata uygun hücre tipi örgütlenilmesi; tehdit (korkutma, dehşet salma), sabotaj, gizli haber alma” yöntemlerini meşru görüyorlar ve finansman için, devletin ayırdığı geniş ödeneğin yanısıra “silahlı soygunları” da gündemlerine alıyorlar.

Talimname’de “büyük bir gayri nizami kuvvet, kaide olarak biri açık faaliyet gösteren gerilla unsuru, diğeri gizli faaliyetinde bulunan yeraltı unsuru olmak

üzere, iki müşekkel unsurdan tereküp eder” diyor. Açık faaliyet gösteren komandoların yanısıra, yeraltı faaliyeti yürüten “hücre” örgütlenmesini ortaya koyuyor. Yine Talimname’de, “Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları kaide olarak kanuni statüye sahip değildir” cümlesi geçiyor. Bunun ilk çarpıcı örneği, 1978 yılında yaşandı. MHP ve Özel Harp Dairesi’nin ilişkisini araştıran dönemin Ankara Cumhuriyet Savcısı Doğan Öz, ilk kez “kontgerilla” kavramını resmi olarak rapora geçirmişti. Ancak arkasından bir suikaste kurban gitti. Katil zanlısı İbrahim Çiftçi için yapılan yargılamada mahkeme “Çiftçi’nin savcı Öz’ü taammüden öldürdüğü mahkememizce sabittir. Ancak hukuki zorunluluk nedeniyle Çiftçi’nin beraatine...” diye karar vermişti. Çiftçi 1997’de MHP Genel Başkan adayı oldu.

(Bu bölümdeki bilgiler 13 Haziran 2007 tarihli Gündem gazetesinden alınmıştır.)

Kontgerilla faaliyetinin sınırsızlığı

Talimname de resmi olarak ortaya koymaktadır ki, başta devrimci ve komünistler olmak üzere, düzene muhalif her kesime dönük olarak hiçbir kuraltanımazlıkla ve tam bir vahşetle düzenlenen saldırı ve katliamların, provokasyonların kaynağında devletin yeraltı faaliyeti, “paralel

Çetelerle ilgili her operasyon bir biçimde Veli Küçük’e kadar uzanıyor

ordu” olarak adlandırılan örgütlenmesi vardır. Bu örgütlenme, bir taraftan ordu içinde resmi bir kurum olarak güçlendirilirken, bir taraftan da son dönemde giderek artmakta olan Kuvvay Milliye benzeri dernekler üzerinden yürütülmektedir. Bugüne kadar devletin kendi içinde yaşanan çelişkilerden ya da mücadelenin yükselmesi üzerine zaman zaman bu örgütlenmelerin küçük bir bölümü su yüzüne çıkmıştır. Susurluk ve Şemdinli, bunun en çarpıcı ve en fazla ses getireni olmuştur. Bu tür durumlarda devlet bunları resmi olarak kabul etmemekte, kendisiyle bağlantısını yok saymakta, diğer taraftan onların yargılanmasının, ceza almasının da önüne geçmektedirler. Göstermelik olarak başlatılan yargılamalar içinde, burjuva hukuk sınırları içinde bile sonuca ulaşan bir dava yoktur.

İş, ekmek, özgürlük yoksa OY DA YOK!

Yine bir seçim arifesindeyiz. Bu seçim alışlagelmiş olağan bir seçim değil. Burjuva kliklerin it dalaşı sonucu seçim tarihi erkene alınarak, “baskın seçim” oldu.

Seçimler, kapitalist düzenden ve onun kurumlarından uzaklaşan kitleleri düzene bağlama amacını taşır aynı zamanda. Her seçimde, işçi emekçilere büyük vaatlerde bulunulur, fakat son yıllarda bu vaatler bile azaldı.

Seçimlerin erkene alınmasıyla birlikte düzen partileri çalışmalarını hızlandırdılar. Her seçimde, TUSİAD’a görücüye çıkan düzen partileri, bu geleneği bu sefer de bozmadılar. AKP’sinden CHP’sine hepsi TUSİAD’ın huzuruna çıktı. İşbirlikçi TUSİAD şahsında emperyalist tekellere nasıl hizmet edeceklerini anlattılar. Nasılsa her biri çeşitli işbirlikçi sermayenin sözcüleriydi. Sözcüsü oldukları sermayeye hizmet etmeyecekler de, işçi emekçilere mi hizmet edecekler?

Vaatler Yerini Milliyetçi Söylemlere Bıraktı

Burjuva siyaset boş vaatler, boş umutlar ve yalanlar üzerine kuruludur. Düzen partileri, oy avcılığı için her türlü yalanı söyler, riyakarlığı yaparlar. Seçimler, kapitalist sistemin sömürü altında tuttuğu işçi-emekçileri “seçilme hakkı, seçme hakkı” aldatmacası ile sömürsünü gizlemenin bir aracıdır. Demokrasinin işlediği yalanını sınıfa benimsetmeye çalışırlar.

Bugün de düzen partileri bizden oy istiyorlar. Dahası burjuva ideologları, stratejistleri, eski cumhurbaşkanları hepsi bir ağızdan sandık başına çağırıyorlar. Elbette her biri kendi partisinin kazanmasını istiyor. Ama hepsinin daha fazla öncelik verdiği husus, kitlelerin sandık başına gitmesidir. Biliyorlar ki, kitlelerin sandıktan uzaklaşması, sonlarının yakınlaşması anlamına geliyor. Bu yüzden, her seçimde olumsuzlukların faturasını kapitalist sisteme değil, “kötü yöneten siyasetçilere” kesiyorlar.

Bu seçimlerde dikkat çeken önemli nokta, TUSİAD’ın huzuruna çıkan düzen partilerinin, işçi ve emekçilere söyleyecekleri, sunacakları bir şey olmasındır. Hepsî, emperyalistlerin sömürü kurumları IMF ve Dünya Bankası’nın programını en iyi ben yaşama geçiririm yarışına girmişler. İşçi emekçilere sundukları ise, laik-dinci yapay saflaşmasına taraf olmaya çağırarak. Aynı zamanda terör demagojisi altında başta Kürt düşmanlığı yaparak, şovenizmi körüklemek.

Siz bakmayın GP’nin “mazot 1 YTL olacak, işsizlere maaş bağlanacak” vaatlerine. Fabrikalarda çalıştırdığı işçilerin en ufak hak talebine, sendikalaşmasına, işten atma ile karşılık veren GP’nin başkanı Cem Uzan değil miydi? GP’nin bu boş vaatlerinin basıncıyla diğer partiler de benzer şeyler söylemeye başladılar. Bu vaatlere kanarak verilen her oyun, özelleştirme saldırısı, ücret düşüklüğü, örgütsüzleştirme, eğitimin, sağlığın paralı hale getirilmesi olarak geri döndüğünü en son AKP hükümetinden biliyoruz.

Bugün de düzen partileri bizden oy istiyorlar. Dahası burjuva ideologları, stratejistleri, eski cumhurbaşkanları hepsi bir ağızdan sandık başına çağırıyorlar. Hepsinin daha fazla öncelik verdiği husus, kitlelerin sandık başına gitmesidir. Biliyorlar ki, kitlelerin sandıktan uzaklaşması, sonlarının yakınlaşması anlamına geliyor. Bu yüzden, her seçimde olumsuzlukların faturasını, “kötü yöneten siyasetçilere” kesiyorlar.

Vaatler ve gerçekler

2002 seçimleri öncesinde AKP, asgari ücreti vergiden muaf tutacağını, insanca yaşanacak düzeye çıkaracaklarını, işsizliği düşüreceklerini, kayıt dışı çalışmayı engelleyeceklerini, IMF ile yeni bir stand by anlaşması imzalamayacaklarını vb. söylemişti. Dört yılın sonunda baktığımızda, işçi emekçilerin haklarını en fazla AKP hükümeti döneminde gasp edildiğini görürüz.

İşsizlik, AKP hükümeti döneminde yüzde 20’lere çıktı, işsiz sayısı 5 milyon civarına ulaştı. Asgari ücreti yükselteceğini ve vergi dışı bırakacağını vaat eden AKP’nin asgari ücret zammı yüzde 4’tür. 2007 için belirlenen, Temmuz ayında uygulamaya sokulacak olan asgari ücret 419 YTL olacak. Türk-İş’in araştırmasına göre, 2007 Nisan ayı itibarıyla açlık sınırı 631 YTL, yoksulluk sınırı ise 2 bin 56 YTL olarak saptandı. Asgari ücretli bir çalışanın 1 kilo ekmek için 1 saat, 1 kilo et için de bir gün çalışmak zorunda olduğu açığa çıktı. Yani asgari ücretle çalışanlar, yoksulluk sınırının beş kat daha altında bir ücretle çalışmaktalar. Açlık sınırı bile asgari ücretten yüzde 60 oranında daha fazla. Ankara Ticaret Odası’nın yayınladığı rapora göre, her iki lise mezunundan biri, sigortasız çalışıyor. Çalışan nüfusun yüzde 23’ü ise kayıtdışı. AKP hükümeti döneminde ücretler üzerindeki vergi yükü artarken, kayıtdışı çalışma yaygınlaştı. Patronların kaçırıldığı vergiler ve ödemediği sigorta primlerine düzenli olarak af getirdi. Bundan dolayı SSK’nın alacağı borçlar, bütçe için bir kara delik olarak yansıtılırken, özelleştirme politikalarına zemin hazırlandı.

SEKA, PETKİM, TÜPRAŞ, TEKEL... Özelleştirme rekoru AKP’nin elinde. Dünya Bankası’nın verilerine göre Türkiye özelleştirmede birinci sırada. OECD, özelleştirme ve KİT’lerin yönetimi Çalışma Grubu toplantısında Dünya Bankası’nın yaptığı sunuma göre, 2004-2005 yıllarında Türkiye dünyada ikinci sırada yer alıyor. “Son 4 yıla baktığımızda da özelleştirmede dünyada birinciyiz” diyerek de hiç sıkılmadan bundan övünme payı çıkarıyorlar. Her özelleştirme, binlerce işçinin işten atılması demektir. Keza onbinlerce işçinin sendikasılaşması, örgütsüzleşmesi anlamına gelir.

SSK ve sağlık kurulları, tekellere peşkeş çekilirken, bütün sağlık ve eğitim hizmetleri paralı hale getiriliyor. Sosyal güvenlik hizmeti tasfiye edildi. Çıkarılan işsizlik sigortasında işsizlerin önüne öyle şartlar konuldu ki, milyonlarca işsiz içinden, fondan faydalananlar, ancak binleri buluyor. İşsizlik sigorta fonu kasasında, 27 milyar 272 milyon YTL birikirken, ku-

rulduğundan bu yana işsizlere yapılan ödeme sadece 27 milyon 859 bin YTL. Fonda biriken meblağdan işçilere düşen onda biri. Elbette o paralar kasada öyle durmuyor. Bu fondan da işbirlikçi tekeli burjuvazi faydalaniyor. AKP’nin seçim bildirgesi de bu fonu patronlara tamamen açacağını söylüyor.

Çalışma koşullarını düzeltereğini vaat eden AKP, 4857 sayılı yeni iş

kanunu (kölelik yasası) yasalaştırarak, patronların işçileri istediği gibi çalıştırdığı koşulları dayatmasını sağladı. Bu yasayla esnek çalışma biçimleri atölyelere kadar yayıldı. Esnek çalışma yasasını arkasına alan patronlar, işgücü sömürsünü artırarak, karlarına kar kattı. Kurlsız, ağır çalışma koşulları, performans göre ücret, sözleşmeli personel, ödünç işçi vb. uygulamalar, artarak devam ediyor.

Listeyi yolsuzlukla mücadele, tarımda iyileşme vb. diye uzatabiliriz. AKP’nin hükümet sürecindeki icraatları ortadadır. Yeni seçim bildirgesinde de işçi emekçilerin taleplerine dönük hiç bir ibare yoktur.

Al Birini Vur Ötekine

Seçime giren partilerin hepsi daha önceleri de çeşitli biçimlerde hükümet oldular. Hepsî de işçi-emekçilere dönük saldırılarda, birbirlerini aratmadılar. AKP öncesinde DSP’nin başını çektiği hükümet de beş günde 15 yasa çıkaracak kadar görevini yerine getirmişlerdi.

Hiç birinin seçim bildirgesinde ne sosyal güvenlik, ne sağlık ve eğitimin ücretsiz yapılması, ne çalışma saatlerinin kısıtlanması, ne asgari ücretlerin yoksulluk sınırının üzerine çıkarılması vb. bulunuyor. Hepsinin seçim bildirgesi, işbirlikçi tekeli burjuvazinin ve emperyalist tekellerin istemlerini yerine getirecekleri sözlerle dolu. Bunlardan taleplerimizi yerine getirmelerini beklemek, boşuna bir hayaldir. Seçim aldatmacalarına kanmak ise, kapitalizme kan taşımak anlamına gelir.

Seçim oyununa gelmeyelim! Demokrasi olarak bize sundukları bu aldatmacaya kanmayalım! Kapitalizmde “seçme, seçilme özgürlüğü” para ile geçerlidir. Demokrasi de parası olanın, yani burjuvazi sınıfının demokrasisidir. Onlara verecek oyumuz yoktur!

Bizden oy istemeye gelenlerden hesap soralım! “İş, ekmek, özgürlük yoksa, OY DA YOK!” diyelim! Sandığa kendi taleplerimizi, kendi sloganlarımızı koyalım! Bunu da yapamıyorsak geçersiz oy kullanalım! Ama hiçbir biçimde düzen partilerine oy veremeyelim! Parlamentoyu çözüm yolu olarak sunan hiçbir parti ve aday desteklemeyelim! Çünkü bu düzenin ve onun kurumlarının işçi ve emekçilere verecek hiçbir şeyi yoktur! Bugüne kadarki yaşam tecrübesi bile bunu görmeye yeter.

İşçi ve emekçilerin kurtuluşu, devrimde sosyalizmdir. Gerçek demokrasi de ancak proletaryanın demokrasisi ile sağlanacaktır.

Ekonomide rota krizden çıkış yolu

Seçim tarihi yaklaştıkça, özellikle de erken seçim kararından sonra, burjuva çevrelerde “ekonomik program”ın geleceğine dair kaygılar artmaya başladı.

Örneğin Mayıs ayı sonunda, hükümetin faizleri indirme yönünde yaptığı açıklamalara karşılık, Merkez Bankası Başkanı Durmuş, karşı bir açıklamada bulundu: “Faizler indirilemez!” Öte yandan, Haziran ortalarında yaptığı bir konuşmada Erdoğan, “Sabit kurla gitmeye kalkarsanız, bunun ekonomideki intikamı o ülkeye çok acı olur” dedi ve ekledi: “Dalgalı kur devam etsin”...

Bu tartışmalar seçim öncesinde (geçen yıl) başlamıştı ve biz de bunu dergimizin sayfalarında yeri geldikçe işlemiştik.

Şimdi sorun daha da derinleşmiş durumda. Ve bu, emperyalist-kapitalist sistemin girdiği felaket rotasından hiç bağımsız değil.

* * *

Geniş kitlelerin yoksullaşması, para sermayedarların büyük servetler biriktirmesine yol açan sermayenin merkezileşmesindeki artan hız, beraberinde sistemi yeni krizlerle boğuşur hale getirdi. Para politikası, bankacılık, döviz-kur vs.de yeni yollar arandı. Merkez Bankası kanunları değişti örneğin. Veya Merkez Bankası’nın yanında Para Politikası Kurulları oluşturuldu. Ya da para politikası ve bankaları hükümetlerin denetiminden çıkaran “nominal çapa” uygulama çabası arttı vs. Dolayısıyla kur çapası, enflasyon çapası yahut da (Amerika’da uygulanan) örtülü çapa kullanılması gibi “çarelere” başvuruldu. Öyle ki, emperyalist ting-tang kuruluşlarından, dünyayı üç-beş merkez bankasının yönetmesi gerektiği sonucuna varanlar çıktı.

Emperyalist sistemin özellikle ‘90’lı yıllarda başlayan 2000’lerde ise daha da yakıcılaşan bir şekilde artan krizlerine çözüm bulma arayışları, emperyalist burjuvazinin sıkışma noktalarını bugün çok daha fazla şiddetlendiriyor. Dolayısıyla, “kriz atlatma programları”, “kriz atlatma programlarını her koşulda uygulayan hükümetler arama ve kurma çalışmaları” direkt Türkiye’ye yansıyor ve bu nedenle çıkan tartışmalar da keskinleşiyor.

Türkiye’de “yüksek faiz düşük kur”a dayalı ekonomik program, para sermayedarların büyük servetler biriktirmesinin ve “sıcak para” akışını güvenceye alınmasının ürünü olarak uygulandı. 2000 ve 2001 krizinden sonra IMF’nin çerçevesini çizdiği ekonomik program, hem o dönemin hükümeti hem de AKP hükümeti tarafından eksiksiz uygulamaya sokuldu. Bunun bir sonucu olarak Türkiye, işçi ve emekçilerin kanını çeken “sıcak para cenneti”, en yüksek faizi ödeyen “yüksek getirili ülke” oldu.

IMF, seçimler nedeniyle direktiflerini çoktan sıraladı. IMF’nin, “Enflasyonla mücadele ve bütçe disiplini programı” ve “sıkı para politikası”na devam edilmelidir yönünde yaptığı açıklamalar, kurulacak hükümetin yönünü neye göre çezeceğinin açık kanıtı.

Türkiye gibi orta gelişmişlik düzeyindeki ülkelere “döviz çapası”na dayalı “istikrar programı” dayatıyorlar. IMF de Türkiye’nin bu programdan vazgeçmeden yürümesini istiyor. Büyük borç yüküyle sağlanan emperyalist sermaye akışı, ülkeye bu şekilde sokuluyor ve borç yüküyle oluşan cari açık, yine borç yükü altına sokularak sözde kapatılmaya çalışılıyor. Bunun gerçek anlamını kitleler yaşayarak

gördüler: Bütçe üzerinden sırtlarına binen yükün taşınmaz hale gelmesi...

Emperyalist burjuvazi ve işbirlikçilerinin başka seçeneği de yok. Bundan dolayı iş başına gelecek hiçbir hükümet, bu program dışında başka bir program uygulayamayacak. Hiçbir burjuva partisinin ekonomik programın lafını bile etmemesi bundan. Vaatler ise yine oy avcılığı için.

IMF, seçimler nedeniyle direktiflerini çoktan sıraladı. IMF’nin, “Enflasyonla mücadele ve bütçe disiplini programı” ve “sıkı para politikası”na devam edilmelidir yönünde yaptığı açıklamalar, kurulacak hükümetin yönünü neye göre çezeceğinin açık kanıtı. Hangi bileşimle kurulursa kurulsun yeni hükümet, emperyalistler için krizden çıkış yolu uygulayıp, “kapitalist krizin yükünü üstlenen” olacak... Başka bir yol yok! Bu da işçi ve emekçilerin, toplumun tüm kesimlerinin yaşam koşullarını artıran bir şekilde kötüye götürecektir ve yoksullaşmayı hızlandıracak.

Kaldı ki, emperyalist tekeller, Türkiye’yi 2007 yılına “enflasyon hedeflemesi”ne geçiş yaptırarak sokmuşlardı. Ve daha geçen yıl, sıcak para sahibi spekülörler sermayelerini çektiklerinde faizler daha da yükseltilmişti. Bugüne dek de faizleri indirmeyerek, onların servetini sadece güvenceye almakla kalmamış, büyük karlar-vurgunlar edinmelerini sağlayarak kitlelerin cebindeki kuruşları bile çekmişlerdi.

Kuşkusuz, hükümetin faiz indirme söylemi bu tabloyu değiştirmeye dönük çabaya tekabül etmiyor. Zaten emperyalist tekeller, merkez bankalarını hükümetlerin denetiminden çıkararak sermayenin merkezileşmesi yönündeki her engeli atlatacak bir yapılanmaya sokuyorlar. Müdahale endirekt haliyle gerçekleşiyor. Çünkü Amerika da dahil tüm emperyalist ülkelerde uzun sürecek, hatta ’73 Dünya Krizinden daha da derin yaşanacak genel bir kriz beklentisindeler. Ve krizin bütün faturasını özellikle de bağımlı ülke işçi ve emekçilerine çıkartacaklar. Bu ülkemiz için de geçerli. Bu-

nu, memurlara yapılan komik zamlardan ve Türk-İş başkanının “üç kuruş zamma” bile “seçim nedeniyle kıyak yaptı, biz istediğimizi aldık” demesinden de anlıyoruz. Şimdiden, verilen zammın dahi bütçeye ne büyük yük getirdiği bu nedenle Merkez Bankası’nın Para Kuru-lu’nu uyardığı düşünülürse, yeni dönemin işçi ve emekçiler için nasıl bir tablo sunacağı belli oluyor.

* * *

2007 Temmuz Seçimleri ve seçim sonrası çıkacak olan hükümet (veya beklentilerin dışında gelişebilecek olası başka bir seçenek), son hükümet de dahil, geçmiş dönemlerin seçimleriyle kıyaslanamayacak bir konjonktürde gerçekleşiyor. Her şeyden önce dünyanın yeniden paylaşımında, gerek emperyalist tekellerin Türkiye’ye biçtiği rol, gerekse işbirlikçi tekeli burjuvazinin bu paylaşımından palazlanarak çıkma isteğindeki büyük iştahı, yeni oluşacak yönetimin azgın bir saldırının mimarı olacağını gösteriyor. 22 Temmuz’da sandığa giren her oy, ilmeği kendi boynumuza geçirmek anlamına gelecektir. Ve bu oy, ekonomik programın da siyasetin de “kitlelerin rızası”yla uygulamanın adı olacaktır. Burjuva partilerin bütün çabası da bu yöndedir.

Proleter Devrimci Duruş’un Şubat 2007 tarihli 50. sayısında yayınlanan “2007’ye Aktarılan Burjuvazinin Krizi ve Olası Sonuçları” başlıklı yazıda, ekonomik programın burjuvazi ve işçi ve emekçilere yansımalarını ele alarak sormuştuk: Programın 2007 yılında yaratacağı sonuçlar, işçi ve emekçilerin saflarına nasıl yansıyacak?

Yeniden vurgu yapıyoruz: Politik canlanma kaçınılmaz. Sorun kadrolarımızın hedefe kilitlenmesinde ve bu canlanmayı devrim ve sosyalizm lehine değerlendirmesinde düğümleniyor. Öyleyse, iktidar perspektifiyle kitlelere!

Kamuda TİS İmzalandı

Kamuda çalışan yaklaşık 323 bin işçiyi ilgilendiren toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin 4. oturumunda imzalanan protokolle sona erdi.

Buna göre kamu işçilerinden 900 YTL ücret alanlara 50 YTL iyileştirme ve 140 YTL seyyanen zam, 1400 YTL ücret alanlara 140 YTL seyyanen zam, bunun üzerinde ücret alanlara ise yüzde 10 zam yapıldı. İkinci yıl zamları ise birinci altı ay için yüzde üç, ikinci altı ay için de yüzde 3 oldu.

İmzalanan protokolden sonra Başbakan yardımcısı Mehmet Ali Şahin, Türk-İş yöneticilerine teşekkür etti. Şahin, müzakerelerin anlaşma ile sonuçlandığını, toplu iş sözleşmelerinde esas olmak üzere protokol metni imzaladıklarını belirterek “yapıcı ve anlayışlı yaklaşımlarından dolayı” Türk-İş yönetimini kutladı.

Bu hükümetlerin Türk-İş’e ilk teşekkürü değil. Türk-İş yöneticileri burjuvaziye yaptıkları hizmetler az değil çünkü. Fakat Türk-İş yönetimine, işçi sınıfı tarafından sınıfta kalma notu veriliyor. 2008 için altına imzasına attığı zam oranı yüzde 3 gibi komik bir rakam. 2007 için yapılan iyileştirme ve verilen seyyanen zam da; açlık sınırının 800 bin YTL’yi geçtiği, yoksulluk sınırının ise 2 binlere vardığı günümüzde, komik düşmektedir.

Buna karşın AKP hükümetinin seçimlerden dolayı TİS’leri fazla uzatmak istemediği ve Türk-İş’in isteğini yerine getirdiği söyleniyor. Bu zamları bile çok görenler, AKP’yi “seçim ekonomisi” uygulamakla, popülizm yapmakla suçlayanlar var. Burjuvazinin işçi sınıfına reva gördüğü bu.

İşçi ve emekçiler kendi güçlerini ortaya koymadıkça, sendikanın da hükümetlerin de bu yaklaşımı sürecek.

2007 Sağlık Uygulama Tebliği ile; Sosyal Güvenliğin Tasfiyesi Yasası Yürürlükte

Sağlık alanında “AKP’nin devrim”leri bitmiyor. Bir “devrim” de haziran ayında patlattılar!

“Sünnet ve ambulans parası devletten!” manşetiyle duyurulan “devrim paketi” neler içermiyor ki? Emekli Sandığı, Bağ-Kur ve SSK farkı ortadan bir anda kaldırılmış. Eline kimliğini alan, üniversite hastanesi, devlet hastanesi ya da lüks özel hastanelerden birine gidip istediği şekilde sağlık hizmeti alacakmış! Kalp, tansiyon, böbrek ve şeker hastası olup raporla ilaç alanlar, üç ayda bir doktora gitmek zorunda kalmayarak, ilaçlarını eczaneden alacakmış! Ameliyat olan hastalar için gerekli malzemeleri hastaneler vermek zorunda olacakmış!...

AKP’nin seçim öncesi emekçilerin gözünü boyayarak oy kapmak için sıraladığı bu pembe hayaller biraz daha yakından baktığımızda, daha öncekiler gibi söylenenlerin tam tersinin anlaşılması gerektiğini görürüz.

AKP’nin sağlık alanında attığı her adımdan sonra emekçiler, hastanelerde hiçbir şeyin değişmediğini, hatta daha da kötüleştiğini yaşayarak gördüler.

SSK hastanelerinin Sağlık Bakanlığı’na devrinden sonra kuyrukların biteceği söyleniyordu, oysa kuyruklar daha da uzadı. Hizmet kalitesi düştüğü gibi bir de paralı hale getirildi. Özel hastanelerden yararlanılacağı söylendi, ancak sağlık karnesini alıp özel hastanelere giden işçi ve emekçiler, tedavi ücretlerinin büyük bir bölümünü ceplerinden ödemek zorunda kaldılar. Bu yeni paket de, reklam edildiğinin aksine emekçilere dönük büyük saldırıları içeriyor.

AKP Hükümetinin parça parça devreye soktuğu uygulamalar aslında bir bütünün parçaları. “Sağlıkta Dönüşüm Programı” denilen ve AKP hükümetinden çok önce, emperyalistler ve yerli işbirlikçileri tarafından hazırlanan sosyal güvenliğin tasfiyesi programıdır. Programı hayata geçirmek için düğmeye basan AKP Hükümeti olmuştur.

Bu programın bütünü hayata geçirildiğinde, devlet hastaneleri özelleştirilecek ve sağlık, tamamen paralı hale gelecek. SSK, Emekli Sandığı ve Bağ-Kur tasfiye edilip, yerine getirilecek Genel Sağlık Sigortası, alınan sağlık hizmetinin sadece küçük bir bölümünü karşılayacak. Gerisi işçi ve emekçilerin cebinden çıkacak. Bu arada sağlık çalışanları da iş güvencesi olmayan sözleşmeli personel haline dönüşecek.

Programın bütünü sosyal güvenliğin tasfiyesi ve sağlığın paralı hale getirilmesinden ibarettir.

Ancak, işçi ve emekçilerle sağlık çalışanlarının nice bedellerle kazanılmış olan haklarını bir anda gasp etmek o kadar kolay değil. Öyle de olmamıştır. Çıkarılan yasalar işçi ve emekçilerin engeline çarptıkça, başka yollardan ve başka adlarla yeniden devreye sokulmaya çalışılmıştır. Son çıkarılan ve “sağlıkta devrim” diye sunulan “2007 Sağlık Uygulama Tebliği” de Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen “Sosyal Güvenliği Tasfiye Yasası”ndan başka bir şey değildir. Zaten, Sosyal Güvenlik Kurumu Genel Sağlık Sigortası Genel Müdürü Sami Türkoğlu, “1 Ocak 2008’e ertelenen

Yeni tebliğ, diğerleri gibi emekçilerin sağlığını kapitalist “arz-talep” yasasının insafına terk ediyor. Sağlıkta “arz-talep meselesi” ölüm-kalım meselesidir. Yani emekçilere “Paran kadar sağlık”, “Paran yoksa da öl!” deniyor! Getirilen yeni sistem budur.

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası’nın büyük bir kısmını bu tebliğ ile uygulamış olduk” diyerek bu gerçeği itiraf ediyor. Öyle ki kendi yasalarının bile yetmediği yerde “tebliğ” şekline sokaarak uygulamayı başlatıyorlar.

2007 Sağlık Uygulama Tebliği neler getiriyor

SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı farkının ortadan kalktığı müjdesi veriliyor. Oysa bu tebliğ ile SSK, Bağ-Kur ve Emekli Sandığı tasfiye edilerek Sosyal Güvenlik Kurumu kuruluyor.

Herkes sigorta ayrımı gözetmeden ve sevk almadan doğrudan üniversite hastanesine ya da en lüks özel hastaneye gidebilecek diye emekçilere yeni umutlar sunuluyor. Bu kararla, özel-devlet hastanesi ayrımı ortadan kaldırılarak özelleştirme için büyük bir adım atılmış oluyor.

Herkesin istediği hastaneye gitmesine gelince; Evet herkes istediği hastaneye gidebilir. Ama parasını ödemek koşuluyla...

Yeni tebliğe göre, Sosyal Güvenlik Kurumu, herhangi bir özel sağlık sigortası gibi özel-devlet ya da üniversite ayrımı gözetmeksizin, artık birer sağlık şirketi haline gelecek olan hastanelerden, hizmet satın alacak. Sosyal Güvenlik Kurumu, paket bir sağlık hizmeti tanımlayarak bunun üzerini hastanın ödemesini zorunlu kılıyor. “Ben paketi öderim, üstüne karışmam” diyor. Bu paketin bir biçimi olan ve Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilen “vaka başına ücret” tarifesini tebliğ ile yeniden getiriliyor.

“Vaka başına ücret” ne demektir? Sosyal Güvenlik Kurumu her muayene branşı için bir muayene ücreti açıklıyor. Örneğin, dahiliye için 40 YTL. Muayene, bütün tahliller ve filmler buna dahil oluyor. Hasta istediği hastaneye gitmekte özgür. İster bütün bu işlemlerin maliyetinin 300YTL tuttuğu özel hastaneye, ister 40 YTL’ye bitirdiği aile hekimine, isterse de tahlil yaptırmadan sadece ilaçlarını yazdırabileceği orta halli bir hastaneye. İşte özgürlük bu! Ama 40 YTL’lik özgürlük!

Sami Türkoğlu bu özgürlüğü şöyle anlatıyor: “En güzel hastanenin devlet hastanesi fiyatına hizmet vermesi isteniyor. Bu mümkün değil. Bu bir arz-

talep meselesi. Vatandaşın katkı payı almayacak bir çok özel hastane var...Vatandaşlarımız, yüksek ücret talep eden yerlere gitmek zorunda değil...Herkes kendine uygun bir özel hastaneye gidebilir”

Öyle ya sağlık bir ticari meta gibi satıldıktan sonra mesele, herhangi bir ticari malın “arz-talep meselesi”dir. Emekçilerin payına düşen ise, katkı payı almayan, herhangi bir tahlil yapmayan, köşede kalmış hastaneler olacak.

Tebliğ, hastanelerin özelleştirilmesinin önünü açtığı gibi, sağlık sektöründe taşeronlaştırmayı da yasallaştırıyor. Sosyal Güvenlik Kurumu’nun anlaşma yaptığı sağlık şirketlerinin, Kurum’a taahhüt ettiği hizmetlerin bir kısmını ya da tamamını satın alabileceği hükmü getiriliyor. Bu da sigorta ile anlaşma yapan bir hastanenin, yoğun bakım, tahlil, görüntüleme yöntemleri, ameliyat vb. hizmetleri başka başka şirketlerden satın alabileceği hatta hiç hastanesi olmayan bir organizatör şirketin bile sigorta ile anlaşma yapıp hizmet satın alabileceği anlamına geliyor. Sağlık alanında taşeronlaştırma demek olan bu uygulama, tam anlamıyla insanların hayatıyla oynamaktır.

Tebliğın reklamı yapılırken, raporlu ilaç kullanan hastaların iki yıl boyunca doktora gitmeden ilaçlarını eczaneden alabileceği söyleniyor. Kuyruklarda bunalan hastalar için ilk anda cazip gibi görünen bu durum, aslında bir hak gaspıdır. Raporlu hastalar; kalp, tansiyon, şeker, böbrek hastalığı gibi kronik hastalığa sahip olan hastalardır. Bu hastaların belli aralıklarla hastalıklarının seyri ve ilaçların yan etkileri yönünden kontrollerinin yapılması gerekiyor. İki yıl eczaneden ilaç aldırılarak, bu kontrol ve muayene hakları ellerinden alınıyor. Ayrıca, ilaçlarda hastaların hayatıyla oynayacak kadar ciddi birçok yeni kısıtlamalar da getiriliyor.

Sağlık hizmetinde basamaklandırma sistemi yok ediliyor. Aslında basamaklandırma sistemi bilimsel bir sistemdir. Birinci basamak hastalıklardan korunmayı ve ayaktan tedaviyi içeriyor. İkinci basamak ise yatarak tedavi kurumlarıdır. Üçüncü basamak ise üniversite ve araştırma hastaneleridir. Birinci basamak aile hekimliği uygulamasıyla; ikinci ve üçüncü basamak sağlık hizmeti ise, hastanelerin özelleştirilmesi yoluyla paralı hale getiriliyor. Her sağlık kuruluşu kar amacı güden birer şirket haline getirilince, örneğin birinci basamakta çözülmesi gereken gribal enfeksiyon ya da üst solunum yolu enfeksiyonu da üniversite hastanelerine gittiğinde, üniversite hastanesi bundan şikayetçi olmuyor. Çünkü kar elde ediyor. Dolayısıyla hastalıkların ağırlığı ve komplike oluşuna göre belirlenen bilimsel basamaklandırma yok edilerek, hastanın ekonomik durumuna göre belirlenen “sınıflandırma” sistemi yürürlüğe sokuluyor. Herkes kendi sınıfına ve ekonomik durumuna göre hastane bulacak ve tedavisini yaptırmaya çalışacak.

Yeni tebliğ de diğerleri gibi emekçilerin sağlığını kapitalist “arz-talep” yasasının insafına terk ediyor. Sağlıkta “arz-talep meselesi” ölüm-kalım meselesidir. Yani emekçilere “Paran kadar sağlık”, “Paran yoksa da öl!” deniyor! Getirilen yeni sistem budur.

OYAK Satıldı

Oyak Bank, geçtiğimiz ayın sonunda 2 milyar 673 milyon dolar bedelle, Hollandalı ING Bank'a satıldı. Yıllardır yabancı sermayeye yapılan satışlara ulusalcı argümanlarla karşı çıkan kesimler, bu satışa tepki gösterirken, kapitalizmin gerçek 'Tanrı'sının para olduğunu unutmışa benziyorlar.

OYAK 27 Mayıs 1961 darbesinin ardından kuruldu. Ordu Yardımlaşma Kurumu'yla, ordudan emekliğe ayrılmış olan askerlerin paralarının birikmesiyle bütçe sağlayan OYAK, işbirlikçi tekeli burjuvazinin palazlanıp büyüdüğü süreçlerde pek öne çıkmamasına rağmen 1970'e gelindiğinde 300 milyon dolar gibi bir bütçeye ulaşmıştı. Dünyanın hiçbir ülkesinde resmi olarak orduya ait bir kurum olmamasına rağmen, Türkiye'de OYAK önde gelen tekeller arasında yer alıyor. "Ulusalcı" söylemlerle ve ordunun en büyük maddi gücü olmasıyla bilinen OYAK, hükümetleri yabancı sermayeye kapılarını açmakla suçlarken, kendisi de boş durmuyordu. Yaptığı demagojilerle parayı toplayan OYAK dünyanın 13. büyük fabrikası olan Erdemir'i özelleştirerek bünyesine katmasının yanı sıra, silah ihaleleri de dahil her türlü pazarda kendine yer açmaya başlamıştı.

Oyak Bank'ın oluşması da 1984'lü yıllara dayanır. Manidardır, her darbenin ardından OYAK biraz daha büyüyor. 1984'te Bank Of Boston İstanbul Şubesi kurulur. 1990 yılına gelindiğinde The First National Bank, Oyak, Alarko ve Cerrahoğlu ortaklığıyla bu banka satın alınır. 1994'te Oyak hisselerin tamamını alarak ve bankanın adını değiştirir. 1996 yılında da Türk Boston Bank'ın adı değiştirilir. Bankacılığa atıldığı ilk yıllarda sadece kurumsal bankacılık yapan ve Oyak üyelerine hizmet veren banka, 2000'li yıllara girerken bu kabuğunu yırtmaya karar verir. 2001'de özelleştirilen Sümerbank'ı satın alarak şube sayısını 362'ye çıkarır. Oyak bununla da yetinmez, ülke içinde yabancı sermaye karşı pay kapmak için canhıraş çaba harcayan ve "ulusalcı"-milliyetçi duyguları kullanan Oyak, ülke dışında da tam tersi manevralara girer. 31 Mayıs 1994'te İrlanda'da Oyak European Finance Pic'i, 1996 yılında da Oyak Anker Bank GmbH'i kurar. Yani bankacılık sektöründe paranın uluslararası dolaşımında da atağa geçerler.

Bugün bu satış, Türkiye tarihinin en büyük banka satışı oldu ve hisselerin tamamı Hollandalı bankanın oldu. Hollanda gazeteleri sevinç içinde "Türk hindisini aldık" diyerek seviniyorlar. Oyak Bank, bankacılık sektöründe yüzde 3 paya sahipti. ING ise kısa sürede bu payı yüzde 5'e çıkartacağını açıkladı. Daha önce "Yüzde 50'den fazla hissemizi alırlarsa ismimizi kullandırmayız" diyen Oyak yöneticileri, bu satıştan bir yıl sonra ismin değişecek olmasına hiçbir şey demiyorlar. Aksine bu satışın haklılığını savunarak, "yabancı sermayenin ülkemize yatırım yapmasına güvence" olduklarını iddia ediyorlar.

Aslında bu satışla görülen bir kez daha şu olmuştur ki, kapitalist çıkar ilişkileri hiçbir değeri tanımıyor. Zaman zaman sarıldıkları argümanları da para karşısında kolayca terk edebiliyorlar. Daha öncesinde nasıl İslami sermayeli şirketlerle bunun örneği yaşandıysa, şimdi de milliyetçi-şoven histeriyle kitleleri yedeklemeye çalışan gruplar için de bu yaşanıyor.

Salihli Belediye İşçilerinin Grevi Sürüyor

TİS görüşmelerinde anlaşma sağlanamadığı için işçiler 20 Haziran'da greve çıktılar. Grevi kırmak isteyen CHP'li belediye yönetimi taşeron işçilerle grevci işçileri karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bununla da yetinmeyerek kaymakamı, polisi devreye soktu. Çatışmada 29 işçi, çeşitli yerlerinden yaralandı.

Bütün bu saldırılara rağmen grevci işçiler, taşeron işçilerle birleşmeyi sağlayarak sınıf dayanışmasının güzel bir örneğini gösterdiler. Grevci işçilerin "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Yaşasın Sınıf Dayanışması" sloganına karşılık, taşeron işçiler ellerindeki süpürgeleri bırakarak grevci işçilerle kucaklaştılar.

Birlikte hareket eden işçiler, bir yandan da halkın desteğini almak için çalışmalarını sürdürüyor. Pazar çöplerini poşete dolduruyorlar. Çöpleri ilaçlıyorlar, kendi haklı eylemini halka anlatıyorlar. Ayrıca hastane ve doktor muayenelerindeki tıbbi atıkları topluyorlar. Belediye ise grevcilerin görüşme taleplerini kabul etmiyor.

Genel-İş Manisa-Uşak şube başkanı İsmail Göde yaptığı açıklamada grevin sona ermesinin ilk koşulunun, taşeron işçilerin iş güvencesi olduğunu söyledi. Göde, "Çünkü onlar grev nedeniyle çalışmayarak sınıf dayanışmasını sergilediler. Biz de onların mağdur edilmesine izin vermeyeceğiz" dedi.

Taksim'de Basın Açıklamasına Saldırı

16 Haziran 2007'de "Kışkırtmalara, Provokasyonlara, Linçlere, Katliamlara Son" talebiyle Taksim Tramvay durağında basın açıklaması yapmak isteyen kitleye polis saldırdı. Saat 13'te Taksim Tramvay durağında toplanan BDSP, ESP, HÖC, HKM, DHP, SDP, Köz, Alinteri, Ürün, Devrimci Hareket ve Mücadele Birliği kitesine, açtıkları "Kışkırtmalara, Provokasyonlara, Linçlere, Katliamlara Son! Kürt Halkına Özgürlük" pankantını bahane ederek saldıran polis, Meclis'ten geçen yeni kanunu pratik olarak da uygulamaya başladı. Saldırıda 37 kişi gözaltına alınırken, eylemi izleyen muhabirlere ve saldırıyı protesto eden insanlara da müdahale edilerek gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar, joplar, silahlar ve kalskanlarla dövülüp yerlerde sürüklenirken, polis minibüsünün içinde de işkence devam etti. Saldırının ardından kurumlar aynı akşam 18'de İHD'de basın açıklaması yaptılar.

Genelkurmay açıklamasına tepki

30 Temmuz'da genel kurmayın yaptığı açıklamalara ve Kuzey Irak'a operasyon yapılması istemlerine karşı yapılan basın açıklamalarının üçüncüsü gerçekleştirildi. PDD, HÖC, ESP, Partizan, DHP, HKM, BDSP, EHP, ODAK, ÖMP, Devrimci Hareket ve Partizan'ın gerçekleştirdiği açıklamada "Kışkırtmalara, Linçlere, Provokasyonlara Son! Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birleşik Mücadelesi" pankartı açıldı. "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarının atıldığı eylem 50 kişi katıldı. Eylemin ardından bir kişi İzmir'deki bir mahkemeden ceza aldığı gerekçesiyle gözaltına alındı.

Eylemden önce cezaevlerinde uygulanan tecrit uygulamalarını protesto etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

İrkçılığa ve milliyetçiliğe karşı İşçilerin birliği halkların kardeşliği

İrkçılığa ve milliyetçiliğe karşı, işçilerin birliği halkların kardeşliği şiarıyla 22 Haziran'da saat 18.00'de Berlin Kreuzberg'de PDD, Bir-Kar, ADHF ve SEH-Berlin tarafından basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" vb. sloganları atıldı. Basın açıklaması Almanca ve Türkçe yapıldı. Açıklama "Kürt halkına yönelik saldırılara karşı, halkların ortak duruşunu sergilemek, hepimizin görevidir. Faşist-şoven saldırıları durdurmanın en etkili yolu, Kürt-Türk tüm işçi ve emekçilerin kol kola ortak düşmana karşı yürümesidir.

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin planları ve hesapları, her zaman halkların direnişiyle paramparça olmaya mahkumdur."

Basın açıklamasında ayrıca Köln'de Türk Interpolü tarafından arandığı için iade amacıyla Alman devleti tarafından gözaltına alınan Binali Soydan'la ilgili basın bildirisi okundu ve Binali Soydan'ın derhal serbest bırakılması talep edildi.

Berlin PDD

Yeni Polis Kanunu: “Eski”nin Yeni “Vizyonu”

5681 sayılı Polis Vazife ve Salahiyet Kanununda Değişik Yapılmasına Dair Kanun onaylanarak yürürlüğe girdi. Terör demagogisiyle birlikte, kitleleri milliyetçilik ve şoven bir histeriye sürükleyerek, savaşa yedeklemeye çalışan burjuvazi, toplumu baskı altına alacak uygulamaları bir bir devreye sokuyor. AB rüzgarıyla sadece söylem ve şekil bakımından yapılan değişiklikler, şimdi yeniden eski haline dönüşüyor. Ona bile tahammül edemedikleri görülüyor. “Ellerinin-kollarının bağlandığı” şeklindeki yakınmaları bir türlü bitmiyor. Bunların başında da Polis Kanunu geliyor.

Baştan söylemek gerekir ki, en demokrasi havarisi kesildikleri dönemlerde de hiçbir zaman yasalar, işçiler-emekçiler, devrimciler ve demokratlar lehine olmadı. Yasaların sadece yükselen kitle hareketi karşısında işlevsizleşmesi söz konusudur ve kitle hareketi gerilemeye başlayınca, eski biçimlerine bürünmektedir.

Şimdi yeni yasalara ihtiyaç duyuyorlar. Tüm düzen partileri, seçim kararı alındığı halde, meclisin bu tarz kanunlar çıkartmasına bırakın itiraz etmeyi, cansiperane çalışıyor. Ne de olsa emir “Paşa”lardan geliyor! Çünkü kızışan emperyalist savaşa bir an önce dahil olmak istiyorlar. Kuzey Irak, Musul-Kerkük derken, Irak’ın içlerine doğru uzanan bir işgal hareketinin rüyasını görüyorlar. Dışta bu hedefleri gerçekleştirmek için içerinin savaşa yedeklenmesi ve olası itirazların baştan bastırılması gerekiyor. Savaşa girmeye hazırlanan her ülkede, bu böyle olmuştur. Faşist yasalar bir bir devreye sokulur, askere-polise her türlü yetki verilir, varsa “demokrasi” kırıntıları da rafa kaldırılır. Türkiye’de de olan budur. Polis kanunundaki değişikliğin anlamı da budur. Pratikte uygulanan baskının, resmiyet kazanmasıdır.

* * *

Yeni kanuna göre, polisler, “olayları önlemek” adına öldürmekten tutalım da, keyfi bir şekilde kimlik kontrolüne, ev baskınlarına, parmak izi almaya yetkili kılındı. Daha kanun çıkmadan uygulamalar başlamıştı zaten. En son 1 Mayıs’ta yaşanan toplu işken-ce, fiili sıkıyönetim, her yanın gaz bombasıyla boğulması, binlerce insan gözaltına alınması vb... İstanbul’un, İzmir’in, Ankara’nın en işlek caddelerinde polisler, her 30 metreye bir kontrol noktası koyuyor ve şüp-

heli gördüğünü durduruyor. İtiraz edeni ya-ka paça yere yatırıp sokak ortasında dövüyor.

Gözaltında işkence ve infazların haberleri gelmeye başladı bile. Son olarak Ümraniye’de hırsızlık suçlamasıyla gözaltına alınan bir kişi, gözaltında öldürüldü. Devrimcilere ve komünistlere yıllardır uygulanan yöntemler, artık sıradan insanın karşılaşabileceği şeyler. Keza basın açıklamalarına saldırılar da yoğunlaşmış durumda. Basın açıklamalarından sonra, kameraya çektikleri kişileri “yasadışı slogan atmak” suçlamasıyla evlerini basarak gözaltına alıyorlar ve tutukluyorlar. Ağzımızdan çıkacak kelimelere dahi karışıyorlar.

Kanunun bir maddesine göre de polis parmak izini alma işini en geniş şekilde kullanacak. Daha önce gözaltına alınan herkese bu uygulama dayatılırken, şimdi sokak ortasında seçtiği ve kendilerine göre “gönüllü” olan kişileri de bu kapsama alıyorlar. Pasaport için başvurandan güvenlik olmak isteyenlere, yurtdışından giriş yapan yabancılara kadar herkesin parmak izini alıp arşivleyecek. Bu parmak izi, kişi öldükten 10 yıl sonrasına kadar, kayıt tarihinden de 80 yıl sonrasına kadar arşivlerde kalacak. Suça göre suçlu bulmanın yollarını dölüyorlar. Fotoğrafları çekilen herkes, onlara göre bir suçludur ve hiçbir alakası olmasa bile, daha sonra yapılan herhangi bir teşhiste ya da benzerlikte suçlu olabilecek.

Polisin silah kullanma yetkisi son raddesine kadar genişletildi. Polis artık “dur” ihtar yapmadan insanları infaz edebilecek. Kanunda olmadığı halde bile bunun örneklerini binlerce kez yaşadık. Şimdi resmiyete geçmesiyle beraber ne hal alacağını, Bağcılar’da polis tarafından infaz edilen gencin şahsında görebiliriz. Yanı sıra, ev, işyeri arama, kişilerin üstlerinin aranması da yeniden düzenlendi bu kanunla. Artık “gözünüzün üstünde kaş var” denilip şüpheliler listesinde yer alabilir, yıllarca cezaevinde kalabilirsiniz, hatta ölebilirsiniz.

* * *

Onlar bu kanunlarla kitleleri susturmayı planlıyorlar. Unuttukları gerçek de şu, kitleler bir kez hareketlenince, hiçbir kanunu takmazlar ve fiiliyatta işlevsiz hale getirirler. Meşruluğunu sokakta gösteren kitlenin gücü, kanunları da bu düzeni atacağı gibi çöpe atar. İşte Hrant Dink cenazesindeki kitlesellik, işte 1 Mayıs’taki kararlılık ve coşku. Onların bu kadar korkmasını sağlayan da budur.

İstedikleri kadar kitleyi kendi amaçlarına yedeklemeye çalışsınlar başarılı olamayacaklar. “Teröre karşı sessiz yürüyüş”ün fiyaskosu ortada. Faşist-şoven histeriyi, savaş hazırlıklarını tuzla buz edecek güç de bizde.

Sivas katliamının yıldönümünde anma

Sivas katliamının 14. yıldönümü dolayısıyla Karacaahmet mezarlığında bir anma gerçekleştirildi. 1 Temmuz’da saat 14’te Karacaahmet cemevi önündeki parkta toplanan kitle, buradan mezarlığa sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık “Sivas’ı Unutma Unutturmal”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Sivasın Hesabını Soracağız”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız” sloganları atıldı. Karacaahmet mezarlığında sanatçı Nesimi Çimen’in mezarına kadar yürüyen kitle, burada Sivas’ta yakılanların şahsında bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Katliamda ölenlerin akrabalarından bir kişinin yaptığı konuşmanın ardından, mezarlık girişine kadar yürüyüş yapıldı. Mezarlık girişinde yapılan basın açıklamasında, Sivas’ı gerçekleştiren zihniyetin hiçbir zaman değişmediği, farklı biçimlerde katliamlarına devam ettiği belirtilirken, Sivas’ın hesabının er geç sorulacağı vurgusu yapıldı. Basın açıklamasının ardından, Grup Yorum kısa bir dinleti verdi.

Yürüyüşe Proleter Devrimci Duruş da pankartı ve flamalarıyla katılırken sık sık “Kahrolsun Faşist Diktatörlük!”, “Katil Devlet Hesap Verecek”, “Sivasın Hesabı Sorulacak”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm” sloganları atıldı. Yürüyüşe ayrıca HÖC, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Halkevleri, TKP, Sultanbeyli Cemevi pankartlarıyla katıldı. Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı.

Gülsuyu’nda devlet terörü

29 Haziran Cuma akşamı saat 7.30 da Heykel meydanına toplanan devlet mahalleyi terörize etti. Saat 8’de PSAKD’nin 2 Temmuz şehitleri için yapacağı eylem alanını panzerlerle kapatan devlet, görüşmeler yapıldıktan sonra yolu açtılar. Aynı saatlerde Gülsuyu’nda Sanat ve Hayat dergisinin yaptığı festivalde PDD olarak stand açtık.

Saat 9’da HÖC’ün yozlaşmaya karşı mücadelede tutuklanmaların serbest bırakılmaları için yaptığı eyleme devlet saldırdı. Bunun üzerine Dinler sokağına doğru çekilen kitle, yola barikat kurdu. Eyleme gaz bombaları ile müdahale eden devlete taş ve molotoflarla karşılık verildi. Polis aynı anda festivalin olduğu yöne doğru da gaz atarak kitleyi etkiledi. Daha sonra polisin heykele inmesi ile Okul durağına barikatlar kuruldu. Devletin barikatları yarması üzerine tekrar Dinler’e çekilen kitle burada eylemi kendi iradesiyle bitirdi. Eyleme PDD okurları olarak biz ve BDSP destek verdi. Biz ayrıca PSAKD’in eylemine de destek verdik.

Gülsuyu Gülsusu PDD okurları

TİKKO gerillaları katledildi

27 Mayıs’ta Dersim Çemişgezek’te devletle girdikleri çatışmada şehit düşen TKP/ML TİKKO gerillaları Mahmut Yıldırım ve Hıdır Uğur yapılan cenaze törenleriyle toprağa verildi. 30 Mayıs’ta Gazi Cemevi önünde Mahmut Yıldırım’ın cenazesini yapmak için bekleyen kitle, cenazenin aileye “DNA testi” yapılacağı bahanesiyle verilmemesi üzerine bir yürüyüş düzenledi. Yürüyüş boyunca “TİKKO Gerillaları Ölümsüzdür”, “Faşizme Karşı Omuz Omuza”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma” sloganları atıldı. Yürüyüşe yaklaşık 300 kişi katıldı.

Cenaze 1 Haziran’da Gazi Mezarlığı’nda toprağa verildi. Hıdır Uğur’un cenazesi ise memleketinde sloganlar ve marşlarla uğurlandı.

Gençliğin kabusu: ÖSS

1 milyon 700 bine yakın öğrencinin üniversiteye girmek için yarıştığı Öğrenci Seçme Sınavı 17 Haziran'da yapıldı. Her yıl olduğu gibi üniversiteye girme hayaliyle yaşayan milyonlarca öğrenciden sadece 150 bin kadarı "üniversiteli" olabilecek. Bu 150 bin rakamının küçük bir bölümü 4 yıllık üniversitelere yerleşebiliyor.

Üniversite sınavlarına girişin şekli ve biçimi her yıl değişmektedir ama özü asla. İşçi ve emekçi çocukları başta olmak üzere milyonlarca gence umut kapısı olarak lanse edilen bu sınava girip kazanabilmek için, kafayı kitaplardan, derslerden kaldırmamak yetmiyor, milyarları döküp dersanelere gitmek, özel dersler almak, yardımcı ders kitapları edinmek vb. dayatılıyor. Bir pazar kurulmuş ki, satan memnun ama alan hiç memnun değil!

Liseyi bitiren binlerce öğrenci, bu sınavla üniversite öğrencisi olmanın hayalini kurarken, sınavdan sonra o milyonlar, işsizler ordusuna katılan, şansını her defasında tekrar tekrar denemeye zorlanan birer kobaş oluyor. Çünkü, eğitim sistemi ve müfredatı her yıl değiştiriliyor.

Eğitimin içeriğini şoven-milliyetçi ve bilimsel olmayan her türlü argümanla dolduran burjuvazinin tek derdi, kendine itaat edecek bireyler yaratmaktır. Kışla disiplinine çevrilmiş okullarda, beyinini ve aklını burjuvazi lehine kullanacak kalifiye elemanlar yetiştirmenin derdindedirler. Meslek liseleri, onların işçi ihtiyacını karşılayan bir aracıyken, kolejler, özel okullar, onlara yönetici kadrolar yetiştirmenin aracıdır. Yani üniversite sınavında öğrenciler değil, burjuvazinin seçme hakkı vardır. Milyonlarca öğrenciden hangisinin üniversiteye girip giremeyeceğine karar veren onlardır.

Eşitsiz koşullarda yapılan bir sınavdır bu. Zorluklarla ve tüm maddi imkansızlıklara rağmen 11 yıl boyunca "okuyan" öğrenciler, 180 dakikalık bir sınavın sonunda geleceklerini şıklarda ararlar. Aslında iki şık vardır: Ya işsiz kalacaksın, ya da üniversiteyi okuduktan sonra işsizler ordusuna katılacaksın. Geçen yıllardan da biliyoruz karşılaştırmalı il bazlı rakamlar verildiğinde, üniversiteye girme oranı en düşük olan yerler Kürdistan'dadır. Geçen yıl bu bölgede sınava giren 3000 bin lise birincisi genç, herhangi bir üniversiteye giremedi. Özellikle işçi ve emekçi çocuklarının yoğunlukla okuduğu devlet okullarındaki birincilerin birçoğu da üniversiteye giremedi. Üniversiteleri kazanma oranına bakıldığında özel liseler, fen liseleri hep en önde yer almaktadır. Kolejlerde her türlü konfor ve rahatlık içinde sınava giren burjuva çocuklarıyla, tozun, çamurun içinde boş derslerle sınava hazırlanan işçi ve emekçi çocukları, eşit olabilir mi?

Üniversite sınavına tepkiler artmaya başlayınca, burjuva düzen partileri de bunu kullanmanın yollarını aradı. Türkiye'de genç nüfusun

fazla olması ve 22 Temmuz'da oylar kullanacak gençleri avlamak için "ÖSS Kalkacak" diyerek nutuk atmaya başladılar. Sormak gerekiyor; yıllardır bu sınav var ve hiçbir zaman gündeme getirmediğiniz bu talebi, şimdi neden dillendiriyorsunuz?

Gençler, burjuva partilerin oyununa gelmemelidir! Çare sadece sınavın kalkması değil, eğitimin, bilimsel, demokratik ve özgür hale gelmesidir. Yoksa yüzbinlerce öğrencinin psikolojik baskılanma altında pistte koşan atlar olarak görüldüğü, burjuvaziye para kaynağı olarak sunulduğu bu kapitalist sistem, kendince bir sürü sınavı devreye sokmaktadır. Sınavlar okulda değil, hayatın her alanında karşımıza çıkıyor. KPSS'den ÖSS'ye 70'e yakın değişik sınav var ve birinden biriyle muhakkak karşılaşmak olası.

Üniversite sınav sonuçları, Temmuz ayının içinde açıklanacak ve tercih telaşı başlayacak. Üniversitelere giren ve giremeyen

binlerce öğrencinin yapa-
cağı tek şey, hayatın her
alanında bizi sömüren bu
sisteme karşı savaşmak.

Özgür bir eğitim, bilimsel ve özerk bir üniversite mücadelesinde yer almak. Kurtuluşun tek yolu budur.

Kadıköy'de ÖSS Mitingi Yapıldı

Öğrenci Seçme Sınavı'nın kaldırılması talebiyle 10 Haziran'da Kadıköy'de bir miting düzenlendi. Haydarpaşa Numune Hastanesi'nin önünde kortejlerin oluşturulmasıyla 14'te başlayan miting aralarında "Proleter Devrimci Gençlik" in bulunduğu toplam on gençlik grubu organize etti.

Yürüyüş güzergahı boyunca "ÖSS Kaldırılsın", "YÖK Kalkacak Polis Gidecek Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek", "Katil Polis Üniversitelerden Defol", "Parasız Eğitim Parasız Sağlık", "Savaşa Değil Eğitime Bütçe", "Harkese Anadolide Eğitim Hakkı", "Özerk Bilimsel Eğitim" sloganları atıldı. 500 kişinin katıldığı yürüyüş kolunda Proleter Devrimci Gençlik panrartı da açılırken, Kadıköy iskele meydanına gelen kitleye, burada hazırlanan ortak metin okundu. Ortak metinde, üniversite sınavına girişin 3.5 saate hapsedildiğinden, eğitimin kalitesizliğinden, işçi ve emekçi çocuklarının eşitsiz koşullarda yarışa sokulduğundan sözedildi ve sınavların kaldırılması istendi.

"ÖSS Duvarını Yıkalım" temel sloganıyla yapılan mitinge, Grup Vardiya söylediği marşlarla mitinge destek verdi. Ayrıca hazırlanan tiyatro gösterisinde de okullarda öğrencilerin yaşadıkları sorunlar anlatıldı.

ÖSS eksenli ilk kez bir miting gerçekleştirildi. İlk miting olmanın vermiş olduğu zorluklar yaşandı, ama özellikle liseli gençlik üzerine iyi bir çalışma örgütlenebilirse, üniversite sınavı da kaldırılacaktır.

DTCF'de faşist saldırı

Sınavların üçüncü günü sabahleyin saat 09:30'da sınava giren öğrenciler, sınıfta 6-7 kişilik bir faşist güruhun saldırısına uğradı. Dışarıdan gelen bu güruh, okuldaki faşistler tarafından yönlendirilmişti. Saldırıda biri ağır iki arkadaşımız yaralandı. Sorumlular belliydi ve faşistler yakalandığı yerde dövüldü. Ama faşist kudurganlık hızını alamadan yemekhanenin açıldığı ilk saatlerde aynı şekilde satır ve döner bıçaklarıyla tehditler savurdu. Hızlarını almayıp devrimci- demokrat öğrencilerin bulunduğu Ortabahçe'yi taşa tuttu. Anında karşılık verilen saldırıda faşistler püskürtüldü ve bu saatten sonra da okulda barınma güçleri zayıflayan faşistlerin yardımına polis koştu. Okulun içine gaz bombaları atarak saldırıya geçtiler. Öğrencilerin direnişi karşısında gaz bombalarıyla yetinmeyip taşla da saldırdılar. Okulun kütüphane binası yoğun gazdan dolayı bir süre girilemedi. Sınavlar iptal edildi. Okul bir sonraki haftaya kadar kapatıldı.

Polis, öğrencilere karşı saldırgan bir tutumla yaklaşırken elimizden kurtardığı(okulun içinde mahsur kalmışlardı) faşistlerin sırtını sıvazlayarak onları pohpohladı. Öğretim üyelerine de kaba davranan polis, sık sık sloganlarla protesto edildi. Okulun da tatil edilmesi ve boşaltılması üzerine okulda sadece devrimci-demokratlar, sivil faşistler ile polis kaldı. Faşistler okuldan çıkmadan, okulu boşaltmama kararıyla akşam altıya kadar kaldık. Okul çıkışında polisin slogan atmama dayatmasına sloganlarla karşılık verdik. Okul çıkışında sayımız 50-60 civarında iken, bizi bekleyenlerle birlikte 700'ü geçti. Polis, bir kez daha önümüzü keserek slogan atmamamız yönünde bizi uyardı. Tekrar sloganlarla karşılık verdik ve polisi önümüzden çekilmeye zorladık. Kitlenin büyük bir çoğunluğu sloganlara katılınca da polis, önümüzden çekildi. Yüksel Caddesine kadar slogan ve marşlarla yürüdük. Burada da sayımız bine yaklaştı. Basın açıklamasını okuyan arkadaşımız, okulda yaşananlarla ilgili bilgi verdi ve bu saldırıların emperyalist politikalar sonucunda yapıldığını, gençliği sindirmeye yönelik olduğunu söyledi. Yürüyüş ve basın açıklaması sırasında sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Dil-tarih Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm", "Faşistlerin ipleri ABD'nin Elinde" gibi sloganlar atıldı.

Okulun tekrar açıldığı günlerde faşistler, polis eşliğinde sınav olacakları sınıflara giderken, devrimci-demokrat öğrenciler de kendi arkadaşlarının güvenliğini sağladı. Faşistler polis korumasında iken bile hiç bir davranışlarına izin verilmedi. Tepkimiz, faşistlerin her sınav giriş ve çıkışlarında sürdü. 2005 saldırısından sonra da faşistler, polis eşliğinde sınavlara Ortabahçeden geçirilerek götürülmüş ve sık sık protesto edilmişlerdi. Ancak bu defa tepki o kadar büyüktü ki, polis, faşistleri binaların içinden dolandırarak ve sürekli kendilerini uyararak getirip götürmek zorunda kaldı.

Faşistler yıllardır kantinde terör estirmeye başlamış ve okulda gerçekleştirdikleri her saldırıdan sonra orda saklanır olmuşlardı. Devrimci- demokrat öğrencilerin kantini basma girişimlerinde polis her zaman erken davranıp okula girdi ve Ortabahçede adeta karargah kurdu. Faşistler de okula yeni başlayan öğrencilere kendilerinin güçlü olduğu, okulu komünistlerden temizleyecekleri propagandasını yapıyor, ancak bu propagandaları, aldıkları karşılıkla tuz buz olmakta ve okulun ilk aylarındaki gibi rahat davranmamaktadırlar. Ancak polis desteğiyle de olsa barınabilmelerinden kaynaklı bir güç gibi durmakta ve öğrenci arkadaşlarımıza sürekli tehditler yağdırmaktadırlar. Bunun önüne geçmek, yeni gelen arkadaşlarımıza bu konuda sahip çıkmak ve faşistlerin yuvalandıkları bu mekanı dağıtmak, gelecek döneme dair hazırlıklarımıza şimdiden başlamak gerekiyor. Bunun için fazlasıyla potansiyel mevcuttur. Özellikle ailelerimizin kitle örgütleriyle birlikte polisin faşistleri koruyucu tavrını teşhir etmesinden sonra, faşistlerin yuvasını dağıtmanın zemini güçlenmiştir. Keza bu öğretim yılının başında hocalarımızın Cebeci kampüsünden Yüksel Caddesine kadar yaptıkları yürüyüş ve ardından gerçekleşen Antifaşist Birliğin cezalandırılması, faşistlerin yuvalarını dağıtmanın zeminini arttırmıştır.

A.Ü'den PDD okuru

Savaş ıgırtkanlığı ile birlikte KÜRT HALKI ÜZERİNDE BASKILAR ARTIYOR

Türkiye'de savaş tamtamları arttıkça, Kürt halkına dönük şoven-faşist saldırılar ve baskılar da artıyor. Şehit cenazeleri ile kitleler ajite ediliyor, Kürtlere hakaret ve saldırıların dozu iyice artıyor.

Genelkurmay'ın artan şehit cenazelerinin ardından yayınladığı bildiride "refleks gösterin" çağrısıyla birlikte, Sakarya'da iki Kürt genci, üzerinde Ahmet Kaya resimli tişörtler giydikleri için linç edilmek istendi. Bunu başka iller izledi. Şimdi de Kürt illerinde, korucular, polis ve askerin şoven gösteri ve mitingleri örgütleniyor. Türkiye'nin hemen her ilinde, hatta ilçesinde bu tür mitingler yapılıyor. Bu mitinglerin, "cumhuriyet mitingleri" gibi geniş kitleleri çekmeyi başaramadığı bir gerçek. Buna karşın Kürt-Türk düşmanlığı bilinçli bir şekilde körükleniyor. Medyayı da kullanarak bu düşmanlık yayılıyor, Kürt halkına yönelen saldırılara haklı bir zemin yaratılmaya çalışılıyor. Bu aynı zamanda hem içte, hem dışta savaşa hazırlığın bir parçası.

Tampon bölge ve "Kürt tehirci"

Bu hazırlıkların önemli adımlarından biri olarak, Türkiye-Irak sınırında bulunan Siirt, Şırnak ve Hakkari illeri "güvenlikli bölge" ilan edildi. Özal döneminden bu yana gündemde olan Türkiye-Irak sınırında "tampon bölge" oluşturma yönünde ilk adım atıldı böylece. Irak sınırından da içeri girip 15-20 kilometrelik bir alanı işgal etmek ve bu bölgeyi insansızlaştırmak planlanıyor. Bu da bölgede bulunan önemli bir Kürt nüfusun göçe zorlanması, bir yerde "Kürt tehirci" anlamına geliyor. Tıpkı geçmişte Ermenilere yapıldığı gibi...

Geçtiğimiz ay, sınıra yığınak yapan Türk ordusu, İran ordusuyla eş zamanlı olarak Kuzey Irak'ı (Güney Kürdistan) top yağmuruna tuttu. Bombalamanın, Kandil Dağı'ndan, Haftanın alanına kadar PKK'nin bulunduğu tüm yerleri kapsadığı sonradan ortaya çıktı. Bunun üzerine Kandil Dağı eteğindeki beş köy, başka bölgelere taşındı. Keza "tampon bölge" kapsamındaki köylerde ve yaylalarda bulunan halk da yoğun bir rahatsızlık içinde. Buralarda önce "sıkıyönetim", ardından "seferberlik hali" ilan edilerek, bölgedeki savaş resmleştirildi. Hatta bu il ve ilçelerdeki otobüs-minibüs firmalarıyla bir protokol imzalandığı, askeri personel ve araç-gerecin taşınmasında, en küçük bir engelin çıkartılmaması hükümlerinin getirildiği görüldü.

Sur Belediye Başkanlığının düşürülmesi

Diyarbakır'ın Sur Belediyesi "Çok Dilli Belediyecilik" anlayışı ve uygulamalarından dolayı görevinden alındı. Danıştay, Sur Belediyesi'nin Türkçenin yanı sıra Kürtçe ve Arapça gibi dillerle de hizmet verdiği gerekçesiyle Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş'ın başkanlığının düşürülmesine ve belediye meclisinin feshine karar verdi.

Bu, sözde AB'ye uyum yasaları ile Kürtlere tanınan kırıntı düzeyindeki hakların bile ne denli kaygan zeminde olduğunu, Kürtçe konuşma hakkının dahi engellendiğini açık biçimde gösteriyor. Öte yandan seçilmiş bir başkanın ve meclisin, bir mahkeme kararıyla nasıl görevden alınabildiğini, buna da "demokrasi" denildiğini...

Sur Belediye Başkanı Abdullah Demirbaş hakkında ilk olarak "Uğur Kaymaz Anıtı" diktirdiği için, "usulsüz

harcama yapma", "görevini kötüye kullanma" gerekçeleriyle soruşturma açılıyor. Belediyelerin asıl faaliyetlerinin "kaldırım yenileme" olduğu ve yolsuzlukların cirit attığı bir dönemde; 12 yaşında iken babasıyla birlikte katledilen Uğur Kaymaz adına anıt dikmek kadar büyük bir suç, "görevi kötüye kullanma"! olabilir mi? A. Demirbaş, Belediye binasının karşısındaki parka üzerinde 13 kurşun bulunan böyle bir anıt dikmekle kalmıyor, bu anıt, Diyarbakır'da düzenlenen "Uluslararası Çocuk Festivali"nin de başlama yeri oluyor. Böylece Demirbaş'ın "suç dosyası" daha da kabarıyor!

Sur Belediyesi birkaç yıldır hizmetlerini Kürtçe ve Türkçe veriyor. Suriçi Belediyesi'nde yapılan bir anket; halkın yüzde 72'sinin Kürtçe, yüzde 24'ünün Türkçe, yüzde 1'inin Arapça ve yüzde 3'ünün Ermenice ve Süryanice konuştuğunu ortaya koyuyor. Sur Belediyesi de halk toplantıları ve çocuklara yönelik etkinliklerde Süryanice, Arapça ve Ermenice'yi de kullanmaya başlamış. Demirbaş, belediye hizmetlerinin yerel olduğunu, halkın diliyle yapılması gerektiğini vurguluyor. Türk Hava Yolları'nın daha iyi hizmet vermek için Türkçe-İngilizce kullandığını örnek veriyor. Dertlerinin "bir dilin başka dile egemen olmasına yönelik olmadığını" "resmi dili yazışma dili olarak kullandıklarını" belirtmesine rağmen böyle bir ceza almaktan kurtulamıyor.

İşte Kürtlerle ilgili yapılan AB reformlarının, halkın iradesinin yansıtıldığı söylenen seçimlerin ve sözde demokrasinin resmi...

Yeniden artan kontrgerilla eylemleri

15 Haziran günü Diyarbakır'ın merkezinde, Ofis semtinde bir minibüs durağında bomba patladı. 7 kişinin yaralandığı bombalama olayından sonra resmi açıklama, bombanın patladığı yerin yakınlarında polis binası olduğu ve onun hedeflenmiş olabileceği şeklindeydi. Gerçekte ise Diyarbakır'da daha öncede patlayan bombalarda olduğu gibi, bir kontrgerilla eylemi sözkonusuydu.

Hatırlanacaktır, geçtiğimiz yıllarda Diyarbakır'da bir parka konulan bomba sonucu çocuklar ölmüştü. Daha önce de Şemdinli'de arka arkaya kontrgerilla eylemleri olmuş, bir kitapçıya atılan bombanın ardından halkın peşine düşmesiyle katiller yakalanmış ve bugünün Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt, bu katillere "iyi çocuklar, tanırım" diyerek sahip çıkmıştı. Son günlerde artan şehit cenazeleri ve yükseltlen şovenizm ile bu tür kontrgerilla eylemleri yeniden hortladı.

Sadece Türkiye'de değil, yurt dışında da kontrgerilla eylemlerinde artış gözleniyor. Özellikle Irak'ta, JİTEM ve MİT'in yoğun faaliyetlerde bulunduğu ortaya çıkıyor. Irak'ın kukla başbakanı Maliki bile bu faaliyetlerden yakınırdı. Maliki, "Türkiye, Mısır ve Suudi Arabistan'ın hükümetlerini düşürmek için bir komplo hazırlığı içinde olduklarını" açıkladı. Bu ülkelerin istihbarat örgütlerinin eski bir Baas yöneticisi başkanlığında hükümet kurma peşinde olduklarını bildirdi.

Türkiye'nin Irak'ta yürüttüğü bu faaliyetlerinin asıl amacının, Kerkük referandumunu ertelemek olduğu tahmin ediliyor. Bu üç ülkenin, Irak'ta Şii'ler üzerinden İran'ın güç kazanmasına karşı, Sünni bir hükümetten yana oldukları ve bu doğrultuda hareket ettikleri bilini-

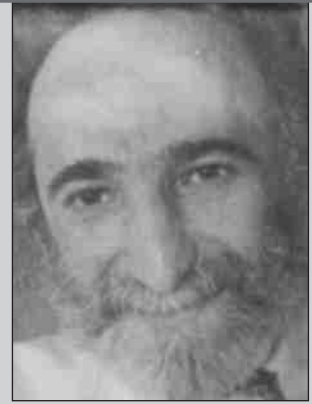
or. Maliki hükümeti yıkılırsa, Petrol Yasası, gelir paylaşımı, eyalet sınırları gibi konularda sıfırdan başlayacak bir uzlaşma arayışına gidileceği, bunun da Türkiye'nin işine geleceği ortada.

"Bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz!"

Kürt halkı üzerinde artan bu baskıların bir amacı da, seçimlerde DTP'nin gösterdiği "bağımsız adayların" olabileceğini az oy almalarını sağlamak. Bilindiği gibi başta meclistekiler olmak üzere tüm burjuva partileri DTP'nin meclise girmesini engellemek için yüzde 10 barajında anlaştılar. DTP'nin bağımsız adaylarla seçime girmesinden sonra da bini aşkın bağımsız aday çıkararak, seçim pusulasını metrelerce uzatarak yeni zorluklar çıkarmayı sürdürdüler. Eski DEP milletvekilleri başta olmak üzere kimi adaylarını da "Yüksek Seçim Kurulu" veto etti. Sedat Bucak gibi isimler milletvekili adayı olurken, Kürt adaylara soruşturma üzerine soruşturma açıldı, açılıyor...

Bütün bu engeller yetmezmiş gibi, kontrgerilla eylemleri, provokasyonlar, linç girişimleri, şoven-faşist saldırılar devreye sokuluyor. Bir yandan DTP'nin bir grup oluşturacak şekilde milletvekili çıkarması engellenmeye çalışılıyor, bir yandan da savaş hazırlığının önemli bir parçası olarak Kürt halkı sindirilmek isteniyor. Genelkurmayın "ne mutlu Türküm demeyen" herkesi düşman ilan ettiği bir ortamda Kürtler, açıkça hedefe çakılıyor. Dili engelleniyor, göçe zorlanıyor, yeni bir soykırım tehlikesi ile karşı karşıya bırakılıyor.

Kürt halkına artan saldırı, ezilen, sömürülen tüm kesimlerdir. Çünkü Marks'ın dediği gibi "bir ulusu ezen bir ulus, özgür olamaz." Kürt halkına yönelen saldırıları, aşımıza, işimize, özgürlüğümüze yönelmiş bir saldırı olarak görmek gerekir. Bu saldırıların karşısına dikilmek, sadece ezilen bir halkla dayanışma değil, kendi geleceğimizi kazanmanın da tek yoludur.

DEP milletvekili Orhan Doğan, 29 Haziran günü yaşamını yitirdi. Kamuoyu onu Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin en görkemli, militan ve savaşçı günlerinde, bu hareketin bir parçası olarak meclis kürsüsünden halkını savunan onurlu bir Kürt aydını olarak tanıdı. Bunun sonucunda 2 Mart 1994 tarihinde meclis sıralarından cezaevi hücrelerine gönderildi. Kendisinin iki katı iriliğinde dev bir sivil polisin, onu yakapaça-ensesinden tutarak arabanın içine soktuğu görüntüler, kitlelerin hafızasına kazındı. On yıl cezaevinde yattı, çıktığında yeniden hareketin içine döndü. 22 Temmuz seçimleri için bağımsız milletvekilliği adaylığı koymuştu. Ancak diğer eski DEP Milletvekilleri gibi veto yedi ve seçimlere girmesi engellendi. Orhan Doğan, 24 Haziran günü, Ağrı'da düzenlenen Ahmede Xani Festivalinde konuşma yaparken geçirdiği kalp krizine yenik düştü.

Filistin’de, Hamas’ın son seçimleri kazanıp hükümeti kurmasından bu yana artan emperyalist-siyonist kuşatma, iç savaşın kö-rüklenmesi ve sonunda Filistin’in ikiye bölünmesiyle noktalandı. Gazze’de Hamas, Batı Şeria’da El Fetih’in hakimiyetiyle iki ayrı yönetim, “ikili iktidar” dönemi başladı.

Filistin’i bu duruma getiren emperyalistler, ard arda yaptıkları açıklamalarda, Batı Şeria’da kurulan El Fetih hükümetine desteklerini belirttiler ve ambargoyu Batı Şeria’da kaldıracaklarını duyurdular. Gazze’de ise tecrit ve ambargo ağırlaştırılarak sürüyor. Aynı zamanda İsrail askerlerinin operasyonları devam ediyor. Son saldırılarda içinde çocukların da bulunduğu onlarca Filistinli katledildi.

Filistin’de iç savaş tırmanır ve sonunda bölünme gerçekleşirken, İsrail’de 12 Haziran’da gerçekleşen İşçi Partisi genel başkanlık seçimlerini Ehud Barak kazandı. Barak, Arafat’la Camp David görüşmelerinde aktif rol üstlenmiş, keza 2000 yılında 18 yıllık Lübnan işgaline son vermiş bir başbakan olarak tanınıyor. Yeniden İşçi Partisi’nin genel başkanı olan Barak, eski başkan Peretz’in yerine Savunma Bakanlığı’na atandı, bu da yıpranan Olmert hükümetine “taze kan” oldu. Barak’ın eski Genelkurmay Başkanlarından biri olması, İsrail’in yeni savaşlara hazırlandığı şeklindeki yorumları da arttırdı.

Filistin’de “ikili iktidar” dönemiyle çıkan İsrail’deki bu değişiklikler, emperyalizmin Ortadoğu politikasında yeni hamleleri beraberinde getirecek. Filistin’de iç çatışmayı bizzat körükleyen emperyalistler, Arafat’tan sonra devlet başkanlığına getirilen Mahmut Abbas’a verdikleri desteği, şimdi çok daha açık biçimde yapıyorlar. İşbirlikçileri aracılığıyla Filistin’i bölüp parçalıyor, iyice güçten düşürüyorlar.

Filistin’i parçalanmaya götüren süreç

2006 yılının Ocak ayında yapılan seçimlerde Hamas’ın Filistin halkının yüzde 50’sinden fazlasının desteğini almasıyla, Filistin ile özdeşleşmiş El Fetih iktidarı son buldu. Seçim sonuçları, Filistin halkının El Fetih’in emperyalistlerle uzlaşma çabalarına, yolsuzluk ve kirli ilişkilerine karşı duyulan tepkinin dışavurumuydu.

Hamas’ın hükümeti kurmasıyla birlikte emperyalistlerin “İsrail’i tanı” baskısı da artmaya başladı. ABD ve AB emperyalistleri, bunu kabul etmeyen Hamas’ı ve onu iktidara getiren Filistin halkını cezalandırmaya girişti. Filistin’e giden tüm yardım fonları kesildi, Filistin’in hayat damarlarından biri olan vergi gelirleri bloke edildi. Bundan en fazla etkilenen Gazze şeridi oldu. Gazze’nin siyasi ve coğrafi tecridi, ekonomik tecritle birleşti. O bölgede yaşayan 1.5 milyon Filistin’li adeta açık bir cezaevinde açlığa mahkum edildi, açlık ve sefaletle “terbiye edilmek” istendi.

Bu ekonomik ambargo üzerine çoğunluğu El Fetih üyesi olan memurların maaşları ödenemez hale gelince, huzursuzluk ve iç kargaşa da başladı. Maaşlarını alamayan memurlar, Hamas’a ait çeşitli kurumlara baskınlar düzenledi. Aynı tarihlerde İsrail’in Gazze plajında piknik yapan Filistinli ailelerin üzerine ateş açması üzerine, Filistinli militanların İsrail karakolunu basıp iki askeri öldürdükten sonra birini kaçırması, İsrail-Filistin savaşını yeniden alevlendirdi. İsrail’in Gazze ve Hamas’a yönelik artan saldırılarına, Hizbullah’ın karşılık vermesiyle Lübnan savaşı başladı. Buna rağmen İsrail’in Hamas’a yönelik operasyonları hız kesmedi. Sonraki aylarda İsrail, 8’i bakan, 29’u

Filistin’de “ikili iktidar” dönemi

Özgürlük uğruna mücadele eden, haksızlığa karşı direnen her insanın yüreğinin bir yerinde Filistin vardır. Şimdi bu Filistin yıkılmak isteniyor. Ama boşuna! Ne kadar engel çıkarılırsa çıkarılsın, hatta geçici zaferler elde edilsin, ne Filistin’in, ne de direnen halkların mücadelesi durdurulabilir!

milletvekili toplam 64 Hamaslıyı tutukladı. Böylece Hamas hükümeti teknik olarak felç edildi. 2006 yılının sonlarında ise, Mahmut Abbas, “erken seçim”i dayattı. Hamas, bunu “darbe” olarak niteledi ve iç savaşın ilk kıvılcımı böylece çakılmış oldu. Şubat 2007’de Mekke’de masaya oturan Hamas ve El Fetih, “ulusal birlik hükümeti” için anlaşmaya vardı, fakat yapay bir şekilde zoraki oluşturulan bu birlik, kısa sürede çatırdamaya başladı ve iki grup arasındaki kavga, iç savaş boyutlarına tırmandı.

Bunun emperyalistler tarafından kışkırtıldığı ortadaydı. ABD ve İsrail, açık bir şekilde El Fetih’i desteklediklerini söylüyordu. El Fetih içinde Muhammed Dahlan’ın başını çektiği bir grup, ABD ve İsrail’den gelen paralarla oluşturulan maskeli timlerle “Hamas’lı avına” çıkıyordu. Bunun üzerine Hamas, El Fetih karşıtı propagandayı arttırdı, kendine bağlı din adamlarıyla onlar hakkında fetvalar çıkarttı. Bir süre sonra da iş çığırından çıktı. Arafat’ın müze haline getirilen evi, Mahmut Abbas’ın karargahı dahil olmak üzere El Fetih’e ait tüm binalar Hamas tarafından basıldı ve buralara Hamas bayrağı dikildi. Dahlan’ın kendilerine karşı kullandığı yöntemlerle El Fetih militanları kurşuna dizildi, esir alındı. Aynı muamele, Batı Şeria’da El Fetih tarafından Hamas’lılara uygulandı. Sonuç olarak birbirine düşman haline getirilmiş iki ayrı Filistin ortaya çıktı. Batı Şeria’ya “Fetihistan”, Gazze’ye “Hamastan” denmeye başlandı.

Emperyalistler ve Siyonistlerin sevinci

İç savaş ve ardından Filistin’in ikiye bölünmesi üzerine Mahmut Abbas önce olağanüstü hal ilan etti ve ardından içinde Hamas’ın da yer aldığı “ulusal birlik hükümeti”ni feshettiğini açıkladı. Yerine El Fetih’ten oluşan yeni bir hükümet atadı ve 24 saat gibi

kısa bir sürede göreve başladı.

Hamas, bu hükümeti tanımadığını açıklarken, ABD ve AB emperyalistleri, hükümeti tanımak için adeta birbirleriyle yarıştılar. İsrail de bu kervana katılmakta gecikmedi. Böylece seçimle işbaşına gelen Hamas hükümeti tanınmaz ve tecrit edilirken, bir darbe ile kurulan El Fetih hükümeti, emperyalist-siyonist kesimlerce meşru ilan edildi. Emperyalistlerin “demokrasi” şaşakçılığının ikiyüzlülüğü bir kez daha gözler önüne serildi.

Bununla da kalmayan ABD ve AB, Batı Şeria’da ambargoyu kaldırdıklarını açıkladılar. İsrail Başbakanı Olmert de, El Fetih hükümeti için “barış ortağı ile birlikte çalışacağız, bu fırsatı korumak için var gücümüzü koyacağız” dedi. Olmert’in Hamas’ın seçim kazandığı 2006 Ocak ayından itibaren ellerinde tuttukları Filistinlilere ödemesi gereken yüz milyonlarca doları Abbas’a gönderceği sinyali verdi de bildiriliyor.

Ayrıca Olmert, İsrail cezaevlerinde tutuklu bulunan 250 El Fetih militanının da serbest bırakılacağını açıkladı. El Fetih’e böylesi jestler yapılırken, Hamas’a yönelik saldırılar artıyor. Hamas’ın Gazze’de tek hakim olmasını, “İran sınırının İsrail’e dayanması” olarak yorumlayan İsrail, bölgeye tıpkı Lübnan’da olduğu gibi BM’nin “Barış Gücü” göndermesini istedi. Amaç; Hamas’ın kaynaklarını kurutmak, silah sevkiyatı yollarını kapamak, böylece tecrit çemberini daha da daraltmak.

Kısaca emperyalist-siyonist kamp, Filistin’in bölünmesini büyük bir sevinçle karşıladı ve bu bölünmenin derinleşmesi için ellerinden geleni yapmaya hazır olduklarını gösterdi. Arafat’ın Kasım 2004’te ölümünden beri Filistin’in bölünmesi üzerine yaptıkları planların hayata geçmeye başlaması, onları iyice iştahlandırdı. Son gelişmeler üzerine “Gazze, Mısır’a; Batı Şeria’yı Ürdün’e mi pazarlanacak” yorumları artmaya başladı. Emperyalizmin “böl-parçala-yönet” politikasının son örneği oldu Filistin. Bilindiği gibi, İran’ın Hizbullah üzerinden Lübnan’da kurduğu hakimiyeti, Hamas’la Filistin’de kuracağı endişesi, ABD ve İsrail’i fazlasıyla rahatsız ediyordu. Filistin’in parçalanması, Hamas’ın tecrit çemberinde iyice sıkışmasıyla, bu endişenin yerini emperyalistlerin ve siyonistlerin sevinç çığlıkları aldı.

Filistin nezdinde

ezilen halkların umudu kırılmak isteniyor

Son gelişmeler, dünya halkları için de esin kaynağı olan Filistin direnişinin darbe alması anlamına geliyor. Bunun, hem Filistin, hem ezilen halkların mücadelesi açısından olumsuz bir etki yaratacağı aşikar. Zaten emperyalist-siyonist kampın da asıl amacı bu. Çünkü Filistin, emperyalist kuşatma ve işgale karşı direnen tüm ezilen halklara bir örnektir. Özgürlükler uğruna mücadele eden, haksızlığa karşı çıkan, her insanın yüreğinin bir yerinde Filistin vardı. Şimdi bu Filistin yıkılmak isteniyor.

Ama boşuna! Ne kadar engel çıkarılırsa çıkarılsın, hatta geçici zaferler elde edilsin, ne Filistin’in, ne de direnen halkların mücadelesi durdurulabilir! Sömürü ve zorbalık varolduğu sürece, direniş ve mücadele de sürecek ve zafer, direnen halkların olacaktır.

Filistin’li ünlü ozan Mahmut Derviş, birinci intifada döneminde kaleme aldığı şiirinde “elbet bir gün özgür bir bayrağın altında uyanacaksın ey Filistinli!” diyordu. Bugünkü karanlık tabloya ve her tür emperyalist-siyonist oyuna karşın bu kehanetin gerçek olması engellenemeyecektir!

DÜZEN PARTİLERİNE OY YOK! KURTULUŞ DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Bir seçim döneminin daha içindeyiz. Yine partilerin birbirleriyle giriştikleri “kayıkçı dövüşünü” izliyor, vaatlerini dinliyoruz. Bu oyun, her seçim döneminde tekrarlanıyor. Ve her seçim döneminde, kitlelerin artan öfkesi yatıştırılmaya, kesilen ümitleri yeniden tazelenmeye çalışılıyor.

Zaten kapitalist sistemde, seçimlerin en önemli amaçlarından biri de bu. Açlığın, işsizliğin, sefaletin, üzerimizdeki baskı ve zorbalığın bizzat bu emperyalist-kapitalist sistemden kaynaklandığını görmemi-zi engellemek. Suçu, partilere veya kişilere atarak düzeni aklamak. Ve sözde “yeni” bir parti ile eski düzeni sürdürmeye devam etmek...

O yüzden de tüm düzen partileri, sözbirliği içinde herkesi sandığa çağırıyor. Kime atarsan at ama mutlaka oyunu kullan diyor. Ve bunu, “demokratik hak”, “vatandaşlık görevi” olarak pazarlıyor.

Tüm haklarımız bir bir gaspedilirken, sözde “seçme ve seçilme hakkı”mız üzerine neden bu kadar titreniyor dersiniz?

Çünkü kendilerinin belirlediği, kendi çıkarlarına hizmet eden bu oyunda bizleri kullanmak istiyorlar. Zaten ortada hak falan da yok!

Bir işçi veya emekçinin milletvekili “seçilme hakkı”nın sözünü bile etmiyoruz. Sadece aday olmak için bile milyarların harcandığını hepimiz biliyoruz. Burjuvazinin şu ya da bu kılığının çıkarlarını savunan partiler arasında bir “seçme” yapmanın da, “kırk katır mı kırk satır mı”dan farksız olduğunu, yakın geçmişe baktığımızda bile görebilecek durumdayız.

Bu oyunun bir figüranı olmayı reddede-lim! “Bu kez de şunu deneyelim” diyerek bir 5 yılımızın daha çalınmasına izin vermeye-lim! Gerçek anlamda “seçme-seçilme hakkı”nı kullanabilmek için, gerçek anlamda demokrasiyi kazanabilmek için, bu oyunu bozalım!

Yok birbirlerinden farkı

Tüm düzen partileri seçim bildirgelerini hazırladılar. Ve her zaman olduğu gibi yine önce TÜSİAD’ın önünde sıraya girdiler. İşbaşına geldiklerinde neleri yapacaklarını birer birer anlattılar. Önce patronları memnun etmeleri, onların onayını almaları gerekiyordu çünkü.

Böyle partilerin işçi ve emekçinin taleplerini karşılamaları mümkün mü?

Öyle bir dertleri, çabaları da yok zaten. İşçi ve emekçileri sadece bir oy deposu, bir sürü olarak görüyorlar. Meydanlardaki nutuklarla, yalan ve demagoji ile bu sürüyü istedikleri gibi güdebileceklerini düşünüyorlar.

Şimdiye kadar bunda başarılı da olmuşlar. Ya vaatlerle kandırmış, birkaç kırıntı ile satın almışlar; ya da baskı ve terörle sindirmişler. Cenneti vadeden de olmuş, “iki anahtar” sözü veren de...

Şimdilerde ise vaatler bile kısılmış durumda. Terör korkusu ile kitleler terörize ediliyor. Kimin daha Türk, daha “erkek” olduğu ispatlanmaya çalışılıyor. Laik-dinci, Kürt-Türk çatışması körükleniyor, kitleler bu yapay çelişkilerle birbirine düşürülüyor.

İşte AKP’sinden, CHP’sine, DP’sinden MHP’sine seçim programları ortada! Hangisi işçi ve emekçinin taleplerini sıralamış? Hangisi gerçekten işçi ve emekçinin çıkarlarını savunuyor? Hiç biri!

Cem Üzan gibi bir patronun kurduğu parti, “mazot 1 YTL olacak” diyerek seçim vaatlerinin başını çeki-yorsa, gerisini siz düşünün!

Geçen seçim “yeni” diye ortaya çıkarılan, mağdur pozlarıyla büyük oranda yoksulların oyunu alan AKP, en fazla özelleştirme yapan

hükümet olma sıfatını kazandı. Sağlık, eğitim başta olmak üzere her şey paralı hale geldi. İşsizlik ve yoksulluk daha da arttı. Hak gaspları, kontrgerilla cinayetleri, baskılar, hızından bir şey kaybetmedi. Çünkü AKP de, bir önceki hükümetin yani DSP-MHP koalisyonunun ekonomi politikasını aynen devam ettirdi. Oysa IMF ile olan anlaşmaları bitireceğini söyleyerek oy almıştı. Ama hükümeti boyunca IMF’nin ve uluslararası tekellerin her isteğini bir bir yerine getirdi. Tarımı çökertti, küçük üreticiyi perişan etti...

Şimdi de başa hangisi geçerse geçsin ve hangi vaatlerle gelmiş olursa olsun, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarları neyi gerektiriyorsa onu yapacaklar! Sadece hizmet ettikleri klik değişecek! Ama işçi ve emekçi-yi soyup soğana çevirmekte, baskı ve zulümde değişen bir şey olmayacak!

Kendi kaderimizi kendi elimize almak dışında başka bir çaremiz yok! Şimdi oy verme değil, hesap sorma zamanı! “İş, ekmek özgürlük yoksa, OY DA YOK!” deme zamanı!

“Burjuvazinin ahırını”na oy yok!

Emperyalist-kapitalist sistemde parlamento, burjuvazinin sömürsünü ve her tür kirli işlerini gizlemek için öne koyulan bir “incir yaprağı”dır! Aynı zamanda halkın kendi seçtiği kişilerle yönetildiği, yönetimde söz sahibi olduğu şeklindeki yanılsamayı sürdürmenin bir aracı...

Oysa oraya “halkın vekili” sıfatıyla gidenlerin hiç biri, halkın içinden çıkmış değildir ve esasında halk da seçmemiştir. Son seçimlerde tüm adayların, parti başkanlarının iki dudaklarının arasında çıkan söz-

le belirlendiği biliniyor. Meclisteki tüm kararların da “grup kararı”, “parti disiplini” denilerek yukarıdan dikte ettirildiği sır değildir. “Halkın vekili” olarak gidenler, parti yönetimlerinin işaretiyle parmak kaldırı; parti yönetimleri de bağlı oldukları egemen kesimlerin ve emperyalistlerin...

Sahnede bir demokrasi oyunu vardır, fakat bütün kararlar perde arkasında alınmaktadır. Zaten “halkın vekili” olarak gidenler de bunun böyle olduğunu bilir ve oyunu kuralına göre oynar.

O yüzden milletvekili olacak kişilerde sağlam bir karakter, onurlu bir kişilik aranmaz. Aksine ne kadar uşak ruhlu olursa o kadar makbuldür. Dikkat edilirse, bir avuç yönetim kademesi dışında, milletvekillerinin büyük çoğunluğu, iki lafı bir araya getirmekte bile zorlanan, düzeysiz, boş insanlardır. Ve her meclis, bu insanların dalışmaları, kavgaları ile zaman geçirir. O yüzden de devrimciler, bu düzendeki parlamento-yu haklı olarak “burjuvazinin ahırını” olarak nitelemişlerdir.

Bu “ahıra” gönderecek milletvekili, verecek oyumuz yoktur! Meclise hangi vekili gönderirsek göndere- lim, bu sömürü ve soygun düzeni değişmez! Bunu değiştirecek tek şey DEVRİMDİR!

Savaşa ve krize oy yok!

Egemenler, işçi ve emekçileri ne kadar sandığa çekerlerse, o kadar düzene bağlayacaklarını biliyorlar. O yüzden de en çok oy kullanma oranını yükseltmek için çırpınıyorlar. Bu seçimlerin yaz aylarına gelmesi, oy ora-

nında düşüş olacağı korkusunu daha da artırıyor.

Son yapılan seçimlerde oy ver-meyen veya geçersiz oy atanların oranı yüzde 25’ti ve bu oran, Türkiye’nin son 20 yılındaki en düşük katılımıydı. Bu, egemenlerin en büyük korkusu ve oy verme çıkırtkanlığının asıl nedenidir. Bize düşense bu korkuyu daha da büyütmektir!

Madem ki, tüm düzen partileri herkesi oy vermeye çağırıyor, madem ki, aralarında it dalaşının en keskin hal aldığı bir dönemde bile herkesi sandığa çekmek için uğraşıyor; o halde onların hepsine verilecek en anlamlı yanıt, oy kullanmamak olacaktır! Bu, işçi ve emekçilerin, tüm düzen partilerine, onların şahsında burjuvaziye atacağı en okkalı tokattır!

Egemenler, içte ve dışta savaşı yük-seltiyor! Kürt halkına karşı düşmanlığı körüklüyor!

**OY VERME
HESAP SOR!**

Laik-dinci diyerek halkı bölüyor, birbirine düşürüyor! Oylarımızla da bizi bunlara alet etmek, “suç ortağı” yapmak istiyor!

Ataçağımız her oy, -hangi parti olursa olsun- bize yoksulluk, işsizlik, baskı ve işkence olarak geri dönecektir! Kan, gözyaşı ve acı olacaktır! Buna izin vermeyelim!

Sandığa hiç gitmemek, burjuvazinin oyununu bozmanın en etkili yoludur. Ama eğer sandığa gideceksek, taleplerimizi, sloganlarımızı, umutlarımızı koyalım! Ya da hepsine mühür basıp geçersiz kılalım!

Seçim aldatmacasına hayır! Demokrasi için TEK YOL DEVRİM! Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!

1 Temmuz 2007

**DİŞE DİŞ
DÖVÜŞE DÖVÜŞE YÜRÜNECEK**

...
Kardeşler!

Kolları-pazuları kırıla-ısırla

Damla damla ezilen işçiler için;

Aşsız-ışıksız, suyu-samanı yağmalarımız

Bezgin, dayanıksız köylüler için

Çağrışan kardeşlerim!

Gece yarlarına kadar grevlerden

Haber bekleyenler!

Candaşlarım!

...
Bakin! Zırhlarla çevirmişler

Tel örgüler ve taş duvarlarla halkın çevresini

Doğrulsun istemiyorlar bin yıldır ezilenler.

Kardeşler!

Hızın, özverinin, hareketin kardeşleri!

Sırdaşlarım!

Bilgi ve dövüşkenlik sizi bekliyor

Nabzına kulak verin çığlığın

Görün, nasıl nefes alıyor sevinç,

Sabır nasıl da çırpıntılı.

...

İşte! Alınları çocuklarımızın,

barınaklarımız bizim.

İşte! Yas kundağı analar.

Sessizce donatıyorlar bizi.

İşte! Gencecik anası ölenlerin.

En canlı yığınaklar bize.

İşte! Ezilenler, bayraklarımız.

...

Kardeşler!

Halkın kardeşleri!

Yoldaşlarım!

Başlayınca bu yolun onurlu yolculuğu,

Ancak yaşamakla varılan duyguda konaklanır

Ve ancak yürüyerek söylenir şarkılarımız

Çünkü adım adım derinleşti ezgisi

Bilekte, diz bağında, dudakta ateşlendi.

Ve koşa kucaklaya

Ve sara sarmalaya

Ve yumruklaya yumruklaya

Haklı ve mazlum olanın

Uyuşuk onurunu

Uyarmak için

Kuvvetli ve zalime karşı

Nice sarp yerlerden geçildi buraya kadar

Ve buradan daha da dikleşerek

Dinmeden dinlenmeden

Dişe diş

Dövüşe dövüşe yürünecek!

...

Nihat Behram

G 8 Zirvesi'nde Eylem Haftası

G 8 karşıtı eylem haftası, 2-8 Haziran tarihleri arsında yapıldı. Zirve'nin tarihi ise 6-8 Haziran'dı. 120'den fazla örgüt, kurum, proje vb. içinde yer alması ve bunların her birinin farklı politik görüşleri, çok çeşitli eylemleri ortaya çıkardı. Bu eylemlerin hepsine burada vermek mümkün değil. Eylem haftasını belirleyen, aşağıdaki eylemler oldu.

2 Haziran Cumartesi

Sabahın erken saatlerinden itibaren kitle Rostok'a aktı. Trenler dolu olduğu için Berlin sonrası birçok durakta duramadılar.

Yürüyüş boyunca birçok Samba grubu müziğiyle eyleme eşlik etti, Danimarkalılar kraliçelerini kaburgaları sayılan tahtadan Afrikalılar arasında yürüttü, G 8 başkanlarının iki metrelik kuklaları önlerde yer aldı. Palyoçalar eylem boyunca her gruba takılıyordu. Yaklaşık 50 bin kişiden oluşan kortej, bitiş konuşmalarının yapılacağı Rostok Limanına kadar sloganlarla yürüdü. Arada banka binalarına birkaç taş atıldı, Limana kadar olay bundan ibaretti. Polisler görünürde yoktu. Ara sokaklarda ise tam bir polis yığılması yaşanıyor. Rostok Limanı'na bir grup girdi, sıra Siyah Blok'a gelince taşlar fırladı. Polis saldırıya geçti ve saatler süren çatışmada binlerce polis, tazikli su sıkın tanklarla kitleyi terörize etti. Kitlenin içine gözyaşartıcı bomba attı. Önüne geleni coplayan polis, o gün 100'den fazla eylemciyi gözaltına aldı.

Çatışmalar yaşanırken bir yandan da kürsüden müzik çalınıyordu, eylem komitesi duruma hakim olmayı bırakalım, saldırılar sırasında neredeyse bir saat boyunca kürsüyü boş bıraktı. Burjuva basın, bunu bir yanda "barışçıl eylemciler", diğer yanda "olay çıkarmaya" can atanlar diye gösterdi. Tüm bu saldırılara ve eylem komitesinin tavrına rağmen, kitle sonuna kadar dağılmadı ve inisiyatifi ele almaya çalıştı.

2 Haziran akşamı polis, Rostok'ta eylemci avına çıktı. Boşaltılmış bir kent görünümü veren Rostok sokaklarında polis, nerede bir grup eylemci görse onların etrafını sarıyor, kimlik kontrolü yapıyordu. Fakat ertesi sabah da eylemcileri önleyemedi. 3 Haziran Pazar günü 3 bin kişi tarımda gen teknolojisinin kullanılmasına karşı sokaklara çıktı, emperyalistlerin tarım politikasını teşhir etti.

4 Haziran Pazartesi

Her gün bir konuya ayrılmıştı eylem haftasında. Pazartesi günü ise G 8'lerin göç politikası ile ilgiliydi. Emperyalist ülkelerin, sınırlarını kale haline getirmesi ve binlerce mültecinin sınırları geçmek isterken ölmesi, diğer yandan da bu ülkelere gelebilenlerin karşılaştıkları ayrımcı politikalar, yaşam koşulları ve sınır dışı edilmeleri. Eylem, 'Küresel Hareket Özgürlüğü' ve 'Herkes Eşit Haklar' başlığı altında yapıldı. İlk toplanma yeri sabah saat 8.00'de Rostok yabancılar dairesinin önüydü. Hedef o gün yabancılar dairesini çalışamaz hale getirmekti. Ancak yabancılar dairesi öncesinden o gün kapalı olduğunu duyurdu. İkinci toplanma noktası Lichtenhagen semtiydi. 1992'de özellikle Vietnamlı işçilerin kaldığı yurtlar, neo Nazi grup tarafından yakılmış, ölü ve yaralıları rağmen devlet kimseyi yargılamamıştı, tersine Alman İltica Yasası'nın içeri boşaltmak için bu saldırıları fırsat bimişti.

Alanda yaklaşık 2 bin kişinin toplanması ile birlikte polis, "içeride yüzleri maskele kişiler var" diyerek (güneş gözlüğü ve kepek maske sayılıyordu artık) kitlenin etrafını sarmaya başladı. Eylem bitimine kadar saldırıya geçmeyen devlet, eylem sonrası üç kişiyi gözaltına aldı. Kol kola giren ve "92'de neredeydiniz?" sloganları ile yerinden ayrılmayan kitle, daha sonra yürüyüşün yapılacağı alana doğru yola çıktı. Polisin tacizi tren garında da devam etti. Daha sonra ortaya çıktı ki polis elinde bir fotoğraf listesi ile 2 Haziran'da tespit ettiklerini bir bir gözaltına almak istiyor. Türkiyeli yapıların direnişi ve yüzlerce eylemcinin protestosu sonucu bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Polis ne kadar saldırgan davranırsa, kitlede yürüyüşünü yapmada daha da büyük bir kararlılık sergiledi. 15 dakikalık yol, beş saatte alındı ama alındı. Devlet en son çareyi "siz 2 bin kişi yürüyecek dediniz ama 10 bin kişisiniz" diyerek şehir merkezine yürüyüşe izin vermedi. Kitlenin kararlılığı bu barikata da kırmaya yeterdi, ancak örgütleyenler "aramızda ilticacılar var onları tehlikeye atamayız" gibi geri bir gerekçeyle eylemi bitirme kararı aldı. Kitle bu sefer kendisine seçtiği cadde üzerinde tekrar pankartını açıp, sloganlarını atarak fiili bir yürüyüşle Liman'a indi.

Neredeyse bir yıldır başta Almanya olmak üzere tüm Avrupa Birliği ülkelerinin gündemlerini işgal eden G 8 Zirvesi sona erdi. Bir yıldır G 8 Zirvesi'ne karşı örgütlenen devrimciler, anti-emperyalistler, anti-kapitalistler, otonomcular, anarşistler, anti-faşistler, reformistler... solun her rengi şimdi G 8 karşıtı eylemlerin derslerini çıkarıyor. G 8 karşıtı eylemleri örgütleyenlerin önemli bir umudu 2001'de İtalya'nın Cenova kentinde doruğa ulaşan ve sonrası Avrupa'da kırılan eylem dalgasını tekrar yükseltmekti. Bu hedefe ne kadar ulaşıldığını önümüzdeki günler gösterecek.

2 Haziran eylemindeki birlik

Birlik politikası, G 8 karşıtı eylemlerin önemli bir ayağıydı. 2 Haziran'da yapılan büyük miting, G 8 Zirvesi'ne karşı örgütlenen her renkten yaklaşık 120 örgüt, parti, grup vb. ortaklaşa örgütledikleri bir mitingdi. Bunun özellikle Almanya için büyük önemi var. Almanya'da önemli gündemlerde harekete geçen sendikalar veya güçlü parti ve örgütler olmadığı için bu kadar yapıyı bir araya getirmek ve ortak eylem yapmak da bir o kadar güç. Bu türden bir birlik, Almanya'nın II. Emperyalist savaş sonrası yapılan en büyük sosyal hak gasplarına karşı dahi sağlanamamıştı. Bu birliğin olumlu yanı; genç, yaşlısı, işçisi, öğrencisi, her yaştan ve her renkten G 8 karşıtlarını bir araya getirmesi ve tek bir büyük eylemde birleştirmesiydi. Mitinge beklenen ve özlenen katılım yüzbinlerdi. Katılım 50 bin civarında kalsa da, sendikaların katılımının hemen hemen hiç olmadığı koşullarda bunu başarmış olmak önemliydi. Devletin eylemler öncesi estirdiği terör –insanlardan koku örnekleri almak, Hamburg'da olduğu gibi devrimci ve demokratların yoğun olduğu bir semtin tüm mektuplarını açmak vb.- birliğin, daha kararlı hareket etmesini getirdiyse de, eylem günlerinde ortaya çıkan önemli eksiklikleri de ortaya çıkardı.

2 Haziran'da kürsüden yapılan konuşmalar daha çok reformist kapsamdaydı. Yani klasik "üçüncü dünya" ülkelerine yardımları artırırsın, borçları silin, "küreselleşmenin" kötü sonuçlarını törpüleyin vb... Birliğin reformistlerin hakimiyetinde olduğunu gösteren diğer önemli bir görüntü ise, polisin kitleye saldırmasıyla ortaya çıktı. Bir yandan polis kitleye

karşı cop, göz yaşartıcı bomba ve tazikli su tanklarıyla saldırırken, kürsü önce boş kaldı, ardından müzikle programına devam etti. Kürsüden bir ara duyulan "polisler eylemden defolsun, saldırı olurken seyirci kalamayız" diyen konuşmacıya, eylem komitesinden biri, "bu eylem komitesinin kararı değildir, polisle pazarlık yapıyoruz" diyerek kürsüyü tekrar ele geçirdi. Anlayacağımız kürsüdeki manzara özellikle '90 sonlarında sarı sendikaların 1 Mayıs'ta devrimciler saldırıya uğrarken kürsüyü apar apart terketmelerine benzer bir manzaraydı.

Tüm bunlara rağmen eylemci kitlenin çok büyük bir çoğunluğu eylem alanından ayrılmadı, yüzlerce eylemci polisi alandan püskürtmeye çalıştı, binlerce insan yönünü çatışmaların olduğu yere çevirdi ve birbirlerini yalnız bırakmadılar. G 8 öncesi görülen kitledeki kararlılık, burada da kendisini göstermeye başladı.

Birlik konusunda çıkarılması gereken önemli bir ders; militan bir duruşa sahip olan ve alanda da yoğun bir katılımla yerini alan örgüt ve grupların kendi güçlerini görüp eylemin gerek içeriği gerekse de küsünün kontrolünde kendi yerlerini almaları gerekliliği oldu.

Şiddet mi barışçıl eylemler mi?

2 Haziran'da Siyah Blok'tan polise atılan taşlarla başlayan olaylar sonrası yaşanan en önemli tartışma, şiddet kavramıydı. Burjuva basın, Zirvenin yapılacağı yere en yakın şehir olan Rostock'u ateşe verilmiş gibi sundu. Özellikle "en militanı" bildiği Siyah Blok'u öne çıkarak, kamuoyunda büyük tepkilere neden olan devletin G 8 Zirvesi için aldığı "önlemleri" haklı göstermeye ve birliği parçalamaya çalıştı. Burjuva basının en önemli başarısı ise, "şiddet" tartışmasını başlatmak oldu. G 8 Zirvesi öncesi devletin estirdiği terör nedeniyle kamuoyunun eylemcilere desteği 2 Haziran'da burjuva basının yaptığı yayınlarla tersine döndü. Bunda Attac gibi kendisine sivil toplum örgütü diyen, sosyal demokrasiden kalan boşluğu doldurmaya çalışan, bir yandan da militan gruplarla daha çok diyalog içinde görülen örgüt en önemli payı taşıdı. Attac, diğer yapıların haberi olmadan basına "aramızda şiddet uygulayan gruplar var, kınıyoruz. bunların bir kısmı da Rostock kampındadır" dedi. Yani eylemcileri sırtından vurdu. Eylemcilerin çoğunda bir moral bozukluğu ve ters yönde bir tartışma yaşandı. Sanki şiddeti uygulayan devlet değil de eylemcilerin attığı taşmış gibi. Devletin Zirve öncesi ve Zirve sırasında uyguladığı şiddetin sorumlusu eylemcilermiş gibi. Ya da sanki herkes "barışçıl" olursa, devletin saldırıları duracaktı gibi.

Tüm bu toz duman içinde 2 Haziran'dan itibaren üç

ardından...

farklı kampta kalan 10 binin üzerindeki katılımcıdan bir eksilme olmadı ve Attac'ın yaptığı açıklamaya karşı oluşan tepki ile Attac dışındakilerin birliklerini sonuna kadar sürdürecekleri açıklaması yapıldı. Kitle kararlılıkla her gün eylem programını hayata geçirdi. Ancak “şiddet” tartışması Alman solunun kendi içinde tartışılmaya devam edecek gibi gözüküyor. Devlet Zirve sonrası yaptığı açıklamalarda bu tartışmayı kendi lehine döndürmek için, belli grupları hedef tahtasına çaktı. Militan kesimler ise, bu tartışmaları, politik hedeflerin yeniden tartışmaya açılması, dolayısıyla siyasallaşmanın bir parçası olarak değerlendiriyor.

Burjuvazinin keskinleşen saldırısı

Zirve'nin ilk günlerinde eylemciler ve şiddet tartışılırken, Zirve sonrası devletin gözaltına aldıklarını koyduğu demir kafesler tartışılmaya başlandı. Zirve boyunca yaklaşık 1400 kişi gözaltına alındı. İlk günlerde Rostok şehrinde sadece eylemciler ve polisler vardı. Rostok halkı öyle bir korkutulmuştu ki, ilk günlerde kimseyi sokakta görmek mümkün değildi. Dönerciler dışında neredeyse tüm esnaf kapalıydı. Bu polisin her gördüğünü kontrol etmesini de kolaylaştırıyordu. Polis, her tarafta kimlik kontrolü ve üst araması yapıyordu. Gözaltına alınanların çoğunluğu, çantasına güneş gözlüğü çıkan ve Filistin flagları taşıyan ve siyah kapşonlu kazağı olan gençlerdi. Devletin bu gözaltılarla önemli bir hedefi, gözdağı ve insanları fişlemektir.

Gözaltına alınanlar için Rostok kentinde Almanya'nın önemli tekellerinden Siemens'in binası kiralanmıştı. Mahkeme de bu binaya kurulmuştu. Gözaltına alınanlar kafeslerde, 24 saat açık olan ışıktaki, ince bir naylon üzerinde tutuluyordu. Her hareketleri not ediliyordu. Şu saate tualete gitti, şu saate su istedi vb...

Her eylemde olduğu gibi Zirve'de de EA adı altında avukatlar örgütlü olarak gelmiş ve anında olaylara müdahale ediyorlardı. Ancak baskılar öylesine ayyuka çıktı ki, avukatlar da “savunma hakkımız engelleniyor” diye miting yapmak zorunda kaldılar. Avukatlar, gözaltınadakiler ile görüştürülmüyor, onlara bir gözaltı listesi verilmiyor, eylemlerde onlara da saldırılıyor, hakimlerle keyfi olarak görüştürülmüyorlardı. Devlet bu uygulamaları, “gözaltı sayısı çok, görevliler için üstesinden gelemediği için eksiklikler yaşanıyor” dese de avukatlar, bunun bilinçli bir oyun olduğunu, devletin yasalara göre yapamayaacağı tüm hukuk dışı uygulamaları “devletin görevlileri için üstesinden gelemiyor” kılıfı altına hayata geçirdiğini

açıkladılar.

Bütün bunlar, burjuva demokrasisiyle övünen bir ülkenin manzarasıydı.

Kamp yaşamı: Ortak mutfak, eğitim çadırları...

Rostok ve civarında 10 binden fazla insanın kaldığı üç büyük kamp, bunların yanında birçok küçük kamplar kurulmuştu. Eylemlerin en önemli merkezi kamplardı. Bir hafta boyunca dünyanın ve Almanya'nın dört bir yanından gelmiş eylemciler buradan eylemlere katılıyorlardı. Diğer bir önemi de eylemcilerin kamplarda yaptığı eylem hazırlığının yanında birbiriyle kaynaşması, tanışması ve alternatif bir yaşam sunmaya çalışmasıydı.

Kamplara herkes çadırlarını ve uyku tulumlarını kendisi getirmekle yükümlüydü. Kurulu olan büyük çadırlar toplantı ve eğitim için ayrılmıştı. Ortak mutfaklar neredeyse 24 saat boyunca yemek dağıtıyordu. Kişiden gönüllülük temelinde her gün için 5 Euro, yemekler için de az miktarda bağış isteniyordu. Kampta sağlık ekibi, tuvaletler, duşlar, halk mutfakları, gece nöbetleri, bir gün öncesinin haberleri (Indimedia yayınıyordu), bilgilendirme standları, eylem panoları, sabahları en az üç gazetenin ücretsiz dağıtımı, kamp gazetesi vb. her şey kamptakiler tarafından örgütleniyordu. Her yapının kurduğu kafe gibi çadırlarda toplantılar, sohbetler yapılıyordu. Birçok iş, -örneğin bulaşık yıkama- gönüllülük temelinde yürüyordu. Kampta yaşanan bir tartışma da kamp yaşamıyla ilgiliydi. Hedef, ne savunuyorsak öyle yaşamalıyız yönündeydi. Bu tabi ki sorunsuz değildi. Örneğin çevreciler çöplerin özenle türüne göre ayrı ayrı kaplara konması, sigara izmaritlerinin etrafa atılmaması vb. konusunda çağrı yaparken, anarşistler bu kadar kural karşısında isyanlardaydı. Kamplarda yurtdışından gelen çok sayıda eylemci vardı. İtalyanca, Yunanca, İngilizce, Rusça, her dili her köşede duyabiliyordu insan. İngilizce ortak dildi. Her şeyi herkesin anlaması için İngilizce'ye çevriliyordu. Akşamları çadırlarda yatarken Yunanca söylenen Enternasyonal'e uyuyor, sabahleyin İtalyanca söylenen Çav Bella ile uyanabiliyorduk.

Kamplarda kalan çoğunluk gençlerdi, özellikle de daha önce bu tür eylemlere katılmamış yeni gençler. Kamplarda ve eylemlerde yaşanan sıcaklık, birbirini koruma ve özen, evlerine dönen birçok gençte “eskisiyle karşılaşınca kültür şoku yaşadık” söylemlerini getirdi.

5 Haziran Salı

Salı günü “Savaşa, Militarizme ve Silahlanmaya Hayır” günüydü. Eylem Caterpillar'ın önünde saat 11'de başladı. Caterpillar, Filistin'de ev yıkımlarında kullanılan kepçe makinelerini üreten bir şirket. Buradan Rostok Warnemünde'ye EADS silah tekelinin önüne gidildi. Gidişte devlet tüm metro giriş çıkışlarını tuttu ve arama yaptı. Kitle, her yerde sloganlarını yükseltiyordu. Eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı. G 8 karşıtı eylemler arasında en kötü örgütlenmiş ve çöşküsü zayıf eylem, savaş karşıtı eylemdi. Bunun önemli nedenlerinden biri, Filistin-İsrail savaşında Alman solunun tutumu. Savaş karşıtı eylem, Bush'un Çarşamba yerine Rostok'a Salı günü gelmesi üzerine Rostok Laage Havaalanına giden yolun bloke edilmesi için bitirildi.

Bush geliyor: Eylem böyle duyuruldu ve bir gecede örgütlenmeye çalışıldı. Havaalanı şehir dışında olduğu için eylem yerine ulaşmak çok zordu. Devlet de otobüsleri durduruyor, saatlerce arama yapıyordu, gaz maskesi bulundu diye 70 kişiyi gözaltına alıyordu. Ya da 20 km ilerdeki şehir garına gelenlerin, gardan çıkmasına izin vermiyordu. Tüm bu koşullara rağmen alana 2 bin kişi toplandı. Polis barikatlarını kurmuştu. Barikat aşılrsa dahi havaalanına ulaşmak için kilometrelerce yol koşmak gerekiyordu. Bu koşullar da eylemin pasif geçmesinde önemli bir etkeni. Eylem, bir Amerikalı bayan, “Bush'a karşı burada yaptığı-mız eylem önemli, ancak Merkel'e Amerikan üslerini kapatırmayı başarırırsak, asıl etkili eylemi o zaman yapmış oluruz. Savaşın içinde olmayan Almanya gibi ülkeler savaşın destekçileridir aslında, biz Amerika'da siz de burada kendi hükümetlerinize karşı savaşın” çağrısı yaptı. Eylem akşam saatlerinde sona erdi. Kurulan mobil halk mutfağı her eylemde olduğu gibi bu eylemde de sıcak çorbalarla eylemcileri destekledi.

6-8 Haziran Çarşamba, Perşembe, Cuma

Çarşamba günü asıl olarak havaalanına giden yollara barikat kurma günüydü ancak hem bunu örgütleyen grupların yetersiz örgütlenmesi, hem de devletin tel örgünün etrafındaki kilometrelerce alanı yasak bölge ilan etmesi ve bunu mahkemeye onaylatarak, her eylemi yasaklaması sonucu, Salı akşamından Zirve'nin yapılacağı Heiligendamm'a giden yolları ablukaya alma kararı alındı. Her kamp, kendine bir yolu seçti, bu önceden bildirilmedi. Barikat kurulmak istenen yollara yakın bölgelerde miting yapma izni alındı, kitle oraya çağrıldı. Bunun için kilometrelerce tarlardan yüründü, üç kez polis barikatı aşıldı. Polis, tarlarda beş parmak taktığını uygulayan, polis barikatını aşamadığında, aşmak için tarla ortasında bekleyen ve toplanan kitle karşısında saatler süren kovalamaca, coplama, tazikli su, göz yaşartıcı gazdan sonra, pes etti. Alanda toplanan 3 bin kişiden, bin 500'ü yolu trafiğe kesti. Reddelich kampı, Bad Doberan'da tel örgülere giden 1. Kapı'yı kapattı. 5 bin kişi kamptan yola çıktı, önde polis, arkada kitle yürüdü. Yolum bir noktada verilen işaretle kitle ormana daldı ve barikat kuracağı yolun üzerine çıktı. Diğer bir barikat, Vorder Bollhagen'de kuruldu. Buraya devlet saldırdı ve eylemciler geri çekildi. Perşembe günü, yaklaşık 4 bin kişi, bu sefer tel örgülerde giden 2. Kapı'ya barikat kurdu. Çarşamba günü Börgerende'de yaşanan mücadele, Perşembe günü bu barikatta yaşandı. Devlet tazikli su ve coplarla saldırıya geçti. Kitle tarlalara çekildi, sonra tekrar toparlandı ve yola çıktı. Bu çatışma saatlerce sürdü, ta ki polisi dize getirene kadar. “Çıplak Şiddet” adı altında bir grup, Siyah Blok'a bunlar maskeli diye polis her yerde saldırdığı için otoyolu işgal ettiler. Palyaço kıyafetliler, otoyolu başka bir noktada kestiler. 120 kişi, ana yollardaki barikatları desteklemek için, yola barikat kurdu. Denizden Greenpeace eylem yaptı. Bu barikatların yanında küçük gruplar halinde tel örgülere ulaşma ve aşma grupları vardı. Bunların bir kısmı tel örgülerini aştı da. Elleriyle tel örgülerini parçalamaya çalışan ya da elleriyle tel örgülerinin altındaki toprağı kazan eylemci sayısı az değildi. Kitlenin gösterdiği kararlılık sonucu barikat eylemleri, Cuma sabahına kadar sürdü. Cuma sabahı eylemciler, bitiş açıklaması için yola çıktı. Barikatı kendisi kurmuştu, bitirmek istediği yerde de bitirdi.

Kamplarda barikatlar için eğitime devam

Blok G 8; Çarşamba, Perşembe ve Cuma günü için, gerek Rostok havaalanı, gerekse de Zirve'nin yapıldığı Heiligendamm'a giden ana yollara etten barikat kurarak Zirve'yi ablukaya alma, yani engelleme planını, Birlik, bir yıldır oluşturmuştu. Bu birliğin içinde de onlarca örgüt, grup, proje var. Zirve'nin yapıldığı yeri ablukaya alarak Zirve'yi engelleme veya geciktirme eylemleri, Zirve'nin resmi başlama tarihi olan 6-8 Haziran tarihleri arasında planlanmıştı. Bu amaçla hedef Rostok havaalanına giden yol, iki ana yol ve bir de acil durumlar için ayrılan bir yoldu. Bunun dışında başka gruplar da 'merkezi olmayan barikatlar' başlığı altında tel örgülere yakın yerlerde eylemler yapma kararı almışlardı.

Barikatlar, kitlesel olarak kurulacaktı. Bu doğrultuda bazı gruplar, özellikle Zirve'ye yakın aylarda parklarda, barikat nasıl kurulur üzerine antreman yapmaya başlamışlardı. Barikat konsepti, yani G 8 Zirvesi'ni ablukaya alma politikasının ana unsuru kitleselliği olunca, programda ona göre hayata geçti. Blok G 8, yayınladığı bir bildiri ile herkesin kafasında oluşan soruları cevaplamaya çalışıyordu. Barikatları insanlar vücutlarıyla kuracaktı. Herkes birbirine kenetlenecek, yerinden kalkmayacak, polisin saldırması üzerine barikatlarını olabildiğince uzun tutmak için kolların bacaklar altından kenetlenmesi ve eylemcilerin vücutlarını ağırlaştırarak, polisin onları taşımasını engellemesi üzerine kuruluydu. Eylemcilere bu eylemden kaynaklı Alman yasalarının hangi maddelerine göre ceza alacakları da yazılıydı.

Eylem planı, Zirve'nin yapıldığı bölgenin koşullarına göre oluşturulmuştu. Bölge, yollar, tarlalar ve ormanların olduğu bir yerd. Bu anlamda eylemin başarısı, kitleselliğine ve en önemlisi de kararlılığına bağlıydı. Kararlılığı ve kitleselliği ise, katılacak kitlenin ön hazırlığı belirleyecekti. Kampta barikat eylemlerine yapılan antremanlarda temel kural, herkesin 5-10 arası bir grubun içinde olmasıydı. Kimse yalnız başına olmalıydı. Grubu olmayanlar için, tanışma toplantı saatleri belirleniyor ve kişiler grup oluşturmak için birbiriyle tanışabiliyordu. Grupların kendi aralarında eylem yerinde özel işaretlerle nasıl haberleşecekleri, gerçek isimlerinin açığa çıkmaması için kod isim almaları, gruplarına isim vermeleri, devletin cep telefonlarını engellemesi karşılık ellerinde küçük telsizlerle haberleşmeleri, eylem alanında kendi grubundakilere sahip çıkmaları, grubu saldırı sonucu dağıldığında hemen yeni bir gruba dahil olmaları, kararların eylem anında ortak alınması, hem azami demokrasiyi hem de eylemi gerçekleştirmek için tartışmanın nasıl yapılması gerektiğini vb. her şey üzerine konuşuldu. Toplantılarda en çok dikkat edilen konu, herkesin kendi kararından kendisinin sorumlu olduğuydu. Tabi ki istenen, barikatın sonuna kadar dayanmasıydı, ancak ayrılmaya karar verenlerin ayrılma hakkı vardı. Barikatta oturmak isteyenlerin taşıdığı bayrak rengi ile ayakta daha geride durmak isteyenlerin bayrak rengi ayrıldı. Herkes kendi konumuna göre barikatlarda yer almalı diye tartışılıyordu.

Barikat planının ana fikri şöyleydi: Miting alanı olarak izin alınmış bölgede hareket tarzı hep aynı olacaktı. Önce tüm gövde tek başına harekete geçecek. Beş parmak taktiği uygulanacak. Yani her bir parmağın bir rengi var ve bu renkte bayrak taşıyan bir ön grubu. Mavi, kırmızı, sarı, yeşil, açık mavi bayraklar. Gövde bir el gibiyken işaret verildiğinde, parmaklara ayrılacak, bu taktik her komutta tekrarlanacak. Yani gerektiğinde kalan tek gövdeler, tekrar beş parmak taktiği ile tekrar ayrılacak. Hedef; tarla ve ormanda polis kilometrelerce barikat kuramayacağına göre, polisin gücünü dağıtmak, polisin barikat kurduğu yerlerde polis barikatını beş parmak taktiği ile seyrekleşmeye zorlamak ve nihayetinde de bu yöntemle polis barikatlarının üzerine yürüyüp barikatı aşip hedefe ulaşmak.

Herkes polislerin bunları dinlediğini biliyordu, bu yüzden tek konuşulmayan konu her kampın hangi yola barikat kuracağı konusuydu. Gençlerin kamplarda antreman-

lara katılması ve ciddiyetleri, söylenenleri bir bir uygulamaları, çok sayıda gencin söz alması, eylem alanında yaşanan kararlılık ve coşkuyu doğruladı.

Barikatlar Zirve'ye damgasını vurdu

2 Haziran eylemi kitleselliği ve her yaştan ve renkten eylemcinin bulunması ile önemliydi. Ancak Zirve sürecini belirleyen barikatlar oldu. Kitle ilk defa Çarşamba günü barikatları kurduğunda zafer coşkusuyla oldu. Zirve sonrası yürüyen tartışmalar ve yöntemlerde de barikatlar öncesi ve sonrası bir tartışma yaşanacağı açık. Barikatların gücü, Zirve'ye gelenleri havadan ve denizden taşınmak zorunda kalması değildi tek başına. Asıl önemli olan, 10 binin üzerinde insanın bu eyleme katılmış olması ve her bir bölgenin kendi özgün koşullarına göre davranıp hedefe varmasıydı. Yine devletin her müdahale girişimde birbirine kenetlenmeyi başarmasıydı. Devleti, kitleye yönelik büyük çaplı saldırılardan alıkoyan, tam da bu kararlılık. Örneğin tarlaların geçerek ve üç polis barikatı yararak acil durumlar için ayrılmış yola (Börgerende) barikat kuran Rostok kampındaki eylemciler, polisin saldırı hazırlığına girdiğini gördüğünde, 1500 kişi birden yere oturdu, birbirine kenetlendi, öndekilerin üstüne tazikli suya dayanmaları için muşambalar örtüldü ve sloganlar başladı. Devlet saldırıdan vazgeçti. Çünkü olacak olanlar aynı Bollhagen'deki gibi (tel örgülere açılan 1. kapı) insanların tarlalara önce kaçması, ardından toplanıp tekrar yolu işgal etmeleri olacaktı.

Eylem tarzı da eylemdeki tavır da Almanya'da özellikle '70 sonları ve '80'li yıllarda Atom karşıtlarının yaptığı eylemin, G 8'e uyarlanmış versiyonuydu. Eylemleri örgütleyenlerin çoğu da zaten o dönemde bugünkü eylemcilerin yaşında olanlardı.

Çarşamba akşamı her barikatta önemli sorunlar çıktı. Yemek yok, su az, en önemlisi de hava çok soğuk ve battaniye vb. yok. Tüm hedeflere barikatlar kurulmuş. Tartışma gidelim mi kalamam mı üzerinden çıktı. Örneğin Rostok kampındakilerin bulunduğu yerdeki eylem komitesi, "biz gidiyoruz, çok yorgunuz" dedi. Yukarıda bahsettiğimiz her grup bir delege gönderiyor, sonra delege grubuna gidip bu önerileri tartışıp grubunun kararını getiriyordu delegeler toplantısına. İki saat süren tartışmanın sonucunda 600 kişi, "kalmaya devam edeceğiz" kararı verdi, yeni eylem komitesini seçti. Gidenler, miting yapar gibi gece yarısı sloganlarla gidip, ertesi sabah bu sefer uyku tulumlarıyla tekrar eylem alanına döndü.

Sonuç olarak son üç gün barikatlarda yaşananları örgütleyenler dahi hayal edememişti. Yer yer kitlenin kararlılığı eylemi örgütleyenleri aşıyordu. Eylemi örgütleyenler daha temkinliyen kitle her yeri kendi eylem alanı haline getiriyordu. Engellediğinde mutlaka bir sokak bulup oraya dalıp, sloganlarla yürümeye devam ediyordu. Bu Pazartesi günü devam eden göçmenlerle ilgili eylemden başlayarak sonuna kadar böyleydi. Kamptada çadırını alıp gidenlerin yerine yeni gelenler çadırlarını kuruyordu. Kampa faşistlerin saldıracağını duyanlar heyecanla taş toplama işine giriyor, anti

faşistler bu işi bize bırakın deyip harekete geçiyordu. Tarlalardan barikatları aşağıya geçenler, bayrak taşıyan grubu kaybedince tüm öğrendiklerini ortaklaşa hayata geçirmeye, birbirine göz kulak olmaya çalışıyordu. Korkanları sakinleştirenler, polis barikatında açtığı bir delikten diğerlerini almaya çalışanlar, yalnız kalanları görüp hemen grubuna dahil edenler. Bu grupların adları 'sütlaç' ya da 'bezelye' gibi komik isimlerdi, yaşları 16'dan başlıyordu, bayrama gider gibi heyecanlıydılar, polisle karşılaşınca bir o kadar da yaratıcı ve kararlıydılar. Barikatlar kurulunca her biri diğerine "tarih yazıyoruz" diye sesleniyordu.

Barikatların belki de en önemli kazancı, bu kadar genci eyleme çekmek, ortak hareket ettiklerinde, örgütlendiklerinde neler başarabildiklerini görmeleri oldu. Yıllardır aşılamayan polis barikatlarını bu sefer aşmış ve hedefe ulaşmış olmak, kafalarda örülen barikatların da yıkılmasının önünü açtı.

Burjuva basının tüm saldırılarına, korkudan bir şehri neredeyse boşaltmalarına ve kamuoyunda eylemcilere karşı olumsuz bir rüzgar estirmelerine rağmen, eylemciler, kararlılıkları sonucu, haklılıklarını ve devletin terörünü, yeniden kitlelerin gündemine sokmayı başardı. Örneğin Rostok 2 Haziran'da boşaltılmış bir kent görünümündeyken, Perşembe günü yerel halk eylemcilere su, battaniye taşıdı. Tarlaları hasar gören köylüler, "devlet eylemcileri caddeden yürütseydi onlar da tarlaya girmezdi" açıklaması yaptılar.

Cuma günü bitiş açıklamasına gitmek için barikatlardan yürüyerek Bad Doberan'a gelen eylemcilerden biri mikrofondan sesleniyordu: "G 8'ler meşru değil, meşru olan bizim eylemlerimiz!" Bir diğeri; "hiç birimiz bu kadarını hayal edemiyorduk, 2.5 gün tüm yolları işgal ettik, tarih yazdık burada, bunu biliyorsunuz!" diyordu. Zafer, eylemcilerin olmuştu.

G 8 Zirvesi karar alamadı

6-8 Haziran tarihleri arasında yapılan Zirve'den istenilen sonuçlar çıkmadı. Tüm başkanlar, kameralar karşısında biralarını yudumladı ve böylece ne kadar anlaştıklarını göstermiş oldular. Kameraların arkasında ise durum çok farklıydı. Almanya'nın en önemli konularında biri, iklim değişikliği idi. Hedefi, iklimi koruma adı altında masrafları ABD ve Çin'e yıkmak, yenilenebilir enerji teknolojisini satarak karlarını arttırmaktı. Zirve'nin en önemli başarısı olarak kamuoyuna lanse edilen iklim konusunda, Almanya bir adım yol dahi alamamıştı. Çin, Zirve öncesi kendisine ait bir iklim koruma programı olduğunu ilan etti. ABD Başbakanı Bush ise, ABD ile AB'nin ortak hareket ediyor görüntüsü vermek zorunda kaldığı için, birikişilerin maskaralık olarak nitelediği Seragazları emisyonunu yüzde 50 azaltacaklarını açıkladı. Sadece açıkladı. Bağlayıcı hiçbir belgeye imza atmadı. Afrika konusunda AIDS gibi enfeksiyon hastalıkları için beş yıl içinde 60 milyar dolar yardım yapılacağı açıklandı. Senegal Başbakanı bu karara tepki olarak, "Afrika hasta değil, fakir" cevabını verdi. Verilecek 60 milyar doları kimin vereceği, nasıl verileceği belirlenmedi. 60 milyar diye açıklanan yardım miktarına, daha önce söz verilmiş ancak verilmemiş paralar da dahil. G 8'ler, Afrika için 2005'de verilen para yardımı sözlerini yerine getirmeye çalışacaklarını söylediler. En azından bu konuda daha iyi bir sonuç bekleyen reformistler, ciddi biçimde hayal kırıklığına uğradı.

İngiltere'nin G 8'i genişletme kararı reddedildi. Gerekçe olarak Rusya'nın dahi katılmadığı Ekonomi Bakanlarının toplantısına Çin'in davetli olması ve "büyüyen bir G 8'in verimli olamayacağı". Ancak kaygılar devam ediyor. İhracat konusunda Japonya'yı dahi sollayan Çin'in, siyasi karar organları içinde olmamasının uzun süre gitmeyeceği konuşuluyor.

Meksika, Brezilya, Güney Afrika, Çin ve Hindistan için, G 8, 'Heiligendamm Süreci' adı altında bir ara formül buldu. Bu ülkelerle ilgili konular, onlarla yapılan toplantılarda onlarla birlikte konuşulacak. Bunun nasıl bir şekil alacağı konusunda ise iki yıllık bir çalışma süresi kondu. Yani G 8'ler Çin'e dair almak istedikleri kararları alamadılar. Sadece patent hakkı konusunda tehditlerini savurdular. Gümrük kontrolleri arttırılacak, Çin gibi ülkelere sahte markalara karşı savaş açmaları için teknik yardım verilecek.

KEİ zirvesine Rusya damgası

Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü'nün (KEİ) kuruluşunun 15. yıldönümündeki zirvesi, 25 Haziran'da İstanbul'da gerçekleştirildi. Zirveye, Rusya'nın yeni doğalgaz boru hatları projesi damgasını vurdu.

KEİ'nin üzerinden Karadeniz hakimiyeti

KEİ'nin kuruluşu, '92 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılmasının arkasından başlayan sürecin ürünüdür. Bu dönemde, Türkiye, ABD'nin Kafkaslar'a uzanan köprüsü rolünü üstlenmiş durumdaydı. Türki Cumhuriyetleri her cepheden kuşatmak, bu yeni pazarlara ABD'nin taşeronu olarak da olsa girmek istiyordu. Bu amaçla, bu dönemde kurulan çeşitli örgütlenmeler içinde yer aldı, çeşitli örgütlenmelerin kurulması için de önyak oldu. KEİ, Türkiye'nin de kurulması için uğraştığı örgütlenmelerden biriydi. Bu nedenle Daimi Uluslararası Sekretaryası'na da evsahipliği yapıyor.

KEİ'nin kuruluşunun bir başka unsurunu da Rusya'nın geleceğe ilişkin hesapları oluşturmuştu. Berlin'de çöken duvarın altında kalan Sovyetler Birliği, kendi ülkesinin dağılmasının kaçınılmazlığını kabul etmek zorunda kalmıştı. Ancak bu dağılışın tespih tanelerine dönmemesi, her ayrılmanın uzak köşelere savrulmaması için bazı önlemler almayı da ihmal etmedi. Bütün eski cumhuriyetleri bünyesinde barındıran Bağımsız Devletler Topluluğu, çeşitli cumhuriyetlerle kurulan çeşitli işbirliği örgütleri bu önlemlerin başında geliyordu. KEİ de, Rusya'nın bu amaçla kurduğu, kendi çevresini daha örgütlü ve daha kendine bağlı tutmayı amaçlayan bir kurumdur.

Kuruluşu hem Rusya, hem de Türkiye üzerinden hesaplar yapan ABD tarafından büyük umutlarla karşılanan KEİ, kendisinden beklenen misyonu yerine getiremedi. Kuruluşundan kısa bir süre sonra rölantiye alındı ve geriye düştü. Türkiye kendi amaçlarını daha doğrudan ilişkiler kurarak yerine getiriyordu. Rusya ise, Karadeniz'e kıyısı olan ülkelerden Karadeniz'in NATO'su olarak görülen Black-seafar örgütlenmesini kurmuştu ve bu örgüt KEİ'den daha etkin ve daha önemli bir rol üstlenmişti.

Doğalgaz hatları ile hakimiyet

Zirvenin hemen öncesinde Rusya, yeni doğalgaz boru hatlarına hız vereceğini açıkladı. Rusya, Avrupa'ya ve Akdeniz'e doğrudan ve daha sorunsuz doğalgaz boru hatları kurmak planlarını artık gerçekleştirmeye başladığını ilan ediyor.

Bu hatlardan birisi, Yunanistan ve Bulgaristan üzerinden geçen Burgaz-Dedeağaç boru hattı. Zirve öncesinde Rusya, bu hat için anlaşmayı imzaladı. Rusya, doğalgazı Akdeniz'e Türkiye'nin boğazlarından geçen gemiler aracılığı ile gönderiyor. Ancak bu gemilerin geçişleri, başta boğazların güvenliği olmak üzere çeşitli sıkıntılar yaratıyor, ayrıca Rusya istediği düzeyde doğalgaz sevkiyatını gerçekleştiriyor. Bunun yerine, Bulgaristan ve Yunanistan üzerinden Ege Denizi'ne ulaşacak bir boru hattı, Rusya açısından daha işlevli görünüyor. Ancak bu boru hattı, Türkiye'yi devre dışı bırakıyor.

Rusya'nın yine zirve öncesinde açıkladığı bir başka boru hattı ise, Gazprom ile İtalyan petrol şirketi ENİ arasında imzalanan anlaşma ile Rus ve Türkmen gazını Avrupa'ya nakledecek olan Güney Akımı boru hattı projesi. Bu boru hattı Rus topraklarından, Karadeniz zeminine yerleştirilecek denizaltı

Rusya için ise, doğalgaz en önemli hegemonya araçlarından birisi. Hegemonya savaşlarında doğalgazı devreye sokarak pek çok adım atabiliyor. Rusya'nın bu taktiği etkili de oluyor. Türkiye'deki Rus işbirlikçisi kesimler, bu tabloyu gördüklerinde, zirve öncesinde epeyce telaşlandılar.

boru hattıyla Bulgaristan'a ulaşacak, oradan Avrupa'ya taşınacak.

Rusya'nın zirvenin hemen öncesinde açıkladığı boru hattı projeleri, en fazla Türkiye'yi rahatsız ediyor. Çünkü Burgaz-Dedeağaç projesi, Boğazlardan gemiyle geçen doğalgaz yolunu, Güney Akımı da Hazar Denizi ve Ortadoğu'daki doğalgazı Türkiye üzerinden Avrupa'ya taşımayı planlayan Nabucco boru hattı projesini boşa düşürüyor. Keza Rusya'nın Kazak petrolünü ve Türkmen doğalgazını büyük oranda satın alması, Bakü-Ceyhan-Tiflis petrol boru hattından geçecek olan petrolü doğrudan etkilemiş ve azaltmış durumda. Öyle ki, içinden yeterince petrol geçmediği koşulda, bu boru hattının maliyetini bile karşılaması zor görünüyor.

İstanbul zirvesinin önemi

Türkiye açısından ise bu zirvenin önceliklerden daha ileri bir anlamı vardı. Türkiye için KEİ artık, ilk kurulduğu dönemlerde olduğu gibi, bölge ülkelerine açılmak için bir araç misyonunu taşıyor. Türkiye, bu hedefin kendisi için çok büyük olduğunu gördü; zaten somut olarak kayda değer bir başarı da elde edemedi. Bu nedenle KEİ'nin Türkiye açısından asıl anlamı, Rusya ile olan ilişkilerine bağlanmış durumda. Rusya ile kurulan ilişkiler ise, burjuvazinin içindeki klik çatışmalarına bağlı olarak gelişiyor.

Türkiye'de burjuvazinin klikler içinden bir kesimi, Rusya ile ilişkilerin güçlendirilmesini savunuyor. '90'ların başlarından itibaren Rusya'ya ve eski cumhuriyetlere yatırımlar yapan bu kesim, bu bakir pazarlarda oldukça palazlanmış durumda. Bu kesim, bir taraftan Osmanlı'ya kadar uzanan Türk-Rus ilişkilerinin derinliğine dayanıyor, bir taraftan da dünya hegemonyasını giderek kaybetmekte olan ABD karşısında, güçlenmekte olan Rus emperyalizmine sırtını yaslamak istiyor. Rusya'nın son dönemde ABD karşısında giderek güçlenen bir konumda olması, bu kesimin elini güçlendiriyor. Gerek Irak savaşı ve İran krizi ile büyüyen ABD'nin Ortadoğu savaşında, gerekse son G8 zirvesinde Rusya, ABD karşısında oldukça önemli bir güç sahibi olduğunu ortaya koydu. Böylece Türkiye'den Rusya ile işbirliğini savunanların eli güçlendi. Son dönemde, ordu içinde bazı generallerin Rusya'ya yakınlaşmaktan yana oldukları yönünde giderek artan haberler, Rusya-Türkiye ilişkilerinin güçlenmekte olduğunun bir başka göstergesi.

Rusya için ise, doğalgaz en önemli hegemonya araçlarından birisi. Hegemonya savaşlarında doğalgazı devreye sokarak pek çok adım atabiliyor. Mesela yaşadıkları 'kadife darbe'lerin arkasından Rusya ile mesafelerini artıran Gürcistan ile Ukrayna'nın doğalgazını kış ortasında keserek ya da fahiş fiyatlar uygulayarak büyük bir baskı unsuru olarak kullanabilmişti. Keza Merkel'in Başbakan seçilmesinin arkasından ABD'nin politikalarına yedeklenmeye başlayan Almanya'yı da doğalgaz ile cezalandırmaya başlayan Rusya, bu politikasından oldukça büyük bir başarı elde ediyor. Doğalgaz kısıntısından büyük zarara uğrayan ülkeler, Rusya ile yeniden ilişkilerini bir rotaya sokmaya çalışıyor-

KARADENİZ EKONOMİK İŞBİRLİĞİ ÖRGÜTÜ

lar.

Doğalgaz boru hatları için de benzer bir du-

rum sözkonusu. Varolan boru hatları, bugün artık Rusya'nın sorun yaşamaya başladığı ülkelere geçiyor, ya da geçmesi planlanıyor. Rusya ise, Ukrayna ve Gürcistan gibi ülkeleri devre dışı bırakacak bir biçimde kendi doğalgaz hatlarını inşa etmeye başlıyor.

Türkiye de Rusya'nın bu politikasından nasibini alıyor. Türkiye, emperyalizme bağımlılık ilişkileri konusunda, son yıllarda oldukça sallantılı bir çizgi izliyor. Burjuvazi içinde Rusya'ya yönelenler olmakla birlikte, özellikle hükümette ABD'ci bir kimliğin olması, burjuva politikalarda ABD etkisinin baskın olduğunu gösteriyor. Her ne kadar Türkiye'nin ABD'nin rotasında savaşa girmesini sağlamadıysa da, ABD işbirlikçisi burjuvazi, kritik aşamalarda, kendi ağırlığını hissettiriyor. Rusya da doğalgaz boru hatları konusunda aldığı bu kararlarla Türkiye'yi bir yerde cezalandırmış oluyor. Türkiye açısından büyük bir önem taşıyan boru hatlarını devre dışı bırakarak, onu güvenilmez bir partner olarak gördüğünü ortaya koyuyor.

Rusya'nın bu taktiği etkili de oluyor. Türkiye'deki Rus işbirlikçisi kesimler, bu tabloyu gördüklerinde, zirve öncesinde epeyce telaşlandılar. Çeşitli biçimlerde yaptıkları açıklamalarla, KEİ zirvesine ve Karadeniz çevresindeki ilişkilere büyük bir önem verdiklerini anlattılar. Türkiye'nin 1 Mayıs 2007 tarihi itibarıyla, KEİ'nin 6 aylık dönem başkanlığını devralmış olmasının bir fırsat olduğunu, bunu değerlendirmek gerektiğini söylediler. Rusya da zirveden sonra Türkiye'yi ilgilendiren Nabucco doğalgaz boru hattı projesine destek verebileceğini söyleyerek, bir anlamda Türkiye ile iplerin tümünden kopmasını da istemediğini göstermiş oldu. Diğer taraftan, ABD işbirlikçisi kesimler, tersine, Rusya ile mesafeyi açmak için bir bu durumu değerlendirmeye çalıştılar. Mesela başta Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Gül olmak üzere, hükümet yetkilileri zirveye pek ilgi göstermediler.

* * *

KEİ'ye üye olan ülkeler, sadece Karadeniz'e kıyısı olan ülkelerle sınırlı değil. KEİ'nin asli üyeleri Gürcistan, Azerbaycan, Sırbistan, Bulgaristan, Moldova, Arnavutluk, Ermenistan, Yunanistan, Romanya, Ukrayna, Türkiye ve Rusya. Gözlemci ülkeler arasında ise yok yok; ABD, İsrail, Almanya, Fransa, İtalya, Polonya, Beyaz Rusya, Hırvatistan, Çek Cumhuriyeti, Slovakya, Tunus, Avusturya ve Mısır.

Rusya, KEİ örgütlenmesini, üye ülkeler üzerinde bir hegemonya aracı olarak görüyor ve bu ülkeleri kendi denetiminde tutmaya çalışıyor. ABD ve İsrail gibi ülkelerin de bu örgütlenmeye dahil olmaları ise, Rusya'nın Karadeniz'deki tekelini kırmak, kendilerine bir alan açabilmek. Bu rekabette bugün Rusya, daha avantajlı bir konumda görünüyor.

1 Haziran günü, İstanbul'da emperyalistlerin en önemli kurumlarından biri sayılan Bilderberg toplantılarının 55.si gerçekleştirildi. Gizlilik kuralları ile kamuoyunun dikkatini çeken Bilderberg toplantıları, genel olarak dünya üzerindeki hegemonya savaşı açısından oldukça büyük bir önem taşıyor.

ABD'nin hegemonya kurumu

Bilderberg toplantılarının ilki 1954 yılında Hollanda'nın Oosterbeek şehrinde bulunan Bilderberg otelinde yapıldı. İsmi de burada aldı. İlk toplantı Hollanda Prensi Bernhard'ın çağrısıyla gerçekleştirilmişti ve "Atlantik ülkeleri arasında dayanışma oluşturmak" amacını taşıdığı ilan edilmişti. Gerçekte ise Bilderberg, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında oluşan yeni dengeler ve hegemonya kurma çabaları ile doğrudan bağlantılıydı.

Çağrıcısı Hollanda olsa bile, toplantının sahibi başından itibaren ABD emperyalizmi oldu. Savaş sonrasında, ABD emperyalizmi, siyasi, askeri ve ekonomik pek çok kurum ve yöntem kullanarak dünya üzerindeki hegemonyasını artırmaya çalışmıştı. Savaşın galibi ABD emperyalizmi, Sovyetler Birliği'nin kazandığı büyük zaferin, genel olarak burjuvalarda ve kapitalist ülkelerin yönetimlerinde yarattığı korkulardan faydalaniyordu. Bu korkular, bu ülkelerin ABD'ye 'sığınmalarını' kolaylaştıran, ABD ile ilişkilerini güçlendiren bir rol oynuyordu. Bu koşullardan faydalanan ABD, herbiri savaş sonrasında kurulan emperyalist kurumlarla, kendi inisiyatifini kapitalist dünyaya yaymaya yöneldi. NATO ile askeri, BM ile siyasi, İMF ve Dünya Bankası ile ekonomik hegemonyasını inşa etmeye başladı. Marshall Planı ve Truman Doktrini ile, ekonomik sıkıntılar içinde boğuşan ülkelere yardım gönderiyor, bu yardımlarla ülkeleri kendi rotasına sokuyordu. Bilderberg toplantıları ise, bu sürecin en önemli parçasıdır.

Emperyalist burjuvazinin doğrudan yönetimi

Bilderberg'i, diğer bütün emperyalist hegemonya kurumlarından ayıran yanı, onun, doğrudan burjuvazi tarafından düzenleniyor olmasıdır.

Diğer bütün kurumlar, devletin farklı kademelerinde bulunan yöneticilerin katılımıyla oluşturulmaktadır. Kimisine askeri yetkililer, kimisine hükümet görevlileri, başkanlar, başkanlar vb katılmaktadır. Burjuva devlet içinde, her türlü seçilmiş ya da atanmış yetkilinin, burjuvazinin çıkarlarını temsil ettiğini, onun sözcülüğünü yaptığı gerçeği, genel bir ML doğrudur. Bu kesimlerin herbiri, burjuvazinin sömürü politikalarını kitlelere dayatmakta,

burjuvazinin çıkarları doğrultusunda konuşmaktadırlar. Ve kitleler bu politikalara tepki gösterdiğinde, karşılarında burjuvaziye değil, bu sözcüleri bulur. Kitlelerin tepkileri hükümetlere, bakanlara, askeri yetkililere vb yönel-

Bilderberg İstanbul'da

tilir. Sözcüler değiştirildiğinde, vitrin yenilediğinde, aynı burjuvazi, yeni bir hükümet ya da yeni bir başkanla sömürü politikalarına kaldığı yerden devam eder. Emperyalist kurumlar da benzer bir işleyişe sahiptir. Emperyalist burjuvazi, kendi sömürü politikalarını, emperyalist kurumlardaki bu sözcülerinin ağzından ortaya koyar, kitleler sadece bu kadarını görür.

İşte Bilderberg'in farkı burada çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Onlara "dünyanın gerçek efendileri" denmesinin nedeni de budur. Bu toplantılara doğrudan emperyalist burjuvazi katılmakta, politika ve hedeflerini doğrudan kendi ağzından ortaya koymaktadır. Dünyanın her tarafındaki ülkelere gelen başkanlar, yönetici adayları, bürokratlar vb, emperyalist hegemonya yönetimlerini doğrudan birinci ağızdan dinlerler bu toplantılarda. General Motors, IBM, Ford, BP, Exxon, Shell, Unilever gibi emperyalist tekellerin yöneticileri, bu toplantıların doğrudan düzenleyicileridirler. Ve bu emperyalist tekeller, tek tek ülkelerin iç politikalarından, genel emperyalist çıkarlarından kadar her konuda istek ve amaçlarını, buraya katılan kişilere doğrudan bildiriyor ve bu doğrultuda harekete geçmesini istiyorlar. Toplantıya katılan kişilerin, sonrasında bulundukları ülkede geldikleri konum, üstlendikleri görevler ve ortaya koydukları düşünceler, emperyalist burjuvazinin amaçlarına ulaştığının göstergelerinden biri.

Mesela yapılan ilk Bilderberg toplantısına, Avrupa'daki anti komünist sendikalara CIA'nın desteğini aktaran Amerikan Federasyonu Avrupa İşçi Temsilcisi Irving Brown'ın katılması önemlidir. Avrupa'da yükselen sosyalizm sempatisine karşı ABD başta olmak üzere emperyalist dünyanın aldığı bir önlemdi bu çalışma.

Mesela 1991'de gerçekleştirilen toplantıya katılan Bill Clinton'un, iki yıl sonra 1993'de ABD'ye başkan seçilmesi, Bilderberg'in rolünü gösteren çarpıcı bir örnektir. Keza Tony Blair de 1993'te Yunanistan'da yapılan toplantıya katılmasının arkasından, 1994'te İngiliz İşçi Partisi'nin başkanlığına gelmiş, 1999'da da İngiltere Başbakanı olmuştur.

Bu toplantılara bürokratların önemli bir kısmı, sonrasında kendi ülkelerinde önemli görevlere gelmekte, ya da zaten önemli bir görevde bulunuyorlarsa, emperyalist politikalar doğrultusunda hareket etmektedirler. Toplantılara katılan medya mensupları ise, emperyalizmin yeni döneme ilişkin politika ve söylemlerini kitlelere yayma ve benimsetme görevini üstlenmekte, bu doğrultuda konuşma ve yazılarının rotasını yenilemektedirler.

Bu toplantıların en önemli unsuru olan gizlilik konusundaki titizliğin nedenini de burada aramak gerekir. Güvenliği doğrudan CIA tarafından alınan bu toplantılara katılanların, toplantının içeriğine dair konuşması kesin bir biçimde yasaklanmış durumdadır. Ke-

za, toplantılarda tutanak tutulmuyor, kayıt yapılmıyor oluşu da oldukça önemlidir. Diğer bütün emperyalist kurumlar, sonuçta bir biçimde kamuoyunun gözü önünde hareket ederler. Gizli görüşmeleri, perde arkasında yürütülen pazarlıkları bir kenara bırakacak olursak, toplantılarda kimin ne söylediği, nasıl oy kullanıldığı, tartışmaların nasıl yürütüldüğü, basın ve kamuoyunun gözleri önünde yürütülmektedir. Bilderberg'de ise, burjuva hesapların ve sömürü planlarının vahşiliğinin, pervasızlığının ve saldırganlığının gözler önüne çıkmasını istemeyen emperyalistler, mutlak gizlilik istemektedirler.

İstanbul'da gündem İran savaşı

Bugüne kadar Türkiye'de iki Bilderberg toplantısı yapılmış. Bu toplantıların yapıldığı tarihler, hem dünyanın genel durumu, hem de ABD'nin Türkiye'ye dönük hedefleri açısından özel bir önem taşıyor.

İlk toplantı 18-20 Eylül 1959 tarihinde gerçekleştirilmiş. Ülkenin montaj sanayine geçmeye hazırlandığı bir tarih bu. Yarı sömürge ülkelerin de GATT toplantılarına alınmaya başladığı 'Dillon Raundu'nun (1960-61) hemen öncesine rastlayan bir tarih aynı zamanda. Toplantıdan sonra Demokrat Parti ile ABD'nin arasının açıldığını, ABD'den istediği yardımı alamayan Demokrat Parti'nin yüzünü Sovyetler Birliği'ne dönmeye başladığını ve 27 Mayıs darbesinin bunun üzerine gerçekleştirildiğini söyleyebiliriz.

Türkiye'deki ikinci toplantı ise 25-27 Nisan 1975'te gerçekleştirilmiş. Bu da oldukça önemli bir tarih. Türkiye'de kitlelerin tüketim ekonomisiyle tanışmaya başladığı, kapitalizmin gelişiminin hız kazandığı, 12 Mart darbesinin etkilerinin hafiflemeye başlamasıyla birlikte devrimci hareketin yeniden yükselişe geçmeye başladığı bir tarih bu. Aynı zamanda, 1974 Kıbrıs hareketinin ve Türkiye Almanya ilişkilerinin güçlenmeye başlamasının üzerinden, ABD emperyalizminin Türkiye'yi yeniden kendi rotasına almaya çalıştığı bir tarih.

Bugün ise, toplantının asıl gündemi emperyalist savaş. Afganistan'dan Irak'a, yeni emperyalist savaşın yaşandığı sıkıntılar ve bunları çözme yöntemleri gündem oldu toplantıda. Ancak en önemli gündem, İran'dı. Türkiye'nin Afganistan'da daha aktif bir rol üstlenmesini isteyen ABD emperyalizmi, İran savaşında da Türkiye'yi yanına yedeklemek istiyor.

ABD emperyalizmi açısından bu toplantı, bugüne kadar olanlardan daha büyük bir önem taşıyor. Dünya üzerindeki hegemonyası zayıflamaya başlayan, Afganistan ve Irak'ta giriştiği savaşta başarısızlığa uğrayan, pazarlarını giderek kaybetmekte olan ABD emperyalizmi, bu toplantıda kendisine yeni bir rota çizmeye çalışıyor.

Türkiye'den toplantıya katılan bazı isimler

TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ, eski TÜSİAD Başkanı Erkut Yüceoğlu, Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Koç, Coca Cola Company İcra Başkanı Muhtar Kent, Boğaziçi Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Ayşe Soysal, Devlet Bakanı ve Başmüzakereci Ali Babacan, eski Dışişleri Bakanı ve Afganistan'da uluslararası birliğin sivil yönetimini üstlenen Hikmet Çetin, BM Kalkınma Programı Başkanı Kemal Derviş, Ümit Boyner, Cem Duna, Emre Gönensay, gazeteciler Cengiz Çandar, Mehmet Ali Birand, Hasan Cemal, Sedat Ergin, Cüneyt Ülsever.

Bilderberg toplantısının yapıldığı otel ve toplantıya katılanlar, CIA ve MIT tarafından çok sıkı korundular.

İnternetteki forum siteleri

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı İhtilalci Komünist'in Mayıs-Haziran 2007 tarihli 59. sayısından kısaltılarak alınmıştır.

İnternette, forum sitelerinde zaman zaman bizi ilgilendiren kimi yazılar çıkmakta; bu yazılar üzerinden, taraftarlarımızdan ve çevremizdeki insanlardan çeşitli sorular gelmektedir. Öncelikle şunu belirtelim: Bu yazıların bizimle hiçbir ilgisi yoktur! Hiçbir yoldaşımız ve doğrudan ilişki içinde olduğumuz hiçbir taraftarımız, bu sitelerde bizimle ilgili yazışmalara katılmaz, bizim adımıza polemiklere girmez.

Genel olarak internet kullanımı konusundaki yaklaşımımız bilinmektedir. İnternetin devlet tarafından en rahat ve doğrudan denetlenen yerler olduğu açıktır. Buna karşın pek çok devrimci yapı, interneti, bir örgütlenme, geniş kesimlere ulaşma aracı olarak görüp kullanmaktadır... Günlük haber sayfaları hazırlayanlardan, internet sayfalarına günlük, aylık, yıllık olarak kaç kişinin girdiğinin hesabını tutanlara ve bununla övünenlere kadar, internet hayranlığında sınır kalmamıştır...

Lenin'in ünlü sözü bilinir. "Komünist bir örgütün göstergeleri nedir" sorusuna Lenin, temel ilkeleri sıraladıktan sonra ekler: "Ama bütün bunların üstünde ve ötesinde, Komünist Partinin en önemli göstergesi, güvenlik sorununa yaklaşımıdır." Lenin, güvenlik konusuna öyle bir önem vermiştir ki, sıralamada onu 1. sıraya bile koymamış, 1. sıranın üzerine yerleştirmiştir.

Bizim için de güvenlik sorunu bu kadar önemli, bu kadar hayattır. Bu nedenle, devletin doğrudan denetlediği internet ve cep telefonu konularında çok daha özel bir hassasiyet göstermekteyiz. Çünkü cep telefonu ile yapılan tek bir görüşme, internette yazılan tek bir kelime, devletin kayıtlarına girmektedir. Evinizdeki ya da işyerinizdeki bilgisayardan, devrimci dergilerin maillerine ya da sitelerine tek bir defa girmek bile, devletin kayıtlarına girmek için yeterlidir. Devlet, bir operasyon düzenleyeceği zaman, bu kayıtları tek tek kontrol etmektedir... Son yıllarda yapılan örgüt operasyonlarında cep telefonu ve internet kullanımının önemli bir rol oynadığı ortadadır. (...)

İkinci bir sorun ise, örgütlenme faaliyetinin tuşlarla yürütülemediği gerçeğidir. Örgütlenme faaliyeti püçpüze gerçekleştirilecek bir faaliyettir. İnsanların yaşamına girerek, onlarla doğrudan temas ederek, kişiliklerini, yaşamlarını,

alışkanlıklarını, ailelerini, iş koşullarını yakından gözlemleyerek yürütebilir. Yüzlerce-binlerce kilometre öteden tuşlara değen parmaklarla değil. ...

İnternet, adı üzerinde 'sanal ortam'dır. Karşımızdaki insan da 'sanal' bir varlıktır. İnternet kullanımı sırasında, insanların farklı kimlikler edindikleri bilinir. Gerçekte oldukları gibi değil, olmak istedikleri gibi davranmaktadırlar. Son derece korkak biri bir forum sitesinde bol keseden tehditler savurabilir mesela. Üç-beş devrimci kelime öğrenmiş birisi, kendisini usta teorisyen olarak pazarlayabilir. Korktuğu için devrimcilerin kortejlerine bile girmeyen biri, bir örgüt adına forumlarda polemik yürütebilir. Hatta bir polis, devrimci bir yapının sempatisini gibi görünerek o yapı ile ilişki kurmak isteyebilir, ya da devrimci bir yapının kadrosu gibi görünüp, görünürde örgütlenme faaliyeti, gerçekte ise provakatif bir faaliyet yürütebilir. Bu forum sitelerinde, tartışmalar sırasında herkesin birbirini polislikle suçlaması boşuna değildir. Gerçekten de orada yazışanların ne kadarının polis olduğunu tahmin etmek kolay değildir... Ve açıktır ki, örgütlenme faaliyeti, bilgisayarı başında, rahat koltuğunda, gerçekte kim ve ne olduğunu bir kenara bırakarak bol keseden atışlarla yürütülmez.

Sonuçta internet, çok geniş bir olanakmış gibi görünse de, gerçekte tehlikeli bir tuzaktır. Kullanım alanı ne kadar sınırlı tutulursa, vereceği zarar da o kadar sınırlı olacaktır. Bütün bunlardan dolayı, tüm yoldaşlarımıza ve çevre unsurlarımıza, bir kere daha şunu hatırlatalım: Forum siteleri bizden uzak olması gereken alanların başında gelmektedir. Forum sitelerinde bizim adımıza ya da bizimle bağlantılı olarak yürütülen tartışmaların hiçbirisi bizi bağlamamaktadır. Bu yazılar; ya bizi tanımadığı ve bu konuya yaklaşımımızı bilmediği halde bizim adımıza konuşma hakkını kendinde bulan kişiler tarafından, ya da polis tarafından yazılmaktadır. Her iki durumda da uzak durulmalıdır.

Son bir söz de bize bu forum sitelerinden bahseden ve o yazıları soran yoldaşlarımızdır. Onlar da artık, bakmak amacıyla bile olsa bu forum sitelerine girmekten, internette bizi araştırmaktan, Google arama motoruna örgüt ismini (ya da bize ait çeşitli isimleri) yazarak meraklarını tatmin etmekten vazgeçmelidirler. Güvenlik unsuru bu durumda da tehlikeye girmektedir, bu yüzden uyarılır.

İrkçi bir yasa: "Yeni göç yasası"

Almanya'da her yıl yeni bir göç yasası çıkarmak moda oldu. Yıl boyunca göçmenlere dair bir konu bulunuyor –bu yıl zorla evlilik ve suç işleyen genç göçmenler- tüm burjuva basını doldurdu. Göçmen kökenli ve şimdi "Alman olmaktan gurur duyuyorum, bu göçmenleri adam etmek gerekiyor" giyen satılıklar da TV programlarını süsledi ve Almanya'ya göçü daha da zorlaştırdılar. Zaten tartışmaların temel nedeni de bu. Bir yandan yeni göçleri engellemek diğer yandan işçi ve emekçilerin gündemlerini bu konularla belirleyerek hem "günah keçisi" bulmak, hem de milliyetçi bir taban yaratmak. Aynı zamanda uzun yıllardır buralarda çalışan ve işsiz olan yabancıları kışkaç altına alarak en ucuz işlerde çalışmalarını sağlamak.

Haziran ortasında yasalaşması beklenen yeni göç yasasının en önemli maddeleri şunlar:

- ✓ Almanya dışından evlenen yabancılar, bir gelire sahip olmadıkları sürece eşlerini getiremiyorlardı. Şimdi Alman vatandaşlarına da bu şart getirildi. Ancak bu Alman vatandaşları sonradan vatandaş olanlar. Yani artık Almanya'da doğuştan Alman olan ve sonradan Alman olanlara karşı ayrı uygulamalar getiriliyor.
- ✓ Evlenenler Almanca dil bilgileri olmadığı sürece vize alamayacaklar.
- ✓ Geçen göç yasası ile entegrasyon kursu adı altında zorunlu dil kursları getirilmişti. O zamandan dil bilgisi sınavını geçmeyenlerin yardımlarının kesileceği ilan edilmişti. Şimdi ise sınır dışı edilebilmelerinin koşulunu sağlayan yasa çıkarılmak isteniyor.
- ✓ Daha önce 23 yaşına kadar öğrenci olanlar gelirlerinin yaşamlarını sürdürmeye yeterli olduğunu ispatlamadan vatandaş olabiliyordu, şimdi bu yasa ortadan kaldırılarak vatandaş olmaları zorlaştırılıyor.
- ✓ Oturum alamayan ilticacıları ve ülkeye kağıtsız girenleri daha hızlı sınır dışı edebilmek için, jet sınır dışı etmeler yasalaştırılıyor. Örneğin mahkemeye başvurma hakları ellerinden alınmak isteniyor.
- ✓ Dört yıldan fazla süredir Almanya'da olan ilticacıların aldıkları yardımı adım adım kesmeyi yasalaştırmak istiyorlar.

Bir çok göçmen örgütü ve devrimci, demokrat kesimler ile birlikte G 8'lerin göçmen politikasına karşı birlik-Berlin (AGİF, ARI, ADHF, Bir-Kar ve PDD) yeni göçmen yasasına karşı kitleleri "yeni göç yasası ırkçı bir yasa" sloganıyla sokağa çağırırdı. 21 Mayıs'ta 500 kişinin katıldığı eylem Berlin'de SPD merkezinin önünden başladı ve CDU'ya kadar yüründü. İkinci eylem 1 Haziran'da gerçekleşti. Eylemlerin zayıf noktası göçmenlere ulaşılacak bir ajitasyon propaganda faaliyetinin eksikliği ve göçmenlerin çoğunun eylemlere katılmaması, onlara ulaşamaması. Göçmenler önlerinde duran birçok zorluğa rağmen hakları için sokağa çıkmadığı sürece ağırlaştırılmış yeni göç yasalarının ardı arkası kesilmeyecek.

Derin ulusal eşitsizlik kısıracındaki Kürt halkının sağlık sorunları ve GAP Bölgesi'nde Halk Sağlığı (3)

IV- GAP'ta koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetleri çökmüştür

Bir toplumun sağlık düzeyini koruyucu hekimlik ve birinci basamak sağlık hizmetleri yansıtır, koruyucu hekimlik ve birinci basamak sağlık hizmetlerinin yeterli ve etkin olup olmadığının da, en iyi şekilde, ana ve çocuk sağlığının düzeyi ve bulaşıcı hastalıkların sıklığı ile yaygınlığı gösterir.

Bu bölümde ana ve çocuk sağlığının tablosunu ve bölgenin nasıl salgın hastalıkların tehdidi altında olduğunu ortaya koymaya çalışacağız.

1) Ana sağlığı

Ana ve çocuk sağlığının en önemli göstergesi ise, anne ve bebek-çocuk ölüm hızlarının düzeyidir. Anne ve bebek-çocuk ölüm hızını belirleyen etkenler; aile planlaması, gebelik tespiti, -doğum öncesi ve doğum sonrası bakım- doğumun, sağlık personeli tarafından bir sağlık kuruluşunda yaptırılması, yeni doğan çocukların bakımı ve aşılanması, gelişiminin takip edilmesi, hijyen ve çevre sağlığı gibi koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetleri yanında, ekonomik durum, eğitim düzeyi vb. olarak sıralanır.

Yukarıda koyduğumuz, sosyal, eğitim, altyapı, birinci basamak sağlık hizmetleri ve başka birçok alanda yaşanan ciddi yetersizlikler ve derin ulusal eşitsizliklerin sonuçları, ana ve çocuk sağlığı alanında bütün çıplaklığı ile açığa çıkmaktadır.

Sağlıktaki sorunların faturası anne ve çocuğa: Aile planlaması çalışmalarının ve ana-çocuk sağlığı hizmetlerinin yetersizliği, ana ve çocuk ölüm oranlarını yükseltmektedir. Bölge'de, 45-49 yaş grubu kadınlarda ortalama gebelik 9, tamamlanmış doğum 8, yaşayan çocuk 6-7 arasındadır. Bu da her 9-10 gebeliğin 2-3'ünün ölü doğum ya da düşükle sonuçlandığını; 8 canlı doğumdan sonra 1 ya da 2 çocuğun öldüğünü gösteriyor. Canlı doğan bebeklerin yüzde 18.5'i kaybedilmektedir. Bölge'de hamilelik geçiren her kadın, bir çocuğunu düşükle, bir çocuğunu da doğumdan sonra kaybetmiştir. Yine bölgede gebelik geçiren kadınların, yüzde 7.5'i bir ya da daha çok kez ölü doğum yapmıştır. Bir ya da daha fazla istemsiz düşük yapan kadınların oranı ise, yüzde 26.7 gibi yüksek bir orandır. Düşük, ölü doğum ve evde doğum sırasında sadece bebek değil, anne ölümleri de yüksektir.

Bütün bu rakamlar, anne ve bebek ölümleri, Türkiye ortalamasının iki katından fazladır.

Doğum öncesi ve sonrası bakım hizmetleri: Gebelik geçirmiş olan kadınların yüzde 92.21'i herhangi bir sağlık personeli tarafından izlenmemiş ve doğum öncesi herhangi bir bakım hizmeti almamıştır. Sağlık Bakanlığının verilerine göre, gebe başına izlem sayısı GAP Bölgesi için 0.43, Türkiye geneli için ise 1.68'dir. Sağlık Bakanlığı standartlarına göre, en az 6 olması gereken izlem sayısı, Türkiye geneli için de son derece eksiktir. Kürt illerinde ise durum, 4 kat daha kötüdür.

Yine anne ve bebek sağlığı için son derece önemli olan tetanos aşısı, hamile kadınların yüzde 78.1'ine yapılmamıştır.

Doğum sonrası bakım alan kadınların oranı ise, sadece yüzde 5.4'tür.

Doğum hizmetleri: Gaziantep'te kent merkezini kapsayan bir araştırmada, doğum yapan kadınların yüzde 65'inin bir sağlık kuruluşunda, yüzde 95'inin ise bir sağ-

Yaşamın diğer birçok alanında olduğu gibi sağlık ve sosyal güvenlik alanında da, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin sorunları da düşmanı da ortaktır. Sorunun çıkış noktası da, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini birleştiren devrimci bir program altında, Kürt, Türk ve bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ortak düşmana karşı birleşik mücadelesinin örülmesidir.

lık personeli yardımıyla doğum yaptığı saptanmıştır. Bu bölgenin en iyi sonucudur. Ama özellikle bölgenin doğusunda durum daha kötüdür. Geleneksel köy ebesinin yaptırdığı doğum oranı, GAP genelinde yüzde 35.8, Şırnak'ta yüzde 67, Siirt'te yüzde 54, Batman'da yüzde 54, Diyarbakır'da yüzde 51'dir. Türkiye genelinde geleneksel köy ebelerinin doğum yaptırma oranı, yüzde 10.4'tür. Aradaki uçurum, sağlık hizmetindeki eşitsizliğin derinliğini göstermesi açısından önemlidir.

Doğumu bir sağlık kuruluşunda yapma oranı, bölgede yüzde 51 düzeyindeyken, Türkiye genelinde yüzde 73 düzeyindedir.

Başka bir araştırmada, (*) sağlık kuruluşu dışında doğum yapan kadınların oranı, Batı'da (**)1983 yılında yüzde 37 iken, 2003 yılında yüzde 8.5'e düşürülmüştür. Güney'de yüzde 67'den yüzde 21.5'e, Kuzey'de yüzde 63'ten yüzde 14.7'ye düşürülmüştür. Aynı dönemde hemen hemen tamamı Kürt illerinden oluşan Doğu'da ise, yüzde 84'ten yüzde 45.6'ya ancak düşürülebilmıştır. Bu araştırmaya göre, 1983 yılında Batı'da sağlık kuruluşu dışında yapılan bir doğuma karşılık, Doğu'da 2.27 doğum, sağlık kuruluşu dışında yapılırken, 2003 yılında, bu oran bire karşı, 5.3'e çıkmıştır. İlginçtir, bu dönem tam da GAP-Bölge Kalkınma İdaresi'nin "Bölgenin diğer bölgelerle arasındaki farkın giderileceği" iddiasını ortaya attığı yıllardır. Görülmektedir ki, aradaki fark kapanmak bir yana daha da açılmış, eşitsizlik daha da derinleşmiştir.

2) Çocuk Sağlığı

Çocukların izlenmesi: 0-59 ay(5 yaş altı) çocukların yüzde 95'i sağlık ocağı ebesince herhangi bir zamanda izlenmemiştir. Bu oran kırsal kesimde yüzde 97'ye kadar yükselmektedir. Çocukların yalnızca yüzde 4.8'i ebelerce bir veya daha fazla görülmüştür. Şanlıurfa'da kentsel alanda bile çocukların ancak yüzde 2.6'sı ebelerce görülmüştür. Sağlık Bakanlığı verilerine göre çocuk başına ortalama izleme sayısı Türkiye geneli için, 3.24 iken, GAP Bölgesi'nde bu sayı 1.05'e kadar düşmektedir. Sağlık Bakanlığı standardından bir hayli geride olan izleme sayısı, GAP Bölgesi için çok daha kötüdür. Eşitsizlik burada da görülmektedir.

Çocuk gelişimi: GAP Bölgesi'nde, 5 yaş altı çocukların yüzde 40'a yakını malnütrisyonludur(beslenme yetersizliği). Bu oran, Diyarbakır'da yüzde 54'tür. Beslenme yetersizliği olan çocukları, yüzde 35.6'sı yaşına göre kısa(bodur), yüzde 15.1'i yaşına göre düşük ağırlıklı(kavruk), yüzde 4.4'ü ise boyuna göre düşük ağırlıklıdır(zayıf). Başka bir araştırmada ise, Türkiye genelinde 5 yaş altı çocukların yüzde 22'si bodur, yüzde 9.7'si kavruk, yüzde 2.3'ü zayıf olarak bulunurken; ağırlıklı olarak, Kürt illerinden oluşan "Doğu Anadolu'da çocukların yüzde 42.9'u bodur, yüzde 20.1'i kavruk, yüzde 3.8'i ise zayıf olarak tespit edilmiştir. Bu da Kürt çocuklarının iki kat daha fazla beslenme yetersizliği içinde olduğunu gösteriyor.

Ankara Gölbaşı'nda yapılan bir çalışmada çocukların yüzde 14.5'inin boyca, yüzde 7.6'sının ağırlıkça malnütrisyonlu olduğu tespit edilmiştir. Antalya'da yapılan ça-

lışmada ise bu oranlar, sırasıyla yüzde 7.6 ve yüzde 3.8'e kadar düşerken; Diyarbakır'da yüzde 46'ya, Şanlıurfa'da yüzde 45'e kadar çıkması, eşitsizliği çarpıcı bir şekilde göstermektedir.

Aşılama: GAP Bölgesi'nde 5 yaş altı çocukların, ancak yüzde 30'u tam aşı, yüzde 34.7'si koruyuculuğu olmayan eksik aşı, yüzde 18.1'i ise hiç aşılanmamıştır. Yüzde 17.2'sinin ise, ailesi aşı, olup olmadığını bile bilmemektedir. Bunlar en iyi ihtimalle eksik aşıdır. Bazı illerde ise durum daha da kötüdür. Örneğin, Şırnak'ta çocukların ancak yüzde 6.7'si tam aşıdır. Hiç aşı, olmayanların oranı ise yüzde 30'a yakındır. Batı, Güney, Orta ve Kuzey'de ise tam aşı, çocukların oranı yüzde 60'lardadır.

Çocukların hastalıklardan korunabilmesi için, aşılanma oranını yüzde 80'lere çıkartmak gerekmektedir. Bu oran kızamık için yüzde 90'dır. Ancak biraz önce söylediğimiz gibi bu oran GAP Bölgesi'nde yüzde 30'dur.

Çocukların aşılarının eksik oluşu, gerekli oranın yakalanamaması, zamanında yapılmaması, soğuk zincirinde yaşanan sorunlar nedeniyle bozulma riski olan aşıların kullanılması, kampanyalar şeklinde sistemsiz bir aşılanmanın yapılması, aşıların koruyuculuğunu büyük oranda zayıflatmaktadır. Keza çocukların yüzde 12.8 gibi yüksek bir oranının kızamık geçirmesi, aşılanmanın etkin yapılmadığının en önemli göstergesidir.

Türkiye ortalamasına bakıldığında, özellikle batı illerinde, 12-23 aylık çocukların aşılanma oranı yüzde 80'leri aşmaktadır. Marmara bölgesinde ise yüzde 90'ları bulmaktadır.

Yaygın hastalıklar: Sadece Türkiye'de değil, bütün yarı-sömürge ülkelerde çocuk ölümlerine yol açan en önemli iki hastalık olan Akut Solunum Yolu Enfeksiyonu(ASYE) ve ishali hastalıklar, Kürt illerinde de yaygın olarak görülmektedir. 2003 yılında yapılan araştırmada, GAP Bölgesi'nde, çocukların yüzde 27.5'inin son bir ayda öksürüklü bir hastalık geçirdiği belirlenmiştir. Bu oran Gaziantep'te yüzde 42.8 olarak bulunmuştur. Yine Gaziantep'te yapılan bir araştırmada, mevsimlere göre değişimle birlikte, çocuklarda yüzde 13 ile yüzde 76 arasında değişen oranlarda ASYE tespit edilmiştir.

Aynı araştırmada, çocukların yüzde 29'unun son 15 gün içinde ishali bir hastalık geçirdiği tespit edilmiştir. Siirt'te çocukların yüzde 75'i, Diyarbakır'da yüzde 39'u, Şırnak'ta ise yüzde 78'i son 15 gün içinde ishali bir hastalık geçirmiştir.

Bebek ölüm hızı: Bütün bu ana-çocuk sağlığı koşullarındaki gerilik, bebek ve çocuk ölümlerindeki artışta yansımaları bulur.

2003 verilerine göre, Batı'da bebek ölüm hızı binde 22, Güney'de 29 iken Doğu'da 41'dir. Yapılan kayıtlara göre bile, Batı'da bir bebek ölürken Doğu'da 2 bebek ölmektedir. Oysa Kürt illerinde ölen yüzlerce bebek ve çocuğun kayıtlara geçme şansı bile olmuyor. Bu yüzden gerçek rakamın 3-4 kata çıktığını tahmin etmek zor değildir.

(*) Türkiye Sağlık İstatistikleri 2006 (Aralık 2005)

(**) age

Batı: Marmara Bölgesi ve Muğla'nın kuzeyindeki Ege Bölgesi sahil illerini kapsıyor.

Güney: Gaziantep ve Kilis ile bütün Akdeniz Bölgesi illerini kapsıyor.

Orta: İç Ege ve İç Anadolu Bölgesi illerini kapsıyor.

Kuzey: Karadeniz Bölgesi'nin bütün sahil illerini kapsıyor.

Doğu: Birkaç il dışında ağırlıklı olarak Kürt illerini kapsıyor.

3) Bulaşıcı ve salgın hastalıklar

Kanalizasyon sistemindeki ciddi eksiklikler; çöp toplama ve depolamasının sağlıksızlığı; toprağın ve su kaynaklarının kirletilmesi; içme ve kullanma suyunun yetersizliği, klorlanmaması ve önemli bir bölümünün içilemeyecek kadar kirli olması; sebze ve meyve bahçelerinin kanalizasyon suyu ile sulanması vb. bir bütün olarak alt yapı sisteminin çökmüş durumu, bulaşıcı hastalıkların yaygınlaşması ve salgınlar yapması için zemin hazırlamaktadır. Bütün bunlara bir de koruyucu hekimlik ve birinci basamak sağlık hizmetlerindeki ciddi yetersizlik eklenince, özellikle yaz aylarında patlayan salgınlar kaçınılmaz olmaktadır.

Bulaşıcı hastalıkların bir kısmı, sinek ve böceklerle(vektörlerle) bulaşır: Alt yapının çöktüğü bir yerde sivrisinek ve karasinek bol miktarda bulunmaktadır. Sağlık Müdürlükleri verilerine göre, 1997-1998-1999 yıllarında, bütün Türkiye’de görülen, sıtma hastalarının yüzde 80’i GAP bölgesinde görülmüştür. Sıtma, sivrisinekler aracılığıyla bulaşan bir hastalıktır. Yine aynı yılların verilerine göre, karasineklerin aracılık yaptığı bütün trahom hastalarının yarısı GAP bölgesinden çıkmıştır. Tatarcık sineğinin taşıyıcısı olduğu şark çıbanı, hala bölgede varlığını sürdürmektedir.

Bulaşıcı hastalıkların bir kısmı da su ve besinlerle bulaşmaktadır: GAP Bölgesi’nde yaşayanlardan alınan dışkı örneklerinde, yüzde 6 civarında tifo ve dizanteri yapan mikrop bulunmuştur. Bu kadar çok insanın tifo ve dizanteri mikrobi taşıdığı ve altyapı hizmetlerinin çöktüğü bir ortamda tifo ve dizanteri salgınları kaçınılmazdır. Nitekim, 1997-1998-1999 yıllarında neredeyse tifo hastalarının tümü, dizanteri hastalarının ise yarısı GAP Bölgesi’nden çıkmıştır. Çiğ süt ürünlerinden ve çiğ etten bulaşan burusella hastalarının yarısı da GAP Bölgesi’ndedir.

Yine aynı araştırmada, bütün GAP bölgesinden alınan dışkı örneklerinin yaklaşık yarısında, en az bir parazit tespit edilmiştir. Bu, çok yüksek bir orandır ve bölgedeki altyapı hizmetlerinin çöktüğünün en önemli kanıtıdır. Parazitlerin ilacının ucuz ve tedavisinin de kolay olmasına rağmen, bu derece yaygın olması, altyapı hizmetleri gibi, koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetlerinin de çöktüğünü göstermektedir.

V- Sonuç yerine

Kürt Halkının ulusal taleplerini duymazlıktan gelen egemenler, sorunu, ekonomik ve bölgesel geri kalmışlığa, feodal ağalara ve şıklara ya da coğrafi ve iklim koşullarına bağlamayı gelenek haline getirmişlerdir. Bu teşhise bağlı olarak da, GAP, DAP(Doğu Anadolu Projesi) gibi bölgesel kalkınma programları ve ekonomik teşvik kampanyalarıyla bu sorunun çözülebileceğini propaganda etmektedirler. GAP’ın hedefinin, “Güneydoğu Anadolu Bölgesi halkının gelir düzeyini ve hayat standardını yükselterek, bu bölge ile diğer bölgeler arasındaki gelişmişlik farkını ortadan kaldırmak” olarak konulması da bu propagandanın bir parçasıdır.

Yukarıda koyduğumuz tablodan da bütün açıklığı ile görüldüğü gibi, bu “hedef”in yürürlükte olduğu 1980’lerden bu yana, ulusal eşitsizlikten başka bir şey olmayan “bölgeler arası gelişmişlik farkı” daha da derinleşmiştir. Üstelik de Kürt köylüsünün önemli bir kesimi batı illerine göç ettiği ve nüfus azaldığı halde kapatılan sağlık ocakları nedeniyle, sağlık ocağı ve sağlık personeli başına düşen nüfus daha da artmıştır.

Türk tekeli işbirlikçi burjuvazisi, bırakalım Kürt halkının yaşam koşullarını düzeltmeyi, 1980’lerden bu yana, yürüttüğü kirli savaşla, yüzlerce köyü yakıp bombalayarak, milyonları bulan Kürt köylüsünü sürerek, yaşam koşullarını daha da kötüleştirmiştir. Kirli savaş, Kürt halkına, ekonomik, sosyal, sağlık her yönden büyük bir yıkım getirmiştir.

Egemenler, ”yoksulluk, eğitim ve sağlık gibi sorunlar sadece ‘Doğu ve Güneydoğu’ da yaşanmıyor. Karadeniz

ve İç Anadolu’nun birçok bölgesinde de aynı, hatta daha da ağır sorunlar yaşanıyor” propagandasıyla, Kürt halkının ulusal taleplerinin üzerini bugün de örtmeye çalışmaktadır. Ne yazık ki, bu propaganda, Türk işçi ve emekçileri içinde de belli bir yankı bulmaktadır. Bunun nedenlerinden birisi, gerçekten de Kürt illeri dışında da ihmal edilmiş bölgelerin olması ve bu propagandaya belli bir inandırıcılık zemin yaratması ise, diğer önemli bir nedeni de körüklenen şovenizmdir.

Konumuz açısından, yani sağlık açısından, baktığımızda, ülkedeki tek eşitsizlik ulusal eşitsizlikler değildir elbette. Diğer alanlarda olduğu gibi sağlık alanında da eşitsizliklerin başında sınıfsal eşitsizlik gelmektedir. Bırakın Karadeniz ya da İç Anadolu’yu, İstanbul gibi metropollerde bile sosyal güvencesi olmayan, parası olmadığı için sağlık hizmeti alamayan onbinlerce emekçi bulunmaktadır. Her tür belediye hizmetinin en iyisini alan burjuva soyguncuların nezih semtleri ile yolu ve kanalizasyonu bile olmayan emekçi semtler yan yana durmaktadır. Burjuvaziye hizmet veren, en son teknoloji ve alanında en iyi doktorlarla donatılmış ihtişamlı hastaneler bir tarafta, hastaneler önünde uzayan kuyruklar ve yeşil kart bile alamayıp ölüme mahkum edilen emekçiler diğer taraftadır. Kırta kent, metropol şehirlerle diğer şehirler arası ve bölgeler arası eşitsizlikler de mevcuttur.

Ama yukarıda koyduğumuz tablodan da görüldüğü gibi, Kürt halkının uğradığı eşitsizlikler, diğer bölgelerin uğradığı eşitsiz muameleden daha derindir. Ayrıca Kürt işçi ve emekçileri, uğradıkları sınıfsal eşitsizliğe ek olarak, ulusal eşitsizliklere de maruz kaldıklarından etkilerini daha derin hissetmektedirler. Ulusal eşitsizlik, kirli savaşın dayatmasıyla göç eden Kürt emekçilerle birlikte, artık Batı metropollerine de taşınmıştır. Kirli savaş nedeniyle metropollere gelen Kürt emekçileri, metropollerin en yoksul kesimini oluşturmakta ve emekçi semtlerinin bile en sağlıksız yerlerinde oturmaktadırlar. Çoğu işsiz ve herhangi bir sağlık güvencesinden yoksundur.

Kürt halkının sağlık sorunlarının temelinde ulusal eşitsizlik ve sınıfsal sömürü yatmaktadır. Sorunun böyle konuluşu, aynı zamanda sorunun çözümüne de ışık tutar;

Soruna böyle bakıldığında, Kürt illerindeki sağlık sorunlarının, örneğin, Karadeniz Bölgesi’nde yaşanan sağlık sorunları gibi çözülemeyeceği bütün açıklığı ile görülür.

İkincisi, GAP ve DAP gibi bölgesel projelerle ya da ekonomik teşviklerle de sorunun çözülemeyeceği anlaşılr. Çünkü Kürdistan’da da sınıf çelişkileri yoğundur. GAP Bölgesi’nde, toprakların yüzde 65’i, yüzde 5 gibi azınlık olan büyük toprak sahiplerinin elindedir. Ortalama 5 hektar ve altında toprağa sahip olan küçük çiftçilerin sahip olduğu toprak ise, bütün toprakların ancak yüzde 10’udur. Çiftçi ailelerinin yüzde 38’i ise, topraksızdır. (***) Yeterli toprağı olmayan ya da hiç toprağı olmayan, küçük, topraksız-yoksul Kürt köylüsüne, GAP’ın verimli ovalarının sulanması, ekonomik kalkınma getirmemiştir. İleride de getirmeyecektir. Hatta hızla ellerindeki toprakları da kaybettikleri gibi, makineleşme dolayısıyla, Bölge’de, tarım işçisi olarak bile iş bulamadıklarından, il il dolaşmaktadırlar. Özellikle yaz aylarında, Kürt emekçileri, başka bölgelere mevsimlik işçi olarak dağıldıkları için, şehirler boşalmakta, esnaf ise iş yapabilmek için, sonbaharı, tarım işçilerinin yolunu gözlemektedir.

Kullanılan diğer bir argüman, GAP’ın bölgede bir kalkınma sağlayacağı ve iş sahaları yaratacağı üzerinedir. Evet, gerek emperyalistlerin, gerekse yerli işbirlikçisi sermayedarların Kürdistan’a yönelik olarak ciddi yatırım planları vardır. Bu doğrudur. Ama bu yatırımlar yoluyla Kürt işçi ve emekçilerinin ekonomik, sosyal, sağlık ve eğitim gibi sorunlarının çözüleceği büyük bir yalandır.

Emperyalistlerin ve yerli işbirlikçilerinin, Kürdistan için yaptıkları planların temelinde, ucuz iş gücü cenneti yaratıp karlarını katlamak yatmaktadır. IMF ve TÜSİAD’ın, ortaya attığı “bölgesel asgari ücret” formülü de bu planın bir parçasıdır. Burjuvazinin Kürdistan planı, şovenizm ve inkar politikalarıyla, “kendi Çin’ini yaratma” hedefinin iç içe geçtiği, bir sömürü

cenneti yaratma programından başka bir şey değildir.

Dolayısıyla ne GAP ile verimli ovaların sulanması, ne “kalkınma programları”, ne de herhangi bir burjuva program, “Kürt sorunu”nu ve de yaşamın her alanına yayılan derin ulusal eşitsizlikleri çözemez.

Üçüncü olarak, DTP’li ulusalcı-halkçı belediye yönetimlerinin çabaları ile PKK’nin “ulusal kültürel özerklik” temelinde talepleri ve “yerel yönetimlerin yetkisinin artırılması ya da eyalet sistemi” gibi belediyeci yaklaşımlar da, Kürt halkının yaşamını çekilmez kılan ulusal eşitsizlikleri yok edemez. Çünkü sadece ekonomik olarak baksak bile, Kürdistan’da yaratılan değerlerin önemli bir bölümü Batı’ya aktarılırken, merkezi hükümetten bölgeye, çok sınırlı yatırım ve kaynak aktarılmaktadır. Kürdistan’ın devasa sorunlarının ise, yerel yönetimlerin sınırlı kaynaklarıyla çözülemeyeceği açıktır. Kaldı ki ulusal baskı, inkar ve imha politikaları altında bu hiç mümkün değildir.

Kürt halkının sorunlarının sınıfsal sömürü ve derin ulusal eşitsizliklerden kaynaklandığını ve bu tespitin çözüme de ışık tuttuğunu söylemiştik. Buna konumuz açısından bakarsak;

Burjuvazinin son dönem sağlık, sosyal güvenlik, eğitim ve sosyal politikalar ile iş yasaları konusunda yoğunlaştırdığı saldırılar, Kürdistan’daki işçi ve emekçilerin yaşamını daha çekilmez hale getirmekle kalmayacak, Türk işçi ve emekçilerin yaşamında da büyük bir yıkıma yol açacaktır. Burjuvazinin sosyal güvenliği tasfiye etme ve sağlığı özelleştirme programı hayata geçtiğinde, koruyucu ve birinci basamak sağlık hizmetlerini tasfiye ettiği için, yukarıda ortaya koyduğumuz vahim tablo, tam bir felakete dönüşürecektir. Tabii milyonlarca parası olmayan Türk işçi ve emekçiye de ölüme mahkum edecek tir.

Yaşamın diğer birçok alanında olduğu gibi sağlık ve sosyal güvenlik alanında da, Kürt ve Türk işçi ve emekçilerinin sorunları da düşmanı da ortaktır. Sorunun çıkış noktası da, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini birleştiren devrimci bir program altında, Kürt, Türk ve bütün milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ortak düşmana karşı birleşik mücadelesinin örülmesidir. Tutulacak doğru mücadele hattı budur.

Ancak, bu, Kürt halkının acil talepleri için mücadele edilmeyeceği anlamına gelmiyor. Bugün acil olarak, Kürt halkına köylerde hizmet verecek kadar sağlık ocağı ve hastane yapılması; sağlık ocaklarının donanımının ve ev ziyaretleri için gerekli araçların sağlanması; yeterli sağlık personeli atanması; sağlık personelinin gönüllü çalışması için özendirici önlemler alınması; bu konuda ilgili meslek örgütleri ve sendikaların, Kürt halkıyla birlikte karar vererek gerekli girişimlerin yapılması; herkeşe ücretsiz ve eşit sağlık hizmeti sağlanması; yeterli kaynak aktarılacak altyapı sorunlarının çözülmesi talepler vb. başta gelen taleplerdir.

Halkların kardeşliği ve sınıfın birliği de, ulusal ve sosyal kurtuluş kavgası da, bu ve benzer talepler için yürütülen ortak mücadele içinde örülebilecektir. Kürt halkının diğer bütün ekonomik, sosyal, demokratik sorunlarında olduğu gibi sağlık alanındaki sorunları da böyle bir mücadele içinde çözüm yoluna girecektir.

(***) Mustafa Sönmez (1990)

☆ 4 Temmuz 1968- Derby fabrikasında işgal

Derby fabrikasında işçiler, DİSK'le toplu sözleşmenin yapılması için fabrikayı işgal ettiler ve işgal sonrasında bu amaçlarını gerçekleştirdiler.

☆ 4 Temmuz 1918- Sovyet Anayasası kabul edildi

Ekim Devrimi'nin ardından ülkenin sosyalist inşasına girişen komünistler, Sovyetler, topladıkları Tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu'nun 5. toplantısında anayasayı kabul ettiler. Bu anayasaya göre artık özel mülkiyete son verilmiştir.

☆ 12 Temmuz 1992- DS militanları katledildi

Devrimci Sol militanları, Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özzaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Fitnöz Dikme, Birol Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak, Buluthan Kangalgil, İstanbul ve Ankara'da devlet tarafından yapılan baskınların ardından katledildiler.

☆ 14 Temmuz 1982- Diyarbakır'da ÖO

Diyarbakır Cezaevi'ndeki baskılara karşı PKK MK üyesi Kemal Pir ve Hayri Durmuş, PKK savaşımları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz başlattıkları ölüm orucunda şehit düştüler.

☆ 14 Temmuz 1789- Fransız İhtilali'nin devam ettiği günlerde, halk Bastille zindanını basarak tüm tutukluları serbest bıraktı.

☆ 14 Temmuz 1889- 2. Enternasyonal kuruldu

Paris Komünü ile 1. Dünya Savaşı arasında faaliyet gösteren ve özellikle 1900'lü yıllardan sonra revizyonizme kayan, savaş yıllarında da emperyalist çıkarlar doğrultusunda kararlar alarak sosyal şoven bir politika izleyen 2. Enternasyonal kuruldu.

☆ 16-17 Temmuz 1936- Franco İspanya'da kurulmuş olan cumhuriyeti ezmek için harekete geçti.

☆ 17 Temmuz 1986- İHD kuruldu.

12 Eylül yıllarında cezaevlerinin kapılarında faşizmin saldırılarına direnen tutsak ailelerinin ve aydınların önderliğinde İHD kuruldu.

☆ 20 Temmuz 1923- Meksikalı devrimci Pancho Villa öldürüldü.

☆ 24 Temmuz 1968- Vedat Demircioğlu katledildi

6. Filo'nun kovulmasının ardından devrimci öğrenci avına çıkan devlet, yurtları basarak birçok öğrenciyi gözaltına aldı, yaraladı. Öğrenci hareketinin önderlerinden Vedat Demircioğlu da bu baskınlar sonucu ağır yaralandıktan sonra, şehit düştü.

☆ 27 Temmuz 1996- '96 ÖO sona erdi

Tutsakların tüm cezaevlerinde faşist genelgelere ve baskılara karşı başlattıkları açlık grevleri ve ölüm orucu eylemi 12 şehitle sona erdi.

☆ 27 Temmuz 1966- Çorum belediye işçilerinin Ankara yürüyüşü.

☆ 12 Temmuz 1949- Dimitrov'un ölümü

27 Şubat 1933'te Naziler Alman parlamento binası Reichstag'ı ateşe verdiklerinde, amaçları komünistleri hedef alacak bir provokasyonu başlatmaktı. O günlerde, III. Enternasyonal Yürütme Komitesi üyesi olarak Almanya'da bulunan Georgi Dimitrov, bu provakasyonun baş hedefleri arasındaydı. Parlamentoyu Bolşeviklerin yaktığını iddia eden Naziler, Dimitrov'u, iki Bulgar komünistini ve bir Alman komünist milletvekilini tutuklayarak yargılamaya başladılar. Gerçekte ise kendileri yargılanmaya başlandı. Çünkü Dimitrov, bir kürsü haline getirdiği mahkemede, yargılayan bir savunma gerçekleştiriyordu. "Ben proletaryanın öncüsüyüm. Sosyalizm uğruna mücadele hayatımın özüdür" sözleriyle bitirdiği savunması, Alman mahkemesinin iddialarını yerle bir etmekle kalmamış, büyük bir politik darbe de indirmişti. Ve dava süreci, tüm dünyada dayanışma kampanyalarının gerçekleştirildiği bir kitle hareketine dönüştü.

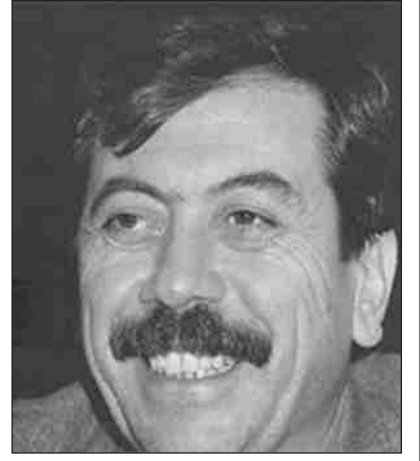
1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı Dimitrov; sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadele konusunda yaptığı teorik açıklamalarla dünya proletaryasının önderi oldu. Komünist enternasyonalin yöneticiliğini, sendikal çalışma uzmanlığını yaptı.

24 Temmuz 2002

Adnan Yücel'in ölümü

Kavganın şairi olarak bilinen Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi.

Bu umut ve arayış, onun ihtilalci komünistlerle buluştu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. En güzel şiirlerini, 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgülerde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı ortaya koyuyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişinden aldığı ilhamla "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabını yazdı. Çukurova Çeşitlemesi, Gelenek Tohumu gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır. Kavganın şairi ismini alması da bundandır.

*Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok
ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok
kaç güneş sönerse sönsün içimizde
hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
ya şafak sökerken
ya güneş yükselirken
sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!*

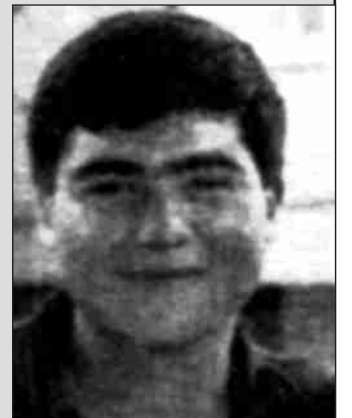
İhtilalci Komünistlerin Temmuz Şehitleri

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da faşistlerle girdiği bir çatışmada ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Burada ağır işkencelere maruz kalan Kenan, direnişinin ardından şehit düştü. Onun ölüm biçimini duyan Osman Yaşar Yoldaşcan "TİKB'li böyle savaşır, böyle ölür" sözlerini söylemişti. Bu sözler, Kenan Özbilek için çıkarılan afişlerin de sloganı oldu.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir eylem hazırlığındadır. Çembere alınır ama bu çembere yarmayı başarır. Ancak elindeki bomba yere düşer, çevresinde çocuklar oynamaktadır. O da kimseye zarar gelmesin diye bombanın üzerine atlayarak şehit düşer. Yunus genç yaşına rağmen, göstermiş olduğu özelliklerle mücadelede öne çıkmış ve 1990'lı yılların ilk şehidi oldu.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün

'96 yılında yaşanan Ölüm Orucu eyleminde şehit düştüler. Fa-tih'in "Biz Kazanacağız!" şiarını rehber edindiler ve süreci yarmak, direnişi kazanmak için öne fırladılar.

M. Fatih Öktülmüş'ün ölüm yıldönümünde MEZAR ANMASI

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün ölüm yıldönümü olan 17 Haziran'da, Devrimci Duruş okurları, M. Fatih Öktülmüş nezdinde, 84 ÖO şehitleri ile tüm ÖO şehitlerini anmak için Silivrikapı mezarlığında toplandı. Resmi-sivil polislerin kuşatması altında gerçekleşen anmada, önce Fatih'in mezarı başına

gelindi ve mezara karanfiller bırakıldı. Mehmet Fatih ve tüm ölüm orucu şehitleri için yapılan saygı duruşunda "Biz Kazanacağız" şiiri okundu. Bir yoldaşı, Fatih yoldaşın mücadelesini ve onu anmanın anlamını anlatan kısa bir konu-

nuşma yaptı. "Biz Kazanacağız" şiarıyla son bulan konuşmanın ardından marşlar söylendi. Fatih'in mezarı başındaki anma, "Mehmet Fatih Öktülmüş Ölümsüzdür!", "ÖO Şehitleri Ölümsüzdür!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganlarıyla sona erdi.

Ardından, 84 ÖO eyleminde Fatih'le birlikte şehit düşen DS militanı Haydar Başbağ'ın mezarına geçildi, mezara karanfiller bırakılarak saygı duruşunda bulunuldu. Son olarak, 12 Eylül'e sığıttığı ilk kurşunla ölümsüzleşen komünist önder Osman Yaşar Yoldaşcan'ın mezarına gidildi, oraya da karanfiller bırakıldı ve saygı duruşunda bulunuldu.

Fatih'in mezarı başında yapılan konuşma: "BİZ KAZANACAĞIZ!"

Bugün buraya Fatih yoldaş nezdinde tüm ölüm orucu şehitlerini anmak için toplandık. '82 Diyarbakır, '84 Sağmacılar-Metris, '96 ve 2000 şehitleri... Ve Baby Sands nezdinde tüm dünya ölüm orucu şehitlerini anmak için...

Fatih yoldaşın ölüm yıldönümünde, bugüne dek ülkemizde ve dünyada ölüm orucunda şehit düşen tüm şehitleri birlikte anıyoruz. Çünkü o sadece dönemine damgasını vurmakla kalmadı, gelecek on yılların da kaderini belirleyen bir duruş içerisinde oldu. Bugün ülkemizde her şeye rağmen hapishaneler teslim alınamadıysa, Fatih yol-

daşın bu duruşu ve '84 ölüm orucu belirleyici önemdedir...

Fatih yoldaştan öğrenmek, sadece onun yaşamını, karakteristik özelliklerini öğrenerek, okuyarak, dinleyerek olmaz. Fatih olmak başka bir şeydir çünkü. Bunu onun 35 yıllık yaşamına bakarak da anlayabiliriz. Devrime adanmış kıran kırana geçen mücadele içerisinde şekillenmiş bir komünist kişilik... Demek ki, Fatih olmak, kıran kırana bir mücadele hattı içinde gerçekleşebilir. Adı üzerinde o bir KUTUP YILDIZI! Yönümüzü ona dönmek, onun yol göstericiliğine yürümemiz şarttır...

Şehit yoldaşlarımızın ölümsüzlüğe erişmesi, onların fikirlerinin, ideallerinin geleceğe taşınmasıyla mümkündür. Tıpkı bir tohum gibi toprağa düşerler onlar. Ama yeşerirse, büyürse, tohum yaşıyor demektir. Biz de Fatih yoldaşın ideallerini geleceğe taşıyan olduğumuz sürece onu yaşatabiliriz. Vasiyetini hatırlayalım: "Bendeki mal-mülk belli, o da siz yoldaşlarımda zaten var" demişti. Bugün her yoldaş kendi şahsında Fatih'i yaşatmalı. Bize duyduğu bu güvene layık olabilmeliyiz.

Şehitlerimizi mezarı başında anmanın anlamı, onları tüm benliğimizde duyumsayabilmektir. Tıpkı Remzi yoldaş gibi... Remzi, Fatih yoldaşın mezarı başında onun kendisine şöyle seslendiğini duyumsamıştı: "Buraya beni ziyarete değil, kendinizdeki beni görmek için gelin. Bugün buraya geldiyseniz, ben zaten sizin içinizdeyim." İçimizdeki Fatih'e mücadele içinde pişmekle erişebiliriz. Bugün buraya onu anmaya gelen tüm yoldaşlar da, "İstanbul'un Fatih'i ben olacağım" diyerek sorumluluk üstlenmeli...

Önemli tarihsel bir dönemden geçiyoruz. Emperyalistler dünyayı yeniden paylaşmanın hesabı içindeler. İşbirlikçi teknelci burjuvazi bu paylaşımından pay kapmak için büyük bir hevesle çalışıyor. Bizler bu tarihsel süreci, devrim ve sosyalizmin yararına değerlendirmek gibi bir sorumlulukla karşı karşıyayız. Ve bu nedenle de aslında büyük bir şansa da sahibiz. Geniş kitlelerle kucaklaşmak, yıldönümünü kutladığımız 15-16 Haziranları yeniden yaratmak için var gücümüzle çalışmalıyız. Bugün Fatih'i ve tüm şehitlerimizi anmanın anlamı budur.

Devrim ve sosyalizm bilinciyle eksiklerimizi tamamladığımızda tıpkı Fatih yoldaşın söylediği gibi;

"BİZ KAZANACAĞIZ! BİZ KAZANACAĞIZ! BİZ KAZANACAĞIZ!"

M. Fatih Öktülmüş'ün ölüm yıldönümünde, Proleter Devrimci Duruş imzalı afişler, İstanbul'un merkezi yerlerine ve semtlere asıldı.

Kendini adayışın adı: OSMAN AKGÜN

Osman Akgün, militanlığın, yaratıcılığın, dava

adamı olmanın simgesidir. Osman Yaşar Yoldaşcan Müfrezesi'nde yer alıp Adil Özbek haininin cezalandırma eyleminde yer alışı sırasında da, tutsaklık yıllarında özgürlük eylemlerinin başını çekmesinde de bu özellikleri görülür. En küçük fırsatı olanağa dönüştürme, renklendirme, derinleştirme vardır.

'80 öncesi DY taraftarı olan Osman, 12 Eylül dönemindeki teslimiyete ve tasfiyeciliğe öfke doludur. İhtilalci komünistlerle tanıştığı '89 yılında, safını belirlemesinde, tasfiyeci çizgiye duyduğu öfkenin payı vardır. Fakat o, bu tercihi yapmasını sadece direniş geleneğine bağlamaz. Direniş çizgisinin altında yatan ML ideoloji ve her şart altında mücadeleyi sürdüren yeraltı örgütüdür onu asıl cezbeden. Ölene kadar da bu ilkelerin savunucusu olur. Bir çatışmanın ardından yaralı olarak tutsak düştüğünde "ben ölümü hep böyle düşledim" demiştir. Zindan direnişlerinin en önünde dövüşenidir. Aynı zamanda halayların değişmez başı, anma ve etkinliklerin organizatörüdür. '96 genel direnişinde ise kendini ÖO'ya önerenler arasındadır. O sırada yazdığı bir şiirinde "Ölüm ne ki, yeter ki yüzümüz düşmana dönük olsun" demiştir. Söylediği gibi de şehit düşmüştür.

Sanatçı kişiliğiyle, militanlığı, yoldaş sıcaklığı ile uzlaşmazlığı, insanal özellikleri ile düşmana karşı kin ve öfkeyi kendi kişiliğinde bütünleştiren ender insanlardandır Osman. Ölümüne adım adım yaklaşırken bile büyük bir sorumlulukla örgütün içindeki tartışmalara dair düşüncelerini yazmış, uyarılarda bulunmuştur. "Vasiyet" niteliğindeki sözleri, yoldaşlarına yol göstermiş, onu ve umutlarını yaşatma sözü vermişlerdir.

Osman Akgün, devrim ve sosyalizm mücadelesinde daima yaşayacaktır.

Seçimler, savaş hazırlıkları, şoven-faşist saldırılar...

DEVİRİM ve SOSYALİZMİN SESİNİ YÜKSELTELİM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı "İhtilalci Komünist" in Mayıs-Haziran 2007 tarihli 59. sayısının başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltılarak yayınlıyoruz.

2007 yılına girerken, bu yılın emperyalistler ve işbirlikçileri için bir dönemeç olacağını, önemli kararlara imza atılacağını belirtmiş, devrim cephesinin de ona göre hazırlanması gerektiğini söylemiştik. Yılın ilk altı ayını geride bıraktığımız bugünlerde, dünyada ve Türkiye'deki gelişmeler, bu öngörümüzü zü fazlasıyla doğruladı.

Önümüzdeki altı ay ise, yeni gelişmelere gebe. Olası gelişmeleri az-çok tahmin edip bugünden hazırlanmak, yaşamsal önemde. Yılın ilk yarısına kabaca göz attığımızda, diğer yarısının nasıl geçeceğinin ipuçlarını da yakalayabiliriz. Ve buradan çıkarılan sonuçlarla eksiklerimizi tamamlayabiliriz.

Emperyalistlerin aralarında süregelen çelişkiler, bu dönemde daha fazla su yüzüne vurdu ve saflaşmaları hızlandırdı. AB emperyalistleri, ABD'ye daha fazla yanaşırken; Rusya-ABD çelişkisi, "soğuk savaş" yıllarını hatırlatacak boyutlara tırmandı. Irak batağından kurtulamayan ABD, Ortadoğu'daki hedeflerine ulaşmakta hala zorlanıyor, fakat Kafkaslar ve Doğu Avrupa'da yeni pazarlar ele etme çabasını sürdürüyor. Bu ülkelerde kurulacak "füze kalkan projesi"ne ise Rusya çok sert karşılık verdi, vermeye devam ediyor.

Öte yanda ise Çin, ABD ve AB emperyalistlerinin giderek artan korkusu haline

geliyor. Son toplanan G-8 zirvesinin de temel konusu, Çin'in büyümesini durdurabilmektir. Söзде Afrika'ya "insani yardım" adına, Çin'in Afrika pazarına girmesini engellenmeye çalıştılar. Ya da çevre kirliliğine duyarlılık adına Çin'i "Kyoto anlaşmasını" imzalamaya çağırdılar. Buna karşılık Çin, bunların hiçbirini kabul etmeyeceğini duyurdu, büyüme arzusu ve hızından bir şey kaybetmeyeceğini ilan etti.

Bütün bunlar, 4. Konferansımızın "uluslararası durum" tahlilinde ortaya koyduğu, "emperyalist kamplaşmanın AB-ABD ile Çin-Rusya biçimine doğru kaydığı" tespitini teyit eden gelişmelerdir. Elbette tüm emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri, varlığını korumaktadır. Ancak bu iki kamp giderek daha belirgin bir hal almaya başladı. Özellikle de Almanya'da Merkel'in, Fransa'da Sarkozy'nin seçimleri kazanmasından sonra AB'nin ABD'ye yaklaşması arttı. Irak savaşı öncesindeki ABD'ye karşı oluşan Almanya-Fransa eksenini, yerini Rusya ve Çin'e karşı, ABD-AB yaklaşımına bırakıyor.

Türkiye'deki gelişmeler ise, dünyanın hızına ayak uyduran bir tempoya ulaşmış görünüyor. Özellikle de son bir-iki aydır çok hızlı gelişmeler yaşandı, yaşanıyor...

Cumhurbaşkanlığı seçimiyle keskinleşen egemen kliklerin arasındaki çelişki, "cumhuriyet mitingleri", darbe tehditleri ile had safhaya ulaştı ve "erken seçim"i bir zorunluluk haline getirdi. Seçim sürecine girilmesiyle birlikte tüm kesimlerin seçimlere kilitleneceği beklenirken, Kürt

bölgesinde çatışmaların şiddetlenmesiyle, "teröre karşı savaş" çığırtkanlığı yeniden yükseldi. Genelkurmay'ın "teröre karşı kitlesel karşı koyuşa" çağırana bildiri ise, faşist-şoven saldırganlığı iyice arttırdı, daha örgütlü ve resmi bir nitelik kazandırdı. Nitekim bildirinin hemen ardından Sakarya'da iki Kürt gencine karşı linç girişimi gerçekleşti, asker cenazeleri, resmi erkanın da artan katılımıyla, faşist-şoven gösterilere dönüştürüldü. Dahası Kürt illerinde bile şoven gösteri ve mitingler örgütlendi. İP gibi karşı-devrimci bir parti, Diyarbakır'da miting yapabildi.

İşte şoven-faşist saldırganlık körüklenirken, dışta da savaş hazırlığı tüm hızıyla sürüyor. Bir süredir daha yüksek perdeden ifade edilen Kuzey Irak'a (Güney Kürdistan) "sınır ötesi operasyon" hazırlıkları, son raddeye dayanmış bulunuyor. Sınırı yığının ardından, Hakkari, Şırnak ve Siirt illerini kapsayan bölge, "tampon bölge" ilan edilerek boşaltılmaya başlandı. ABD'nin sınırlı bir operasyona izin verdiği, AKP hükümetinin de bunu desteklediği biliniyor. Ancak kimi kesimler, operasyonunun Kerkük'e kadar uzamasını istiyor. Zaten Genelkurmay da bir süredir öncelikli tehdidin PKK değil, Irak'ta oluşan Kürt bölgesi olduğunu dilendirdi. Ve hedefe Barzani'yi çaktı. Bu yönleriyle Türkiye'nin olası bir "sınırötesi operasyonu", daha önceki yıllardan çok farklı bir nitelik taşıyor. Bu, Türkiye'nin savaşın içine çekilmesi anlamına geliyor. İşte ise Kürt-Türk çatışmasının fitilini ateşleyecek, belki de bir iç savaşı tetikleyecek ciddi bir tehlikeyi barındırıyor.

Gelişmelerin bu seyri, seçimlerin belirlendiği tarihte, yani 22 Temmuz'da yapıp yapılmayacağını bile tartışmalı kıldı. Zaten bu seçimler, bugüne dek yapılan seçimler içinde ayrı bir özelliğe sahip. Eski cumhurbaşkanı Demirel bile, bu seçimlerin, Türkiye açısından en zor seçim dönemi olacağını söyledi. Çünkü egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, son derece keskin biçimler aldı ve dengeler sürekli değişiyor. Oysa daha önceki seçimlerde egemen kliklerden biri, ağırlığını hissettirir ve seçim sonuçları az-çok belli olurdu. Fakat bu kez, seçimin olup olmayacağı, savaşa girip girilmeyeceği, seçimde hangi partinin kazanacağı, yeni meclisin bileşimi ve olası hükümetin hangi partilerden olacağı, hemen her şey belirsizliğini koruyor.

Tam da böyle bir ortamda her an savaşa girilebilir. Zaten Irak, Haziran ayının başında Türk ordusunun sınırı geçtiğini açıkladı ve Türkiye'ye nota verdi. Her ne kadar Türkiye, bunun tatbikat olduğunu açıklasa da tüm hazırlıklar savaşa dönük yapılıyor. Bunun ABD'nin onayladığı biçimde mi, yoksa daha ileri mi olacağı şimdilik belli değil. Fakat Türkiye'nin Irak batağına girmesiyle birlikte, savaşın seyri-

Zaten bu seçimler, bugüne dek yapılan seçimler içinde ayrı bir özelliğe sahip. Çünkü egemen sınıflar arasındaki çelişkiler, son derece keskin biçimler aldı ve dengeler sürekli değişiyor. Oysa daha önceki seçimlerde egemen kliklerden biri, ağırlığını hissettirir ve seçim sonuçları az-çok belli olurdu. Fakat bu kez, seçimin olup olmayacağı, savaşa girip girilmeyeceği, seçimde hangi partinin kazanacağı, yeni meclisin bileşimi ve olası hükümetin hangi partilerden olacağı, hemen her şey belirsizliğini koruyor.

nin değişeceği kesindir, Türkiye’deki iç den-geler de ona göre yeniden şekillenecektir.

* * *

Emperyalistler ve egemen sınıflar açısın-dan yılın geçen ilk altı ayı, böylesine hare-ketli ve keskin virajlarla doluyken, devrim cephesinin durumu daha büyük bir önem ka-zanıyor. Ne var ki yer yer ileriye sıçrayışları olsa da istikrarlı bir ilerlemeden bahsedile-mez, uzun yılları bulan durgunluk dönemi hala aşılabilmiş değil.

Yılın başında Hrant Dink cinayetine kar-şı gelişen öfke seli ve yüzbinleri bulan kitle gösterilerinin arkası gelmemiş, faşist-şoven saldırganlık yeniden gemi azıya almıştı. Ar-dından egemen kliklerin it dalaşları sürece damgasını vurdu ve kitleler, laik-dinci yapay çelişkisine alet edilmeye çalışıldı. Bunda belli bir başarı da kazandılar. Bu süre zarfın-da devrim ve sosyalizm adına bir ses yüksel-tilemedi. Her ne kadar “cumhuriyet miting-leri” anti-emperyalist sloganları ve devrim cephesinin kimi argümanlarını kullansa da, Atatürk posterleri ve Türk bayraklarıyla şo-ven-milliyetçiliği körükledi ve klik çekişme-lerine kitlesel taban yarattı.

1 Mayıs’a yaklaşan günlerde yeniden ha-reketlenen devrim cephesi, ’77 1 Mayıs kat-liamının 30. yılında Taksim’e çıkma hede-fiyle canlandı ve nihayetinde Taksim’e çık-mayı başararak önemli bir zafer kazandı. 1 Mayıs sonrası da devam eden protesto gös-terileriyle bu dalga, bir-kaç hafta daha sür-dü. Sonrasında ise, Genelkurmay’ın artan savaş hazırlığı, hükümetle bu konudaki sür-tüşmeleri başat hale geldi. Laik-dinci çeliş-kisi, “teröre karşı olanlar/terörü destekle-yenler” şeklinde yeni bir biçim almaya baş-ladı. “Ne mutlu Türküm” demeyen herkesi düşman ilan eden Genelkurmay, sadece Kürtlere değil, şovenizme karşı olan tüm ke-simlere açıkça savaş ilan etti.

Egemen klikler arasında varolan çelişki-lerin en keskin hal aldığı zamanlarda bile unutulmaması gereken temel gerçek, bu kliklerin hepsinin işçi ve emekçiler, bir bü-tün olarak devrim cephesi karşısında yekvü-cut olacağıdır. Bu kez de öyle olmuştur. Bir-birleriyle her gün hırslanan bu klikler, hükü-meti ve muhalefetiyle birlikte seçimlerdeki yüzde 10 barajını korumak, “bağımsız” adayların meclise girmesini engellemek ko-nusunda aralarında en küçük bir pürüz çık-madan ortak hareket etmiştir. Keza patlayan bombaları bahane ederek, sözde AB’ye uyum adına yaptıkları sınırlı değişiklikleri de kaşla göz arasında kaldırıp, polisin yetki-lerini yeniden arttırmışlardır. Bu konularda tam bir uyum içinde oldukları bir kez daha kanıtlanmıştır.

Kitlelerin seçim aldatmacasına alet ol-mamaları için, egemen kliklerin arasındaki çelişkinin, geçici ve tali; aslolanın ise, sınıf mücadelesi olduğu, gerçek çelişkinin klikler arasında değil, sınıflar arasında yaşandığı iyi kavratılmalıdır. Bu it dalaşında taraf oluna-

Kitlelerin seçim aldat-macasına alet olma-maları için, egemen kliklerin arasındaki çelişkinin, geçici ve tali; aslolanın ise, sı-nıf mücadelesi oldu-ğu, gerçek çelişkinin klikler arasında değil, sınıflar arasında ya-şandığı iyi kavratılma-lıdır. Bu it dalaşında taraf olunamayacağı, “kötünün iyisi”nin tercih edilemeyeceği, bunun “bin katır mı, bin satır mı”dan fark-sız olduğu somut ger-çekler üzerinden gösterilmelidir.

Bir yanda seçim, bir yanda savaş hazırlık-ları ve artan faşist-şo-ven saldırılar... Böyle bir ortamda devrimin sesini yükseltmek, devrim ve sosyalizm şiarlarını geniş kesim-lere ulaştırmak, çok daha yaşamsal bir önem kazanmış bulunuyor.

mayacağı, “kötünün iyisi”nin tercih edile-meyeceği, bunun “bin katır mı, bin satır mı”dan farksız olduğu somut gerçekler üze-rinden gösterilmelidir.

* * *

Bir yanda seçim, bir yanda savaş hazır-lıkları ve artan faşist-şoven saldırılar... Böyle bir ortamda devrimin sesini yükselt-mek, devrim ve sosyalizm şiarlarını geniş kesimlere ulaştırmak, çok daha yaşamsal bir önem kazanmış bulunuyor. Seçim atmosfe-ri, bu noktada bize önemli bir olanak sunu-yor. Bunu iyi bir şekilde değerlendirmeliyiz. Bir yandan egemen kliklerin gerçek yüzünü ortaya sermeli, bir yandan da her seçim dö-neminde ortalığı kaplayan reformist hayal-lere dur demeliyiz.

Bu seçimlerde kitlelerin, AKP’nin poli-tikalarına ya da dinci yapısına duyulan tep-ki ile CHP’ye yönelmeleri güçlü bir olası-lıktır. Bizim hedef kitlemiz içinde de bu tür eğilimlerle karşılaşabiliriz. Ya da DTP ve diğer reformist partilerin adaylarına oy ver-meyi savunanlar çıkabilir. O yüzden CHP’nin işçi-emekçi düşmanı yüzünü sergi-lemek, onun hükümet olduğu dönemde yap-tıklarını hatırlatmak, bugün de ekonomi po-litikasıyla diğer partilerden farkı olmadığını ortaya koymak, somut görevlerimiz arasın-dadır. Keza DTP ve diğer reformist partile-rin parlamentoya girmesiyle değişen bir şey olmayacağını, bu partilerin uzlaşmacı ve devrime zarar veren yapılarını anlatmak da bizim işimizdir. Parlamentonun, “burjuvazi-ni ahır” ve faşizmin “incir yaprağı” olduğu-nu ısrarla anlatmalı, asıl kararların farklı yerlerde alındığını hatırlatmalı, bu demok-rasi oyununa alet olmamaya çağırmalıyız. “Düzen Partilerine OY YOK!”, “İş, ekmek, özgürlük yoksa OY DA YOK!”, “Kurtuluş Devrimde, Sosyalizmde!”, “Seçimler çare değil, TEK YOL DEVRİM!” gibi slogan-la-rı daha geniş kitlelere yaymalı, devrimin ve sosyalizmin sesini duyurmalıyız.

Diğer yandan, hızlanan savaş hazırlığına ve artan faşist saldırılara karşı, kitleleri uyarmak, buna uygun örgüt ve mücadele bi-çimlerini devreye sokmak gibi bir görev bi-zi beklemektedir. Kitleleri savaşa ve faşiz-me karşı birleştirmek, örgütlemek ve savaş-tırmak, günün en önemli görevidir. Şimdiden bunun hazırlıkları yapılmalı, buna uygun bir konumlanmış içine girilmelidir.

* * *

2007’nin egemen sınıflar için kritik bir yıl olacağı, geçen altı aylık sürede ortaya çıkmış bulunuyor. Devrim cephesi de bu sü-reci kendi lehine iyi bir şekilde değerlendirmelidir. Zikzaklı sıçrayışlara süreklilik ka-zandırmak, işçi ve emekçilerle bağları güç-lendirmeye bağlıdır. Bu yöndeki fırsatlar ve olanaklar iyi kullanılmalıdır.

Devrimci güçlerin ortak hedefler etra-fında birlikte hareket etmeleri, elbette önemlidir ve sürecin yarılması açısından el-zemdir. Bugüne dek bu yönde atılan ileri

adımlar da olmuştur. Ama aynı zamanda bu adımların kendi içinde eksiklikleri ve yan-lışları da barındırdığı bir gerçektir. Son ola-rak yaşanan 1 Mayıs deneyimi bu yönüyle de öğreticidir. Kendi adımıza, devrimci bir-likleri güçlendirmenin, aslolarak daha inisi-yatifli bir pratik ortaya koymamızdan geçti-ğini bilerek hareket etmeliyiz. “İktidar pers-pektifi”ni yitirmeden ve en tutarlı anti-fa-şist, anti-emperyalistlerin komünistler oldu-ğunu bir an bile unutmadan, devrimci güç ve eylem birliklerine önderlik etmeli, katıl-malıyız.

Bu kuşkusuz ortak siyasal hedefler etra-fında bir birliktelik olacaktır. Örneğin se-çimlerde bağımsız adaylar çıkaranlarla ya da boykot taktiğini savunanlarla ortak hare-ket etmemiz söz konusu olmaz. Keza savaşa ve faşizme karşı birlikteliklerde, şovenist ve milliyetçi yaklaşımlarla aramıza sınır çek-memiz şarttır. İdeolojik-siyasal mücadeleyi ise, eylem birliği yaptığımız yapılar içinde de duraksatmadan sürdürmemiz, olmazsa olmazdır. Ancak bu şekilde yükseltilen mü-cadele devrim ve sosyalizme hizmet eder. Aksi halde sınıf mücadelesine katkısı olma-yacağı gibi, kısa erimli ve dağılmaya mah-kum olur.

Tüm yoldaşlarımız, son aylarda kitleler-de artan politizasyonu, girilen seçim dö-ne-miyle birlikte iyi bir şekilde değerlendirmeli, ajitasyon-propagandayı, kitlelerle yüz yü-ze teması arttırmalıdır. Faşist-şoven saldırı-lara ve savaş hazırlığına karşı kitleyi bilinç-lendirmeli, bu yönde hazırlıklarını tamamlama-lıdır. Sadece örgütümüzün değil, devri-min geleceği de bu süreçte koyulan tavırla-ra bağlı olacaktır.

Bu sorumlulukla örgütümüzün önümüze koyduğu görevleri yerine getirelim, çıkartı-lan dersler ışığında eksiklerimizi tamamlayalım! Devrim ve sosyalizmin yükselen se-si olalım! Demokrasi oyununa, savaş hazır-lıklarına karşı kitlelerin beynine şu gerçeği nakşedelim: YA DEVRİM, YA HİÇ!

Sınıflar üstü bir demokrasi yoktur ve gerçek demokrasi, proleter demokrasiyle gelecektir. Azınlığın çoğunluk üzerindeki diktatoryasından, (burjuvazinin, işçi, emek-çi ve ezilen ulus ve topluluklar üzerindeki diktatörlüğü) çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatoryasına (işçi ve emekçilerin, burjuva-zi üzerindeki diktatörlüğü) geçiş, ancak devrimle mümkündür. Savaşsız, sömürsüz bir toplum isteyen herkes, devrim ve sosya-lizm mücadelesine katılmalı, ona destek ol-malıdır.

Bize düşen, düzene muhalif tüm kesim-leri çeşitli biçimlerde örgütlemek, devrim ve sosyalizm saflarına katmaktır. Seçim ve savaş ortamını, daha geniş kitlelerin gerçek-leri görmesi yönüyle değerlendirmek, çare-siz ve yalnız olmadıklarını gösterebilmektir. Tüm faaliyetlerimiz ve eylemlerimiz, bu he-def doğrultusunda olmalı, saflarımıza yeni güçler katmayı başarmalıdır.

Düzen Partilerine

**OY
YOK!**